

HARLEQUIN

Бестселър

Елизабет
ЛОУЪЛ

МЪЛЧАЛИВЕЦЪТ

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ МЪЛЧАЛИВЕЦЪТ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Марая Макензи пристига след дълго отсъствие в семейното ранчо, решена да се върне към живота, който винаги е обичала, и да издири в земите на своите прадеди отдавна изгубената златна мина. Кеш Макуин, който гостува в ранчото, смущава мислите ѝ и я отвлича от поставената цел, но пък е единственият човек, който е достатъчно издръжлив и упорит, за да ѝ помогне в диренето. Красивите жени като Марая не са сред неговите приоритети. Той вече е достатъчно опарен от досега си с тях, ала изкушението е твърде голямо и Кеш постепенно започва да вярва, че наистина има неща, по-ценни от златото...

ПЪРВА ГЛАВА

Марая Макензи направи усилие и изпусна дълго сдържания дъх, докато се опитваше да промуши пръсти в медното чукче на вратата. Не успя и сви длан в юмрук.

Колко много време са петнадесет години. Трябваше първо да се обадя. Ами ако брат ми не ме помни? Може да ме изхвърли от фермата. Тогава къде да отида?

Почука леко на касата на вратата. Стори й се, че звукът отекна като гръм, но отговор не дойде. Отново вдигна ръка. Този път успя да задържи халката на чукчето, за да го удари рязко няколко пъти.

— Спокойно де! Идвам!

Гласът бе дълбок, нетърпелив и определено мъжки. Сърцето на Марая започна да блъска още по-бързо и тя притеснено отстъпи крачка назад. Само след секунди се зарадва на своята предвидливост.

Мъжът, който се показва запълни рамката. Буквално. Младата жена понечи да произнесе името на брат си, но устата й бе пресъхнала и не успя и дума да каже. Отдръпна се още малко, неспособна да мисли, дори забрави да диша.

Кеш Макуин събра вежди намръщено към стройното момиче, което отстъпваше от него толкова бързо, че се уплаши да не падне от верандата. А това щеше да бъде много неприятно. От години не бе виждал толкова привлекателна жена. Дълги крака, изваяни гърди, огромни златисти очи, разрошена коса с цвета на натурален шоколад и някаква уязвимост, която проникваше отвъд стената, с която така грижливо се бе обградил.

— Мога ли да ви помогна? — попита Кеш и се постара да посмекчи острия си тон. Само че не можеше да направи нищо с външния си вид. Беше едър и силен и това нямаше да се промени, колкото и да се усмихваше. Не че жените имаха нещо против, но тази бе готова да хукне нанякъде.

— Колата ми завря — каза Марая, тъй като това бе единственото, което й дойде наум.

— Цялата ли?

Мекият му глас и въпросът му я накараха да се усмихне предпазливо. Престана да отстъпва назад и поклати глава.

— Само тази част, в която се намира водата.

Усмивката изтри строгостта от лицето на Кеш и то стана приветливо и красиво. Мъжът пристъпи напред и излезе на верандата. Марая стисна здраво ръце и огледа едрият мъж, който по всяка вероятност бе брат ѝ. Имаше непокорна гъста коса, която блестеше в кестеняви отблясъци, освен на местата, където бе изсветляла от слънцето до бледо русо. Бе мускулист и стегнат. Приличаше на човек, привикнал към тежка физическа работа. Веждите му бяха дяволито извити, в по-тъмен нюанс от косата, а пък очите...

— Това не е цветът.

— Моля? — попита Кеш и се намръщи.

Марая се изчерви, усетила, че е изрекла мислите си на глас.

— Аз съм... Искам да кажа... Мислех си, че това е фермата „Рокинг Ем“ — успя да смотолеви тя.

— Точно така.

Всички чувства отстъпиха на ужаса, когато младата жена разбра, че се е случило немислимото — фермата на семейство Макензи бе продадена на непознати.

От множеството възможности, които бе премислила, точно тази се бе старала да избягва. Плановите ѝ да се върне в загубения дом на мечтите си, идеята да открие отдавна загубената мина в земите на прадедите си, надеждата да се срещне с по-големия си брат, най-хубавото нещо в детството ѝ, всичко се разпиля. Остана единствено усещането, че е съвсем сама на този свят.

— Добре ли сте? — попита Кеш, загрижен заради неочакваната ѝ бледост, обзет от желание да я притисне в прегръдките си и да я утеши.

„Утеха ли?“, запита се подигравателно той. И утеха също, струва ми се. Господи, тази невероятно сексапилна жена изглежда така, сякаш всеки момент ще припадне.

Едра мазолеста ръка стисна Марая над лакътя, вдъхна ѝ сила и я накара да потръпне. Вдигна поглед и срещна опушено сини очи, ясни като планинско езеро преди здрач. Също като езеро, лъскавата повърхност криеше сенчести глъбини.

— Седни, сладурче. Май нещо преbledня. — Кеш я побутна по посока на старомодната люлка на верандата. Настани я внимателно, но очевидно нямаше намерение да търпи възражения. — Ще ти донеса малко вода. Освен ако не предпочиташ нещо по-силно.

— Не, добре съм — каза Марая, но не понечи да се изправи. Краката не я държаха. Без да мисли, обви с пръсти яката китка на мъжа, обсипана със ситни косъмчета. — Ами Люк Макензи... Предишният собственик, искам да кажа... Оставил ли е адресът си?

— Последния път, когато се интересувах, Люк все още беше собственик на „Рокинг Ем“, заедно с Тенеси Блекторн.

Марая усети как я залива облекчение.

— Вие ли сте господин Блекторн?

— Не, аз съм Кеш Макуин — отвърна той и се усмихна, докато се чудеше какво ли ще направи тя, ако се настани до нея и я привлече в скута си. — Сигурна ли си, че не искаш нито вода, нито бренди?

— Нищо не разбирам. Вие тук ли работите?

— Не. Дойдох да видя сестра си. Тя е жена на Люк.

— Люк е женен?

Едва когато Кеш присви очи, Марая разбра колко много ужас бе стаен в гласа ѝ. Той я гледаше със студена пресметливост, която я накара да разбере колко топъл е бил гласът му преди.

— Да не би бракът на Люк да представлява някакъв проблем? — любопитства Кеш.

Тъмносините очи наблюдаваха Марая по-скоро с хищническо любопитство, отколкото с чувственост. Бе убедена, че всяка заплаха за брака на сестра му ще бъде премахната с един-единствен замах от този едър мъж, ако съдеше по отправления ѝ поглед, типичен за сокол, съзрял невнимателна полска мишка.

— Абсолютно никакъв — отвърна немощно Марая, докато се бореше с появилите се изневиделица сълзи, които всеки момент щяха да накарат гласът ѝ да пресекне. Усети как самоконтролът ѝ започва да се разпада, но бе прекалено уморена, за да се тревожи и за това. — Трябваше да се сетя, че сигурно се е оженил.

— Коя си ти?

Въпросът избумтя като чука, закачен на кожения колан на Кеш. Дори стоманата изглеждаше по-мека от присвитите му очи. Досегът с тази покоряваща и едва сдържана мъжка сила накара Марая отново да

погледне Кеш — широки мускулести рамене, плосък корем, тесен ханш и дълги крака, подчертавани от всяко незначително движение. Кеш притежаваше груба мъжественост, а в същото време ръката му, стиснала нейната, бе учудващо нежна. Тя отбеляза всичко това и се опита да му се усмихне, докато обясняваше, че не представлява никаква заплаха за брака на сестра му.

— Аз съм Марая Макензи, сестрата на Люк. — Все още усмихната, младата жена подаде ръка. — Приятно ми е да се запознаем, господин, Макуин.

— Кеш. — Отговорът долетя автоматично, когато пое ръката ѝ. — Ти си сестра на Люк?

Още докато задаваше въпроса, Кеш усети меката хладна кожа на Марая, копринената хладина на китката, когато я стисна в своята и ясно доловимият под пръстите му препускащ пулс. Все още не можеше да повярва на чутото и се вгледа в очите ѝ. Едва тогава разбра, че е бил толкова поразен от излъчването ѝ, че е пропуснал да забележи приликата с Люк. И той, като нея, имаше опушени очи с цвят на топаз и тъмна, почти черна коса.

Но това бе всичко, което можеше да се каже за приликата между брата и сестрата. Тя бе един и седемдесет и пет и изключително женствена. Съблазнителните извивки, скрити под износените дънки и избелелият памучен пуловер с емблемата на някакъв колеж можеха да накарат всеки мъж да пожелае да я притисне в прегръдките си. Кеш отново усети гладката ръка, докато я бе придържал и си спомни излъчваната от нея топлина.

— И какво, по дяволите, те води в „Рокинг Ем“ след всичките тези години?

Марая не знаеше как би могла да обясни на Кеш за наскоро зародилия се копнеж по загубения дом, разпиляното семейство и отдавна отминалото детство. Всеки път, когато понечеше да отвори уста, думите изчезваха.

— Просто... Исках да... Исках да видя брат си — промълви най-сетне тя.

Кеш погледна китката си. Новият черен метален часовник, който му показваше часа по цялото земно кълбо имаше гаранция за работа на двадесет и четири метра под вода и при температура до минус четирийсет. До този ден му служеше единствено, за да показва

времето. Но пък той все още не го бе подлагал на никакви изпитания. Непрекъснатото сътресение, причинено от чука, с който разбиваше скали, или ударите на кирката по гранита, бяха видели сметката на другите му часовници, както и обиколките в търсене на злато по ледените върхове в землището на „Рокинг Ем“.

— Люк едва ли ще се върне от северната граница преди вечеря, а може и да не успее — отбеляза Кеш. — Карла е с Лоугън в Кортез, на пазар. Ще се върнат чак утре в късния следобед, което означава, че ако двамата Блекторн се върнат по-рано от Боулдър, няма да има кой да приготви вечеря, освен мен. Та затова не очаквам Люк да се върне. Никой от двамата ни не би си направил труд дори да опита вечеря, приготвена от другия.

Марая се помъчи да си спомни чувала ли е някое от многобройните имена, но напразно. Накрая се хвана за единствените думи, които бяха от значение: Люк нямаше да се върне през следващите няколко часа. След като бе чакала и се бе надявала години наред, часовете, които оставаха до срещата им, ѝ се сториха цяла вечност. Беше уморена, обезсърчена и толкова тъжна, че едва се съдържа да не склони глава на силното рамо на Кеш и да си поплаче. Не можеше да намери обяснение за чувствата си, както не можеше да намери разумно обяснение за преизпълненото с надежда пътуване към мястото от детството и мечтите ѝ.

Всичко ще бъде наред. Всичко ще се нареди както трябва. Просто трябва да имам търпение и да изчакам още малко. Люк ще дойде, аз ще го позная веднага и всичко ще бъде наред.

Въпреки че не за пръв път си повтаряше на ум тези думи, Марая едва сдържаше сълзите и усети как гърлото ѝ се стяга, а очите започват да парят. Знаеше, че е глупаво от нейна страна, но едва успяваше да запази самообладание, затова зарея поглед над двора към Макензи ридж, опитвайки се да не заплаче.

— Дотогава най-добре някой да ти погледне колата — продължи Кеш. — На кое място на пътя я остави?

Наложил му се да повтори въпроса два пъти, преди огромните златисти очи на Марая да се спрат на него.

— Не знам.

Дрезгавината в гласа ѝ показа на Кеш, че тя се опитва да спре сълзите си. Едва доловима тъга бе притаена в опушените очи,

подчертана от уязвимостта около устата, която не бе успяла да прикрие.

Въпреки че Кеш бе обзет от силно чувство на състрадание, горчивият опит му бе доказал, че шансът е или минимален, или просто е невъзможно Марая да притежава и една десета от уязвимостта, която той забеляза, докато младата жена седеше на люлката на верандата, с преплетени и здраво стиснати в скута пръсти. Безпомощните жени винаги си намираха по някой силен мъж, обикновено пълен глупак, готов да се грижи за тях.

Някой като Кеш Макуин.

Марая погледна Кеш, очите ѝ блестяха от напирещите сълзи и неизречената молба за съпричастност.

— Най-добре да изчакам тук, докато... — Гласът ѝ пресекна, когато забеляза помръкналото лице на Кеш.

— Не смяташ ли, че времето ти ще бъде по-добре оползотворено, ако се помъчиш да си оправиш колата? — попита Кеш. — Или просто си имала намерение да хванеш първия мъж да свърши тази работа вместо теб?

Марая се сви от грубостта. Опита се да надникне в очите му, но там вече я нямаше предишната топлина, която забеляза, когато му каза коя е.

— Не бях помислила за това — призна тя. — Единствената ми мисъл бе да се добера тук.

Кеш изсумтя.

— Е, вече си тук.

По тона на гласа му личеше, че съвсем не е очарован от присъствието ѝ. Докато се бореше със сълзите и безпомощността си, Марая си каза, че е глупаво до се влияе от неодобрението на никакъв непознат. Погледна към обора, премигна бързо и се съсредоточи в сградата. Познатия силует веднага върна спомените... Люк играе с нея на криеница, хваща я и я вдига във въздуха, а тя се смее и мята високо над него.

— Да, тук съм — потвърди с дрезгав глас Марая.

— Само че колата ти я няма.

— Няма я. — Тя прогони спомените и се изправи пред високия мъж, който я наблюдаваше с неодобрение. — Ще ми трябва нещо, в което да пренеса вода.

— До обора има пластмасова кофа.

— А има ли кола, която да използвам?

Кеш поклати глава. Марая си припомни колко дълго ѝ се бе наложило да върви и бе готова да предложи да изчака завръщането на брат си, а чак след това да се опита да се справи с колата. Само че студеният преценяващ поглед на Кеш бързо сложи кръст на тази мисъл. Достатъчно пъти бе получавала подобни погледи от втория си баща, мъж, който изпитваше удоволствие от провалите ѝ.

— Добре че съм с удобни обувки — отбеляза Марая с престорена веселост.

Кеш измърмори нещо под носа си, а сетне каза на глас:

— Стой тук. Аз ще се погрижа.

— Благодаря ти, но не е необходимо. Мога...

— Как ли пък не — прекъсна я грубо той. — Няма да можеш и петстотин метра да минеш с пет литра вода. А дори и да успееш, представа нямаш какво да правиш, когато я замъкнеш.

Преди Марая да успее да измисли подходящ отговор, Кеш слезе от верандата и пое през двора с широки бързи крачки. Зави зад обора. Появи се отново след няколко минути. Караше раздрънкан джип. Когато мина покрай верандата, тя разбра, че мъжът няма никакво намерение да спре, за да я качи.

— Чакай! — викна Марая, скочи, а люлката се отметна на една страна. — Идвам с теб!

— Защо? — попита Кеш и погледна неприязнено, когато тя се затича към джипа.

— За да си прекарам колата, разбира се.

— Аз щях да я изтегля.

Беше прекалено късно. Марая вече се настаняваше на износената седалка. Без да каже и дума, Кеш даде газ, мина през двора и пое по прашния път, единствената връзка на „Рокинг Ем“ с останалия свят.

Гюрукът бе от зебло и не предпазваше пътниците от вятъра. Коси с цвета на натурален шоколад полетяха като облак около раменете на Марая и я пернаха през лицето. Тя сви в шепа няколко кичура, след това прибра още и се опита да укроти хлъзгавите кичури като ги уви на врата си. Вятърът успя почти веднага да ги разпилее, въпреки че тя не спираше да ги прибира.

Кеш наблюдаваше действията ѝ с крайчеца на окото си, привлечен противно на желанието си от лъскавата копринена коса и извивката на врата на Марая, която му се стори и нежна, и привлекателна. Когато усети в каква посока вървят мислите му, се подразни. Би трябвало да е наясно с факта, че колкото по-уязвимо изглежда едно момиче, толкова повече използва оръжията си срещу мъже като него, мъже, които не могат да се излекуват от убеждението, че трябва да защитават жените от трудностите в живота.

Казано накратко, мъже глупаци.

— Люк не е споменал, че ще идваш.

Въпреки че Кеш не каза нито дума повече, по гласа му личеше, че според него и фермата, и Люк ще се оправят по-добре без нея.

— Той не ме очаква.

— Какво? — Кеш завъртя рязко глава към Марая.

— Той не знае, че ще идвам.

Каквото и да каза Кеш, то бе заглушено от трясъка, който се разнесе, когато джипът подскочи върху спънката за добитък, поставена на пътя. Марая издаде приглушен вик и се хвана здраво за прозореца. Шумът на гумите по спънката, мирисът на прясно окосена трева и шумоленето на боровете в далечината извикаха нови спомени у Марая.

Очи, същият цвят като моите. Сръчни ръце, които могат да направят куклата цяла отново. Висок и силен, той ме повдига, подхвърля ме, хваща ме и се смее заедно с мен. Тъмна коса и смешни физиономии, които ме карат да се усмихвам, когато ми се иска да заплача.

Имаше и други спомени, но мрачни — кавги и плач и толкова напрегнато мълчание, че Марая се страхуваше тишината да не избухне и да не заличи всичко познато. И накрая мълчанието наистина избухна, а писъците на майка ѝ не спираха и не спираха. Усилваха се, после стихваха, пригласяйки на воя на декемврийската буря.

Потръпна, сякаш отново усетила поривите на бурята, разразила се преди петнадесет години и отново насочи поглед към познатия пейзаж отвън. Бе познала хребета Макензи, още преди да види къщата, сгушена под него. Грубият му силует се бе врязал в паметта ѝ. Бе наблюдавала бащиния си дом в огледалото за обратно виждане от колата на баба си и дядо си, а когато най-сетне и фермата се скри след един завой, тя се разрида заради загубата си.

Не скърбеше нито за къщата, нито за баща си. Плачеше за Люк, за брата, който я бе обичал по времето, когато двамата ѝ родители бяха прекалено обладани от собствените си демони, за да забележат, което и да е от децата си.

Всичко това е минало. Върнах се у дома. Сега вече всичко ще бъде наред. Най-сетне съм у дома.

Докато си повтаряше тези думи, усети, че се успокоява, но сетне погледна строгия профил на мъжа до нея. Прииска ѝ се да го докосне. Да го попита какво е направила, за да спечели неприязънта му. Дали не бе просто заради факта, че е жива, че диша, или защото му напомняше момент от безрадостното минало? Така беше и с втория ѝ баща, мигновена мъжка ненавист към детето на друг мъж, която Марая не можеше да промени.

Какво щеше да прави, ако Люк също изпиташе неприязън към нея?

ВТОРА ГЛАВА

Марая стискаше очукания преден капак на колата с изтръпнали пръсти, докато Кеш преглеждаше мотора и мърмореше думи, които тя усилено се стараеше да не слуша. Омазани с грес, непонятно какви машинни части бяха подредени на земята върху парче зебло. Марая поглеждаше притеснено от омазаните части към не по-малко омазаните ръце на едрия мъж, който след един-единствен поглед към мотора на колата, предложи да направят от него съвременна скулптура.

— Кога за последен път си сменяла маслото?

Гласът му приличаше на ръмжене.

Младата жена затвори очи и се опита да помисли.

— Не си спомням. Записах го в едно тefтерче в жабката, но ми трябваше лист, за да направя списък с покупки и затова...

Останалата част от думите на Марая бяха заглушени от някакво ръмжене, израз на мъжко презрение. Тя прехапа нервно долната си устна.

— А кога за последен път си сипвала вода в радиатора?

Това вече бе лесен въпрос.

— Днес. Няколко пъти. След това водата свърши.

Кеш бавно извърна глава към младата жена. Под сянката, която хвърляше капакът, очите му горяха като черни сапфирени пламъци.

— Какво?

Марая преглътна и заговори спокойно и тихо, сякаш спокойствието и разумното отношение бяха заразни.

— Всеки ден наливам вода в радиатора, понякога и по-често, в зависимост от това, колко далеч ще ходя. Естествено, нося си вода — добави тя. — Само че днес свърши. Точно след малкото градче...

— Уест Форк — прекъсна я разсеяно Кеш.

— Именно — каза тя и се усмихна, обнадеждена от факта, че той не реагира лошо.

Мъжът не отвърна на усмивката. Марая преглътна отново и довърши обяснението си колкото бе възможно по-бързо.

— След Уест Форк вече нямаше къде да наля вода. Нямах представа колко път остава до фермата, затова водата не ми стигна. Всеки път, когато спирах, за да се охлади двигателя, част от нея изтичаше и не можех да долея, затова не успях да стигна, колата прегря и трябваше да спра. Щом познах хребета Макензи, реших, че не остава много и тръгнах пеша.

Кеш поклати глава, измърмори нещо, от които Марая се сви и продължи да човърка мръсния двигател. Сети се за нещо и спря работата си.

— И колко дълго си карала тази бракма?

— Днес ли?

— Не. Откакто си тръгнала насам?

— От Сиатъл.

— Сама ли?

— Сама, разбира се — отвърна учудено тя. Да не би да си мислеше, че е скрила някой стопаджия в багажника?

Кеш изрече нещо грубо и цветисто. Отстъпи от предната част, избърса ръце с някакъв мазен парцал и погледна с омраза мръсния двигател. Вместо това пред погледа му се появи прелестната несигурна усмивка на Марая, дългокракото сексапилно тяло и той отново доби усещането, че някой някога я е наранил. Предположи, че Марая е малко по-млада от собствената му сестра, Карла, която бе на двадесет и три. Не можеше да преглътне факта, че толкова уязвимо момиче като Марая е карало само в тази потрошена кола през целия път от Сиатъл до „Рокинг Ем“ в далечния край на югозападно Колорадо.

Кеш пое капака от ръцете на Марая и го пусна да се затвори с трясък.

— И къде, по дяволите, ти е бил умът, когато си тръгнала през цялата страна в този боклук?

Марая отвори уста. Не можа да произнесе и звук. Караше най-добрата кола, която можеше да си позволи. Какво толкова?

— Така си и знаех. Ти нямаш мозък. — Изпълнен с отвращение, Кеш метна мазния парцал върху извадените части. — И така, сладурче, тази бракма е НС.

— Какво?

— Напълно скапана — отвърна грубо Кеш. — Ще я изтегля до фермата, но единственият начин, по който можеш да я подкараш, е,

като купиш нов двигател, а да дадеш толкова пари за този боклук, просто не си струва. Като гледам как са се изтрили гумите, според мен, предната ос е изкривена и не може да се оправи. Сигурен съм, че и ламарините са ръждясали и изгнили на много места, та ако решиш можеш да ги ползваш за сито. Акумулаторът е корозирал. Свещите направо не са за гледане. Карбураторът пък... — Той махна изразително с ръка. — Истинско чудо е, че си успяла да се добереш чак тук.

Марая гледаше нещастно очуканата си кола. Понечи да попита Кеш дали е сигурен в преценката си, но щом погледна стиснатите му устни, реши да премълчи. Наблюдаваше го безмълвно, докато той закачваше колата за джипа. Въпреки че бе потисната, не можа да не се възхити на силата и прецизността в движенията му, на мъжката му опитност, които ѝ допаднаха много повече, отколкото думите биха изразили.

За жалост младата жена веднага разбра, че привличането не е взаимно. След няколко безуспешни опита се отказа да го заговаря и двамата продължиха пътя си към фермата в мълчание. Вятърът бързо разпиля топката, в която тя бе свила косата си. Дивият водопад се плискаше около лицето ѝ, но тя не забелязваше игривите кичури, нито пък прикритите погледи, които Кеш ѝ отправяше.

Дългото пътуване от Сиатъл в несигурната кола, разочарованието, че не завари Люк, привличането към мъж, който не само, че не я харесваше, но се дразнеше от нея — всичко това бързо изчерпа обикновено значителните запаси на Марая от физическа и морална сила. Почувства се също толкова уморена и потисната, колкото миналата година, когато почина майка ѝ и се наложи да се изправи срещу втория си баща, вече, без да има нещо, което да ги свързва. Пастрокът ѝ също не смяташе, че трябва да се преструва. Незабавно след погребението той подаде в ръцете на Марая стар кашон и ѝ каза:

— Майка ти дойде при мен с това. Взимай го и си върви.

Марая бе взела кашона, след което си отиде, въпреки че не разбираше какво е направила, за да спечели студенината на този човек. Върна се в малкия си апартамент, отвори кашона и вътре намери цялото наследство на Макензи, тъкмо това наследство, за което майка ѝ отказваше да говори. В една ръка стисна огърлица от груби късчета

злато, а с другата разгърна дебелината семейна библия и плака, докато не ѝ останаха сълзи.

Тогава започна да обмисля завръщането си в единствения дом, който някога бе имала — „Рокинг Ем“.

Джипът заподскача по спънката за добитъка, която пречеше на кравите да излизат от огромното пасище на фермата. Погълната от мрачните спомени, тя не обърна внимание на шума на гумите, докато минаваха отгоре.

Кеш също не му обърна внимание. Наблюдаваше тайно Марая и веднага забеляза, че е отчаяна. Колкото и да си повтаряше, че това е само още една жена, която търси мъж, когото да използва, не можеше да не съжалява, че се отнесе толкова грубо и безцеремонно с нея. Празният ѝ поглед показваше, че не одобрява лошото му отношение. Заслужаваше напълно мълчанието ѝ.

Тъкмо когато се канеше да посегне към момичето и да го погали по косата, за да го успокои, се спря. На ум се скастри, че пак се прави на глупак. Децата научават да се пазят от огъня, когато се изгорят в примамливо поклащащите се пламъци. Мъжете се научават да познават слабостите си, когато някой ги използва срещу тях.

Кеш бе разбрал, че най-голямата му слабост е убеждението, че един мъж трябва да защитава и пази тези, които са по-слаби от него, особено жените и децата. И най-слабата жена може да манипулира най-силния мъж като използва инстинкта му да я пази срещу него самия. Точно така бе постъпила Линда. И то неведнъж. След толкова много болка, Кеш най-сетне разбра, че колкото по-слаба и уязвима изглежда една жена, толкова по-умело ще го заблуди.

Болката го бе поразила, както и наученият урок. Вече осем години Кеш не се доверяваше на нито една жена, освен на Карла, която му бе наполовина сестра, десет години по-млада от него и много по-уязвима. От деня, в който се роди, тя отвърщаше на загрижеността и нежността му с неприкрита и искрена обич. Карла даваше много повече, отколкото получаваше, въпреки че тя самата би отрекла да е така. Затова Кеш обичаше Карла и ѝ вярваше, изключвайки я от останалите жени, към които хранеше неприкрита подозрителност.

Всеки от двамата бе погълнат от мислите си и между тях се възцари потискащо мълчание. Пресякоха пасището и спряха пред къщата. Когато той паркира, тя се размърда и го погледна.

— Благодаря ти — каза тя и се усмихна, въпреки че се чувстваше нещастна. — Много мило, че се погрижи за една напълно непозната.

Кеш я погледна с тъмните си очи, които не издаваха нищо и сви рамене.

— Все някой трябваше да оправи кашата, която си забъркала. Удоволствието се падна на мен. А и в момента единствената ми работа бе да преглеждам правителствените карти.

Преди Марая да отговори, Кеш скочи от джипа. Тя го последва, без да каже и дума повече и извади ключовете си от огромната платнена чанта. Отключи багажника и посегна към кашона, оставен от втория ѝ баща. Едва тогава усети присъствието на Кеш.

— Да не би да имаш намерение да се настаниш тук? — попита той.

Марая забеляза, че мъжът оглежда натъпкания багажник. Стари кашони заемаха по-голямата част от мястото. Износена раница, натъпкана до пръсване бе вместена до олющен куфар, купен от магазин за стоки втора употреба. Обзе я чувство на срам, но не заради евтиния ѝ багаж, а защото Кеш бе решил, че е дошла като някоя готована и използвачка в „Рокинг Ем“.

Въпреки че ѝ се искаше да отрече, не можеше да не признае, че в думите на Кеш има известна, истина. Наистина искаше да остане в ранчото, но нямаше достатъчно пари нито, за да си плати за стая, нито пък да плати на някой да оправи счупената ѝ кола.

Вратата против комари се отвори и шумното ѝ тракване разсея Кеш от задоволството да види поаленялото гузно лице на Марая.

— Значи спънатите водят хромите — изрече мъжки глас от верандата. — Ти ли теглиш тази каруца, или тя бута никому ненужния ти джип?

— Това си е чиста клевета — отвърна Кеш и се обърна към верандата. Подпря ръка на ханша, но в гласа му пролича веселост, напълно различна от гневното изражение, изписало се по лицето му.

— Това си е чистата истина — отвърна другият мъж. — Само че нищо не може да се сравнява с гумите на нещото, дето го теглиш. Чудя се как не се е разпаднала. И къде, по дяволите, успя да... — Гласът му внезапно пресекна. — Я! Здравейте! Не ви видях заради Кеш. Предполагам, че тази... кола е ваша.

Марая се обърна и ѝ се стори, че пристъпва в някакво безвремие. Взираше се в собствените си очи.

— Люк? — каза прегракнало тя. — О, Люк, след толкова много години... Ти си, нали?

Люк отвори широко очи. Зениците му се свиха от шока. В продължение на няколко болезнени мига той оглеждаше мълчаливо лицето на Марая, а след това разтвори ръце. Секунда по-късно тя бе притисната в мечешка прегръдка. През смях и сълзи тя се притискаше към брат си и повтаряше името му отново и отново, без да може да повярва, че той се радва да я види толкова, колкото и тя него. Бе минало толкова много време, откакто някой я бе прегръщал така истински. До този момент дори самата тя не си бе давала сметка колко отдавна е било.

— Петнадесет години — каза Марая. — Минаха цели петнадесет години. Мислех си, че си ме забравил.

— Как можа да си го помислиш, дебеланке — каза Люк и притисна младата жена към себе си. — Ако получавах по петак всеки път, когато се чудех къде си и дали си щастлива, сега щях да съм милионер, а не просто един фалирал фермер.

Щом чу стария си прякор, очите на Марая отново плувнаха в сълзи. Тя ги избърса, усмихна се, опита се да заговори, но пак се разплака. Прегърна още по-здраво Люк през врата, също както правеше, когато бе на пет, а той — на дванадесет и я утешаваше, докато родителите им не спираха да си крещят.

— Не знам какво щеше да стане с мен, ако не беше ти — прошепна тя.

Люк я притисна до себе си, а след това внимателно я пусна на земята. Едва сега Марая забеляза колко бе пораснал брат ѝ. Бе едър почти колкото Кеш. Дори, реши тя, като погледна от единия към другия, двамата бяха еднакво високи.

— И двамата сме един и деветдесет — отбеляза Люк и се усмихна, прочел мислите на сестра си, след като проследи погледа ѝ. — И килограмите ни са същите. Малко под деветдесет.

Марая премигна.

— И аз съм пораснала, но не чак толкова много. Стигнах само един и седемдесет и пет и съм петдесет и седем килограма.

Люк отстъпи крачка назад, колкото да погледне младата жена, която му бе и много близка и в същото време напълно непозната. Поклати глава, докато обхождаше с поглед женствената закръгленост на тялото ѝ.

— Не можа ли да станеш някоя грозница? Или поне да беше кльоцава? Ще ми се наложи да разгонвам мъжете с камшик.

Марая избърса сълзите и се усмихна неуверено.

— Благодаря, и аз те намирам много красив.

Кеш изсумтя.

— Люк е точно толкова красив, колкото южния край на муле, отправило се в северна посока. Така и не можах да разбера какво толкова намира Карла у него.

В същия момент Марая се обърна към Кеш, готова да защити любимия си брат. Но долови смеха на Люк и разбра, че Кеш го наблюдава с мъжка привързаност, каквато тя никога преди не бе виждала. Сякаш тези двамата бяха истински братя, не само по закон.

— Не му обръщай внимание, Дебеланке — каза Люк и отново прегърна Марая. — Той просто си го връща, заради това, което казах за разнебитения му допотопен джип. — Погледна над главата на сестра си към Кеш. — Та като казах разнебитен и допотопен, какво ѝ е на колата ти?

— Всичко.

— Аха. А какво е наред?

— Нищо. Тръгнала е от Сиатъл. Истинско чудо е, че е успяла да стигне тук. Поговорката ясно казва, че Господ пази глупците и пияните.

— Сиатъл, значи? — Люк премести поглед към отворения багажник и веднага прецени какво има вътре. — Остави ли нещо, на което държиш там?

Марая поклати глава, внезапно обхваната от безпокойство.

— Добре. Значи си си спомнила за старата ферма, където играехме на криеница.

Тя кимна.

— Можеш да останеш да живееш тук.

— Ама... — Гласът на Марая заглъхна. Тя погледна от единия едър мъж към другия. Люк я наблюдаваше, изпълнен с очакване. По лицето на Кеш се бе изписал едва прикрит цинизъм. Веднага си

спомни думите му: „Да не би да имаш намерение да се настаниш тук?“. Обърна се към Люк, обхваната от притеснение. — Не мога да се настаня тук просто така — каза тя.

— Защо да не можеш?

— Ами жена ти?

— Карла много ще се зарадва. Откакто Тен и Даяна живеят през част от годината в Боулдър, тук няма друга жена, с която Карла да си поговори. Не се е оплакала, но съм сигурен, че се чувства малко самотна. В това отношение „Рокинг Ем“ създава доста проблеми на жените.

Въпреки че Люк не каза нищо повече, Марая усети какво имаше предвид и си спомни сълзите на майка си, дългите периоди, в които тя не говореше с никого, гневът на баща им, насочен към жената, която не съумя да се приспособи към живота във фермата и която му се изплъзна, за да изчезне в мечтания свят, за който копнееше.

— Само че аз не мога... — Гласът на Марая пресекна. — Не мога да си плащам. Парите едвам ще ми стигнат да...

Люк прекъсна накъсаните й думи.

— Не се притеснявай. Ще си заработиш престоя тук. Лоугън има нужда от леля, а след някой и друг месец Карла ще има нужда от много помощ. Ако трябва да сме точни, след шест месеца и половина.

Циничната усмивка изчезна от устните на Кеш, когато осъзна какво иска да каже Люк.

— Карла бременна ли е? — попита той.

Люк се усмихна широко. Кеш извика от радост и прегърна мечешката зет си.

— Този път трябва да е момиче — предупреди го Кеш. — На този свят трябва да има повече жени като Карла.

— Знам. Само че ще бъда благодарен на това, което Господ ни изпрати. Освен това — добави Люк с хитра усмивка, — ако не успеем от първия път...

Кеш избухна в смях. Марая погледна от единия усмихнат мъж към другия и усети как в гърдите й бавно се надига радост, от това, че принадлежи някъде, също както бе в мечтите й. Не можеше да повярва на късмета си, докато оглеждаше прашния двор и не бе сигурна дали живее в сън или наистина.

След това погледна високия едър мъж с най-сините очи, които бе срещала и реши, че животът наистина е много по-привлекателен, отколкото бе мислила.

ТРЕТА ГЛАВА

— Ти сигурна ли си, че произхождаш от семейство Макензи? — обърна се Кеш към Марая, докато се пресягаше за ново парче свинско, шпиковано с чесън. — Не познавам нито един представител на това семейство, който може да готви.

— Карла може — изтъкна бързо Люк.

— Да, но това е друго. Карла е родена в семейство Макуин.

— А пък Марая е родена в семейство Макензи — изтъкна Невада Блекторн и си взе още две парчета месо, когато Марая му подаде платото. — Дори и недодялан миньор като теб може да се сети. Достатъчно е да й погледнеш очите.

— Благодаря — обади се Марая.

Усмихна се предпазливо на тъмния замислен мъж с искрящи зелени очи. Представиха й Невада като Втори в ранчото, тоест втори по власт човек. Когато брат му Тен го нямаше, Невада поемаше работата му на отговорник на работниците. Освен това той бе един от най-стряскащите хора, които бе срещала. Нито веднъж не забеляза да се усмихва иззад грижливо оформената и поддържана брада. Въпреки това не остана с впечатление, че той не я одобрява. Резервираността бе част от природата му, която издаваше самота и натъжи Марая.

Кеш наблюдаваше как младата жена се усмихва на Невада. Обзе го раздражение, въпреки че си каза, че щом тя е решила да си чупи главата с толкова труден човек, то това не му влиза в работата.

Едва стигнал до това заключение, той реши да й даде съвет.

— Не си хаби усмивките за Невада. Сърцето му е от камък.

— Аз поне имам сърце, а на теб ти липсва мозък — изтъкна с равен глас другият мъж. Някакъв едва доловим блясък в очите му подсказа на останалите, че се забавлява. — Както казва Тен — Гранитния мъж.

— Брат ти е имал предвид интереса ми към миньорската работа.

— Брат ми е имал предвид дебелията ти глава.

Кеш се ухили.

— Готов ли си да се хванем на бас?

— Как ли пък не. След като цяла една година наблюдавам играта ти на карти, вече ми е ясно защо хората ти викат Кеш. — Невада обърна за момент поглед към Марая. — Никога недей да играеш карти с мъж, на име Кеш.

— Но аз обичам да играя на карти — каза тя.

— Така ли? — попита Кеш и я погледна остро. Тя кимна. — А на покер? — Тъмните ѝ коси се люшнаха, когато тя кимна отново. — Бре да му се не види.

Невада изви едната си черна вежда.

— Може и така да е, но повечето хора биха замълчали.

Люк се разсмя. Кеш не обърна никакво внимание на мъжете, силно заинтригуван от Марая. Това бе съвсем лесно. В лицето ѝ имаше някаква изтънченост, а в извивките — примамливост, която въздействаше на Кеш всеки път, когато я погледнеше. Дори когато си напомни, че уязвимостта ѝ е добре изиграна поза, той не успя да се отърси от завладелия го интерес. Огромен интерес.

— Мога ли да те изкуша да изиграем една-две ръце покер след вечеря? — попита той.

— Не! — ревнаха в един глас Люк и Невада.

Марая погледна двамата мъже и усети, че те се шегуват — донякъде. — След което отново се усмихна на Кеш.

— С удоволствие. Само че преди това искам да покажа семейната библия на Макензи на Люк, защото той ме помоли.

Смътно разочарование обзе Кеш.

— Какво ще кажеш да поиграем след това? — попита неуверено Марая и погледна Кеш с неприкрито желание, макар и усетила враждебността му.

Въпреки че не бе имала любовник, тя умееше да усеща, кога мъжете я гледат с интерес. А в този момент Кеш я наблюдаваше точно така.

Когато младата жена подаде още димящите бисквити на Кеш, женското ѝ притеснение от неговото присъствие го накара да застане нащрек. Той нарочно си позволи да докосне с пръсти ръката ѝ, докато си взимаше от сладкишите. Младата жена си пое дъх едва доловимо, а пулсът на гърлото ѝ стана по-явен и бърз, което веднага доказа на Кеш, че го е забелязала като мъж.

Много потайно той погледна към Люк и се зачуди как ли ще реагира другият мъж на очевидния интерес на сестра си към най-добрия му приятел. Люк, обаче, разговаряше тихо с Невада за следите на някакъв рис, забелязани тази сутрин от Втория в каньона Уайлдфайър. Кеш отново насочи поглед към Марая и прецени чувствения ѝ ответ, който придаде на очите ѝ блясък и накара сърцето ѝ да забърза.

Кеш усети как го обхваща желание и бе изумен от силата и настойчивостта му, преминали като буен поток през вените му. Постара се да овладее този неустоим помитащ глад към Марая, като си каза, че тя не е по-хубава от повечето жени, че той е на тридесет и три и е вече прекалено стар, за да му подейства една жена толкова бързо, още повече, че тя бе сестра на най-добрия му приятел. Както и да е, Марая бе просто още една жена, зажадняла за някой, който да ѝ играе по свирката — ми да, колко бързо успя да се настани в „Рокинг Ем“. Привидният ѝ протест бе просто една игра. Само за пред хората, нищо повече.

— Много добра готвачка си — каза Невада и подаде на Марая солта, преди още тя да успее да погледне към солницата. — Надявам се Люк да те убеди да останеш. От всичко, което Тен ми е разказвал, в „Рокинг Ем“, не е имало готвач, за който да си струва дори един куршум да изхабиш, докато не се появи Карла. Само че през януари на Карла хич няма да ѝ е до готвене.

— Ти пък как разбра? — попита стреснат Люк. — Доктор Чейкън потвърди новината едва днес.

Невада сви рамене.

— Ами все дребни неща. Кожата ѝ. Мирисът ѝ. Начинът, по който ходи и се държи.

Кеш поклати глава.

— Дядо ти сигурно е бил магьосник. Никога не съм срещал човек да разбира и преценява нещата по-добре от теб.

— Всичко се дължи на войната, не на магьосничеството — отвърна Невада и си сипа чаша кафе. — Прекарай ти години наред като следиш мъже в нощта, пък да видим тогава дали няма да си отваряш очите и ушите. Семейство Блекторн са отгледали поколения воители. Бавните и невъзприемчивите не могат да оцелеят.

Невада остави кафеарката настрана и отново погледна Люк.

— Ако искаш, ще се огледам за риса веднага щом Тен се върне. Не успях да разуча следите достатъчно добре, за да преценя дали е мъжки или женски. Честно да си призная, животното май е млад мъжкар, който е слязъл от високото, за да си търси женска и скоро ще си продължи по пътя.

— Надявам се да си прав. В каньона Уайлдфайър няма място за повече един-два риса. Има още време до февруари, когато добитъка по високите пасища започне да им изглежда безкрайно вкусен като изгладнеят. — Люк отпи от кафето и тихо изруга. — Трябва да науча повече за рисовете. Старите фермери разправят, че тези котки нападат добитъка, а пък правителството си държи на своето, че ядели само зайци и сърни... — Люк се намръщи и прокара ръка през косата си. — Провери новите следи, когато Тен се върне, но не мога да те пусна за повече от ден-два. И без това нямаме достатъчно хора.

— Имаш ли нужда от мен? — попита Кеш в напразен опит да прикрие нежеланието в гласа си. Имаше намерение да прекара поне седмица във високопланинските райони на „Рокинг Ем“. Вече не вярваше, че ще успее да открие изгубената мина на Лудия Джак, но търсенето му допаднаше и никак не му се искаше да престава.

— Люк може и да има нужда от теб, на мен не ми трябваш — каза Невада. — Когато стане въпрос за крави, от теб става прекрасен механик.

Марая погледна към Кеш и си спомни отвращението му, когато видя в какво състояние е двигателят на колата ѝ.

— Ти механик ли си?

Люк се разсмя.

— Попитай джипа му. Двигателят работи през четвъртък.

— Истинско чудо е, че въобще работи — допълни Невада. — Проклетията е по-стара и от Кеш. А и изглежда по-добре.

— Изобщо не знам защо слушам злобните ви забележки — оплака се Кеш, без да се обижда.

— Или ще ни слушаш, или ще миеш чиниите. Твой ред е, да не би да си забравил? — попита Люк.

— Надявах се вие да сте забравили.

— Е как ще стане! — Люк се отблъсна от масата, събра чиниите и се насочи към кухнята. — Невада, може би ти се иска да поостанеш

и да чуеш спомените на семейство Макензи. Все пак някои от тях са и твои прадеди.

Невада се обърна към Люк с поразяваща скорост. От кухнята долетя дрънчене на чинии, а след това Люк се върна в просторната трапезария, свързана с кухнята. Сипа си нова чаша силно кафе и погледна към малкия брат на Тен със странна усмивка.

— Тен не ти ли е казал? Миналата зима двамата с него най-сетне избистрихме нещата. Имаме двама общи прапрародители — Кейс и Марая Макензи.

— Бре да му се не види.

— Така е — отвърна срамежливо Кеш. — Само че никой не се е похвалил.

Невада го погледна с крайчеца на окото си, поглед, който би изглеждал страшен, ако не бе усмивката, появила се в очите му. Люк продължи да говори, свикнал с обичайните разкази, станали неизменна част от вечерите в „Рокинг Ем“.

— Кейс Макензи е човекът, създал „Рокинг Ем“ — обясни Люк и погледна Кеш. — Всъщност, Марая трябва да е била от твоята рода. Дядо ѝ е бил златотърсач.

— Така ли? Наистина? — попита оживено Марая, гласът ѝ изтънял от вълнение. — Не знаех, че дядо Лукас е бил златотърсач.

Люк премигна.

— Не е бил.

— Но нали ти каза, че с бил.

В същото време заговори и Невада.

— Не си спомням родителите ми да са споменавали да имаме роднини от рода Макензи.

— Не съм казал — отвърна Люк на Марая. След това се обърна към Невада. — Това никак не ме учудва. Не става въпрос за връзка, която семействата охотно обсъждат.

Когато Марая и Невада заговориха едновременно, Кеш се надигна с отегчена физиономия и започна да пренася мръсните чинии в кухнята. Никой не забеляза с какво се е заел, нито пък отсъствието му, докато беше в кухнята. По едно време надникна и забеляза, че Люк чертае родословно дърво върху някаква счетоводна справка и отново се зае с чиниите. Следващия път, когато надникна, Марая бе излязла.

Кой знае защо остана доволен, че Невада е още в трапезарията. Братият работник бе прекалено привлекателен мъж.

Кеш се зае да избърше плотовете с неестествено ожесточеност, но отново долови гласа на Марая.

— Заповядай, Невада. Това е доказателството, че сме роднини.

Той запокити парцала в мивката. Избърса ръце в дънките си и се премести така, че да може да вижда какво става в трапезарията. Марая стоеше до Люк. Държеше орфан кашон с такова внимание, сякаш в него се пазеха скъпоценностите на английската корона.

— Какво е това? — попита Люк и огледа подозрително кашона, който сестра му гордо бе пренесла на масата.

— Тук е семейната библия на рода Макензи — каза тя доволно, без да крие вълнението си.

Възцари се мълчание, нарушено единствено от Люк, който шумно си пое дъх, когато извади подвързаната с кожа книга от кашона. Златните букви на библията просветнаха на лампата.

Невада тихо подсвирна. Посегна към библията, спря и погледна Марая.

— Може ли? — попита той.

— Разбира се — отвърна тя и му подаде дебелия том с две ръце. — Това е и твоето семейство.

Докато Кеш ги наблюдаваше притихнал от вратата, Невада поклати глава и отказа да вземе книгата. Вместо това проследи с пръсти крехката подвързия и я погали така, сякаш бе жива.

Нежността на жеста му и стаените чувства учудиха Кеш, но в същия момент бе завладян от раздразнение, заради топлотата в погледа на Марая, докато гледаше сериозния мъж, а след това и от любопитство към библията, която бе мост на историята от миналото към настоящето и бъдещето. В този момент Кеш усети горчивина, породена от мъката, че никога няма да има дете, с което да сподели миналото, настоящето или бъдещето си.

— Колко е стара? — попита Невада, взе книгата и я постави на масата.

— Била е отпечатана през 1867 година — отвърна Марая. — Първата записка е от 1870 година. Тогава е била сватбата на Кейс Макензи и Марая Елизабет Търнър. Опитах се да разчета датата, но мастилото е много избеляло.

Докато говореше, младата жена разгърна лъскавата корица и показа мястото, където бяха записвани събития като раждане, смърт и бракове. Постави пръст на старата хартия и бързо прегледа имената.

— Ето го, това е — каза доволно тя. — Матю Кейс Макензи, нашият працядо. Оженил се е за жена, наречена Чарити О'Хара.

Люк огледа бързо имената и посочи друго.

— Ето го и працядо ти, Невада. Дейвид Тирел Макензи.

Невада обърна страницата и огледа браковете и отбелязаните дати на смърт, но успя да види само деня на смъртта. Дейвид Тирел Макензи бе починал, преди да навърши двадесет и шест. Нито бракът му, нито раждането на децата му бе отбелязано.

— Тук не е записан бракът му — каза безизразно Невада. — Не са вписани и децата.

— Не е имало брак — каза Люк. — Според дядо ми, чичо му Дейвид бил скитник и самотник. Прекарал по-голямата част от живота си в боеве с различни индиански племена. Нито една жена не успяла да го задържи за дълго.

Невада сви кисело устни в подобие на усмивка.

— Да, това винаги е било проблем за хората от рода Блекторн. С изключение на Тен. Бракът му е непоклатим.

Невада прехвърли последните страници от своеобразния регистър, не откри друго написано и погледна Люк.

— Тук няма нищо. Защо реши, че сме роднини?

— Марая... не, не ти, дебеланке, първата Марая. Искам да кажа, че тя си е водила дневник. Споменава за жена, наречена Зимна луна във връзка със сина си Дейвид. Тен твърди, че прабаба ви се е казвала Зимна луна.

Невада бавно кимна.

— Не е имало официална брачна церемония, но се понесли слухове за дете. За момиченце.

— Превита като върба — каза Невада. — Баба ми.

— Добре дошъл в семейството, братовчедо — каза Люк, усмихна се и подаде ръка.

Невада пое протегнатата ръка.

— Май в семейството на Макензи вече няма да ви липсват ренегати. Семейство Блекторн са известни по тази линия. Копелета, наследници на много поколения копелета.

— Както и във всеки друг род — заяви сухо Люк.

Само Марая забеляза, че Кеш е застанал на вратата, лицето му безизразно, въпреки че отново бе усетил болка от това, че той нямаше да има наследниците, които другите приемаха за даденост. Това в съчетание с недоверието, което хранеше към жените бе причината да не се ожени отново.

Никога нямаше да повтори тази грешка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кеш се върна в кухнята и приключи с чистенето и подреждането, без да си губи времето и да наднича в другата стая. Когато бе готов, си наля чаша кафе от голямата кафеварка, в която винаги имаше сварено, поставено на печката, за да е топло. Обиколи бавно стаята, докато отпиваше от гъстата течност. Най-сетне седна на масата в кухнята. Разговорът от трапезарията на моменти нахлуваше в мислите му, макар че звуците му се струваха безсмислени.

Тъмно сините му очи обходиха стените на кухнята, където Карла бе закачила посудата, предавана от поколение на поколение в семейство Макензи. Очите на Кеш се присвиха от болка, защото знаеше, че когато умре, няма да има свои деца.

За стотен път си повтори, че е невероятен щастливец, задето има племенник, на когото да се радва. Всеки път, когато погалеше Лоугън по косата и се вгледаше в малкото личице, Кеш сякаш виждаше собствения си баща в детето. Смехът, любопитството и инатът на племенника му караха Кеш да се свива от болка, че няма да има свои деца, а това бе ужасно. Просто трябваше да го преодолее.

— ... истинско злато?

— Истинско е. Зрънцата сигурно са от мината на Лудия Джак.

Въпросът на Невада и отговорът на Марая веднага привлякоха Кеш. Той остави на масата вече изстиналата чаша кафе и се върна в трапезарията.

Марая седеше между Люк и Невада, който прелистваше изрезки от избелели вестници и стари писма, събрани в библията. Въпреки че Невада бе задал въпроса, той погледна бегло златото в ръцете на момичето. Късчетата на огърлицата бяха нанизани на дебела златна верига, която не интересуваше Невада толкова, колкото избелелите размазани петна по крехкия лист в ръката му.

— Кеш? — извика Люк, без да вдига поглед. — Защо, по дяволите, се бавиш толкова... А, ти си бил тук. Помниш ли старото бижу, за което ти разказвах и мислех, че е загубено? Виж тук. Майка

ми сигурно е взела веригата, когато е напуснала татко. Дебеланка я върна.

Едрата силна ръка на Кеш се пресегна над рамото на Марая. Тя напрегнато въздъхна, когато лакътят му леко се отърка в извивката на шията ѝ и в рамото. Кожата му бе твърда и от нея се излъчваше жизненост, а пък остриите косми блестяха с металически златист цвят. Когато изви ръка и дланта му се озова нагоре, Марая забеляза изпъкналите вени по китката, доказателство за многобройните случаи, когато сърцето му е изпомпвало достатъчно кръв, за да захрани мускулестото тяло.

Внезапното желание да проследи тъмните разклонения бе толкова силно, че Марая затвори очи, за да не му се поддаде.

— Може ли? — попита Кеш.

Прекалено разтърсена от реакцията си, Марая отвори очи и подаде тежката огърлица на Кеш. Каза си, че пръстите ѝ са се плъзнали по китката му напълно случайно, но дълбоко в себе си знаеше, че това е лъжа. Освен това знаеше, че никога няма да забрави усещането при допира с фините косъмчета и примамливата сила на изпъкналите вени под чистата кожа, потъмняла от слънцето.

Младата жена тихо наблюдаваше как Кеш оглежда колието и опитва тежестта му на дланта си, а твърдостта на неравните по големина късчета благороден метал — с нокът. По необработеното злато се появиха едва забележими резки, доказателство за умението му.

— Висококачествен материал — каза простиичко той. — Почти няма примеси. Не мога да кажа без подробен анализ, но предполагам, че по-чисто злато от това, трудно може да се намери.

— Дали е от мината на Лудия Джак? — попита Марая.

Кеш сви рамене, но очите му напрегнато оглеждаха късче след късче от старото колие, а пръстите му докосваха и притискаха податливия метал с опитна ръка. След това, все така мълчаливо, той пое дланта на Марая и пусна в нея колието. Златната верига прошумоля като жива и се плъзна от двете страни на шепата ѝ, но късчетата метал я задържаха да не падне на масата.

Кеш извади ключ от джоба на дънките си. До него висеше кух метален цилиндър, голям колкото половин палец. С удивителна за едрите му ръце сръчност, той отвори цилиндъра.

— Дай си другата ръка — обърна се той към Марая. Тя го послуша с надеждата никой да не е забелязал колко бързо препусна сърцето ѝ, когато Кеш хвана дланта ѝ и задържа пръстите. С другата си ръка мъжът изсипа съдържанието в шепата ѝ. Тя извика приглушено, когато от вътре падна кръгло златно късче. То бе удивително тежко за размера си.

Кеш внимателно привлече единия край на веригата, така че подредените късчета да застанат до изваденото от цилиндъра. Нямаше разлика нито в цвета, нито в качеството. И двете парчета благороден метал бяха ръбести и груби, никой не ги бе шлифовал и заглаждал. Нюансът им бе наситено жълт.

— Пак повтарям, че без експертна оценка не можем да бъдем сигурни — каза Кеш. — Само че... — Той сви рамене.

Марая вдигна към Кеш очи с цвят на злато.

— Всичките са от мината на Лудия Джак, нали?

— Не знам. Така и не успях да открия мината. — Кеш се вгледа в очите на младата жена и отново бе завладян от мисли за златна топлина, златни пламъци, а желание, остро като кама прониза слабините му. — Въпреки това съм готов да заложа и последната си стотинка, че са от едно и също място, където и да се намира то.

— Нали спомена, че Кейс е имал дневник — каза Марая с дрезгав глас, от който кръвта на Кеш се разгоря.

— Да — отвърна Люк, въпреки че сестра му не бе погледнала към него, очите ѝ привлечени от златото в дланта, и от Кеш, мъжът, който усилено търсеше същото това злато.

— Там не се ли споменава къде е мината? — попита я.

— Не. Всичко, което знаем, е, че Кейс е пренесъл две торби със злато от мината на лудия Джак.

— Защо?

— Искал е да ги даде на сина на Лудия Джак. Вместо това ги дал на Марая, внучката на Лудия Джак.

Тези думи привлякоха вниманието на момичето.

— Значи е истина? — възкликна тя и рязко обърна поглед към Люк. — Ти не се шегуващ? Ние наистина сме роднини на Лудия Джак.

— Ми да. Как според теб сме се сдобили със златните късчета на колието? Веригата е била ланец на часовник. Марая я подарила на Кейс като сватбен подарък. Този ланец се е предавал по наследство в

семейството на сина, който поемал „Рокинг Ем“. И така, докато майка не ни напусна. — Люк сви рамене. — Мислех си, че тя я е спечелила. Може и така да е. Господ е свидетел, че ненавиждаше всяка минута, прекарана във фермата.

Марая сведе поглед към веригата, надиплила се в дланта ѝ, всяка брънка заредена с обич и омраза. Не изказа на глас мислите си.

— Затова закопчалката е модерна. Предположих, че старата се е разпаднала, но пък ланците за часовници нямат закопчалки, нали? — Без всякакво колебание, тя изсипа тежката верига и обемистите късчета злато пред Люк. — Заповядай. Това е твое.

Той я погледна изненадан.

— Не исках да кажа, че...

— Знам, че не искаше — прекъсна го тя. — Въпреки това е твое. Принадлежи на мъжа, който поема грижата за „Рокинг Ем“. На теб.

— Мислил съм за това. Половината от всичко, което наследих трябва да бъде...

— Не. — Марая го прекъсна отново, обзета от решителност. — Фермата е наследството на този от синовете на семейство Макензи, който ще се грижи за нея. Това става съвсем ясно от писмата на Марая.

— Така може и да е било честно в миналото, но не и сега.

— Не беше честно, че родителите ни не се разбираха, че майка получаваше нервни пристъпи, нито пък че татко пиеше толкова много, нито че ме откъснаха от единствения човек, когото обичах истински. От теб. — Марая докосна ръката на Люк. — По-голямата част от живота не е честна. И какво от това? — В усмивката ѝ имаше и обич, и горчивина, но тя бе приела съдбата си. — Ти ми предложи дом в момент, когато нямаше къде да отида. Това бе единственото, на което се надявах и повече, отколкото имах право да очаквам. Или да приема.

— Ще приемеш, дори ако се налага да те закова за пода — каза Люк и стисна ръката на сестра си.

Тя се разсмя и се опита да прогони внезапно бликналите сълзи в очите си.

— Приемам. Благодаря ти.

Люк взе златната верига и я пусна обратно в шепата на Марая. Тя изви ръка и тежката верига се плъзна на масата.

— Марая — започна грубо той. — По дяволите, тя е твоя.

— Не. Направи я пак на ланец и го носи. Или пък го дай на Лоугън. Или на следващото си дете. Или на това дете, което поеме „Рокинг Ем“. Само че — добави Марая бързо, за да пресече това, което брат ѝ се готвеше да каже, — това не означава, че не бих искала да си имам свое златно колие. Затова, с твое разрешение, ще отида да потърся мината на Лудия Джак. Винаги съм вярвала, че някой ден ще открия загубена златна мина.

Люк се разсмя, но след това усети, че сестра му говори сериозно. Усмихна се малко накриво.

— Дебеланке, Кеш търси тази мина от... От колко години вече?

— Девет.

Марая стреснато погледна Кеш.

— Наистина ли?

Той кимна леко.

— И щом един дипломиран геолог, човек, който си вади хляба в търсене на благородни метали за другите... — започна Люк.

— Наистина ли? — прекъсна го Марая, все още приковала златистите си очи в Кеш.

Той отново кимна.

— ... не успява да открие мината на Лудия Джак — продължи да обяснява Люк, — то ти какъв шанс би могла да имаш?

Марая понечи да заговори, но въздъхна и се зачуди как да обясни това, което самата тя едва разбираше.

— Помниш ли как ме слагаше да си легна и ми разказваше приказки? — попита след малко тя.

— Разбира се. Ти ме гледаше с широко отворени очи, пленена от приказката. Единствено ти ми обръщаше внимание. Караше ме да се чувствам голям и значим.

Тя му се усмихна.

— Но ти беше. Аз си лежах в леглото и забравях, че мама и татко си крещят долу и те слушах, докато ми разказваше за телетата и кончетата, или за някое от твоите приключения. Понякога успяваше да отмъкнеш сладки и кутия със стари снимки и тогава си измисляхме истории за различни хора. Друг път говореше за Лудия Джак и за мината му и как ще отидем да я намерим и ще купим всичко, от което фермата има нужда, за да бъде мама щастлива в „Рокинг Ем“. Най-

много говорехме за това. Без да я прекъсва, Люк стисна ръката на Марая.

— Спомням си.

Тя се приведе напред с нетърпелива настойчивост, която не можа да потисне.

— Винаги съм вярвала, че ще открия тази мина. Та аз нося кръвта на Лудия Джак, все пак. Моля те, Люк. Позволи ми да я потърся. Няма да преча на никой. — Въпреки силното си желание, Марая събра сили, усмихна се и добави: — Ще ти дам половината от намереното, честен кръст.

Люк се разсмя и поклати глава, защото не можеше да приеме сериозно думите ѝ.

— Дебеланке, фермата ни е огромна. Част от земята си е наша, освен това сме дали под наем парцели на три правителствени агенции, не бива да забравяш правата над водоизточниците и минералните залежи, а и други неща, които само един адвокат или професионален търсач на злато като Кеш разбират.

— И аз ще ги науча.

— По дяволите, милото ми, ако откриеш нещо из планините на „Рокинг Ем“, освен гранит и кравешки изпращания, ще ти го дам без всякакво колебание, но...

— Продадено! — викна Марая, за да прекъсне Люк, преди да е успял да каже нещо, което тя не искаше да чува. Погледна Невада, а след това и Кеш. — Вие го чухте. Вие сте ми свидетели.

Невада вдигна поглед и кимна, а след това отново насочи вниманието си към листовете, които държеше в ръка.

Кеш обаче, обърна повече внимание на младата жена.

— Аз чух — каза той, без да откъсва очи от нея. — Само че защо си решила, че тази мина се намира на територията на „Рокинг Ем“?

— Така твърди Марая. Написано е в писмото, което е изпратила на сина си, този, който наследил фермата.

Люк погледна Кеш.

— Беше прав. По дяволите, надявах се тази мина никога... — Сви рамене и не каза нищо повече.

Кеш тихо се протегна и взе отделното късче от ръката на Марая. Сръчно върна парченцето злато в цилиндъра.

— Какво искаше да кажеш с това, че Кеш бил прав? — попита тя. — И защо си се надявал да е направил грешка?

След кратко мълчание Люк заговори. Отговори само на първия й въпрос.

— Когато майка отнесе наследството на семейството, тя пропуснала да види едно едро парче, единственото, останало от торбите на Кейс. Показах това парче на Кеш. Той го погледна и веднага разбра, че не е от познат източник в околността.

— Естествено — отвърна Марая. — Златото на Макензи не е намерено в някой открит залеж.

Кеш погледна Марая с нов интерес.

— Ти пък откъде знаеш?

— Подготвила съм си домашното. — Тя вдигна ръка и започна да изброява имена, като свиваше пръст след всяко споменато име. — Жилите на Мое Крийк, Хард Лък, Шин Сплинт, Брас Мънки, Диър Крийк и Лъки Лейди са все открити залежи. Намират се някое и друго дребно късче, но повечето е златен прах. Всичко е било отнесено от водата. — Марая посочи колието. — Съмнявам се, че тези късчета някога са попадали в коритото на река. Защото ако бяха, водата да им е придала закръгленост. А виждате ли, че са груби и несиметрични. Колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че са извадени от златоносна скала.

— Каква е тази скала? — попита Люк.

Кеш отвърна, преди Марая да успее да обясни.

— Стар миньорски термин за кварц, така плътно прорязан от чисто злато, че рудата може да се чупи с голи ръце. Това са най-богатите залежи. Подобни места са първоизточникът на всички едри късчета, които се озовават на открито, когато ерозията започне да разяжда жилата, а дъждът смива дребните частички и ги повлича в потоците.

— И ти мислиш, че мината на Лудия Джак е такава? — настоятелно попита Люк. — Огромна жила златоносна скала?

— Не бях сигурен. Като изключим парчето, което ти ми даде... — Кеш побутна с пръст цилиндъра, в жилата имаше само отделни люспести частици и едри зърна, точно както остава след грубо извличане на висококачествена руда. Кеш замислено побутна ланеца със заоблени си пръст. Светлината се пречупи и разпрати златни

отблясъци. — Само че, ако тези късчета идват от мината на Лудия Джак, тази мина е като ковчежето със злато на Господ Бог и ако копаем там, все едно, че сме се добрали до Форт Нокс.

Люк каза нещо неприятно и прекалено изразително, но поне бе доста тихо. Марая погледна брат си, без да го разбира.

— И какво лошо има в това? Според мен е страхотно.

— Ти чела ли си за мелницата на Сътър? — попита той.

— Разбира се. Нали това поставя началото на калифорнийската треска за злато през 1849 година. Това е била една от най-богатите жили в историята.

— Точно така. А спомняш ли си какво станало с мелницата?

— Ами, не.

— Била разрушена до основи по време на треската за злато. И други земи били стъпкани. Подобна мъка не ми трябва. И без това си имаме достатъчно неприятности с браконьерите около развалините Анасази при Уинд Меза и в каньона Септембър.

— Какви развалини? — попита Марая.

— Навсякъде ги има. Искаш ли да ги видиш? — попита Люк с надеждата да я отклони от намерението да търси злато.

— Благодаря, но предпочитам да потърся мината на Лудия Джак.

Кеш се разсмя презрително. Когато заговори, гласът му прозвуча напълно убедено.

— Забрави тази работа, Люк. Щом те ухапе златният бръмбар, няма отърваване. Няма нищо по-привлекателно от блясъка на неоткритото злато. Това е треска, която изгаря всичко останало.

Люк изглеждаше изненадан, но Марая кимна енергично и тъмната ѝ коса затанцува. Тя отлично знаеше какво иска да каже Кеш.

Невада местеше поглед от Кеш към Марая, повдигна едната си вежда, сви рамене и отново насочи вниманието си към книгата, разтворена внимателно на масата.

— Усмихни се — обърна се Марая към Люк. — Човек би си казал, че мислиш за Черната смърт.

— Тя се лекува с антибиотици — отвърна той. — Какво, според теб ще стане, ако се разчуе, че някъде отвъд хребета Макензи се намира богата златна жила? Голяма част от летните ни пасища са взети под аренда от правителството, но минералните залежи не са. Има си правила и ограничения и бюрокрация, но като цяло, щом стане дума за

минно дело, нещата се усложняват. Най-лошото е, че ако се разчуе за залежите, ще бъдем с вързани ръце.

Марая погледна към Кеш и той кимна.

— Освен това ще допъплят всякакви навлеци през уикендите, ще разпалват огромни огньове, без да се съобразяват с нищо — продължи Люк, — ще помъкнат пушки, нищо че нямат представа как да ги използват, ще се наливат до козирката, нищо че не могат да носят и ще се държат като простаци. Няма да мога да го понеса. Това, което ще ме изкара от равновесие е, когато започнат да чупят оградите, да газят из потоците и да разграбват хижите. Това е ферма за добитък, а не минен район. Искам да си остане така.

— Ама... — Гласът на Марая пресекна. Тя прехапа долната си устна. — Това означава ли, че не мога да търся мината на Лудия Джак?

Люк прокара пръсти през косата си в опит да прикрие разочарованието си.

— Не, но искам да ми обещаеш две неща. Първо, не искам да разказваш на никого за неоткритата мина на Лудия Джак. Това важи и за Невада. Кеш не е споменал дори пред Карла.

— Няма проблем — каза Невада. Погледна одобрително Кеш. — Значи я търсиш вече девет години, а? Харесвам мъжете, които умеят да си държат устата затворена.

Кеш сви кисело устни, но не каза нищо.

— И при мен няма проблем — сви рамене Марая. — Няма да има на кого да разкажа, освен на вас, а и вие вече знаете. Какво е второто?

— Не искам да обикаляш сама, докато търсиш проклетата мина — продължи Люк. — Това е диво самотно място.

Марая бе готова да се съгласи, но спря.

— Я чакай малко. Не мога да кажа на никого, нали така?

Люк кимна.

— А вие с Невада и Кеш сте единствените, които знаете. Правилно ли съм разбрала?

— Карла знае — призна Люк. — Аз сам й казах.

— Значи знаят петима, включително и аз.

— Точно така.

— Кажете ми, големи братко, ти колко време си посветил на търсене на тази мина?

— Никакво — отсече той.

— Ами ти, Невада?

Мъжът погледна към Люк, но Кеш отговори вместо него.

— Невада трябва да проследи риса. Това запълва свободното му време през лятото.

Кеш не скри задоволството в гласа си. Люк веднага го долови. Усмивката му бе хитра и бърза, но Невада я забеляза. Марая не забеляза нищо. Тя гледаше Кеш с надежда в погледа и очакваше той сам да предложи компанията си. Той сякаш не я забелязваше.

— Никой не копае високо в планините през зимата — заяви Люк. Марая не се отказа.

— Ами ти, Кеш?

— Съжалявам — отвърна той. — Този район е прекалено труден за новачка като теб.

— И преди съм ходила на къмпинг.

Кеш изсумтя, очевидно, без да е особено впечатлен.

— И съм правила дълги преходи.

— А кой ти е носил раницата?

— Сама съм си я носила.

Той отново изсумтя. Отношението му не бе особено окуражително. Внезапно Марая бе осенена от вдъхновение.

— Аз ще готвя. Дори ще мия чиниите. Може ли?

Кеш се вгледа в искрящите ѝ очи и елегантната длан, положена върху голата му ръка и разбра неизказаната открито молба. Обзе го желание да я чуе как му се моли като на любовник, а не за да си осигури уменията му на златотърсач.

— Не става — каза Кеш по-грубо, отколкото искаше.

Марая трепна, сякаш я бе зашлевил. Колебливо отдръпна ръка от неговата.

За момент очите на Люк се разшириха, а след това се присвиха, преценили ситуацията по мъжки. Скоро устните му се извиха в усмивка, в която имаше и съчувствие, и веселост, защото осъзна какъв е проблемът на Кеш.

— Ако бях на твое място, гранитни човече — изрече бавно Невада, — щях да си променя мнението.

Кеш го погледна ядно.

— Само дето не си на мое място.

— Да не би това да означава, че ще дойдеш мен да търсим злато?
— обърна се Марая към Невада с надеждата гласът ѝ да не издаде колко наранена се чувства от грубия отказ на Кеш.

— Извинявай, дебеланке — каза Люк и по този начин пресече отговора на Невада. — И без това нямам достатъчно хора. Не мога да си позволя да загубя Невада.

— Колко жалко — каза спокойно Невада. — Жалко, че картата със съкровището няма да бъде използвана.

— Какво? — изрекоха в един глас Люк и Кеш.

Без да каже и дума, Невада побутна някакъв лист към Марая. Кеш се наведе над рамото ѝ, но сдържа дъх, за да не усеща лекия ѝ примамлив аромат.

— Аз съм войн, не златотърсач — продължи Невада. — Въпреки това съм разчитал не една и две карти, рисувани от полуграмотни хора. Честно казано, тази май показва пътя към мината на Лудия Джак.

ПЕТА ГЛАВА

Кеш едва сдържа недоволството и гнева си и вдигна поглед от потъмнелия от времето лист към невинното изражение, изписало се по лицето на Марая.

Нищо чудно, че е полудяла да размени правата си за несъществуващото наследство срещу разрешението на Люк да търси злато в „Рокинг Ем“. Имала е, значи карта как да открие мината на Лудия Джак!

И въпреки това Марая изглеждаше толкова уязвима, когато молеше Кеш за помощта му.

Малката лъжлива артистка. Господи! Защо си направил мъжете такива глупаци? А защо аз съм най-глупав сред глупаците?

Марая вдигна поглед от листа към Невада и се усмихна кисело.

— И аз много се развълнувах първия път, когато я видях. След това я разгледах отново, а след това отново. Разучавах я, докато не ме заболяха очите, но така и не успях да разбера две трети от драсканиците. Дори и да предположа, че Лудия Джак я е рисувал, а това изобщо не е сигурно, той дори не е отбелязал север и юг и аз няма начин да се ориентирам. Ако пък трябва да се ориентирам кое какво е, направо ми се вижда невъзможно. Сигурно онзи перко наистина е бил неграмотен. На тази карта няма нито една буква.

— Той не е имал нужда от думи. Познавал е всяко кътче от земята, за какво му е била азбука? — Невада обърна картата, така че тя застана на единия заоблен от годините ъгъл. — Ето това е север — каза той и посочи горния ъгъл.

— Сигурен ли си? — попита учудено тя. — Как успя да разбереш?

— Прав е — потвърди след малко Кеш. Вгледа се в картата с нарастващо вълнение. — Това е Мустанг Пойнт. Нищо друго наоколо няма такава форма. Това означава... да, ето го. Черния Каньон. Следователно това тук е Сейтънс Бат, което ще ни отведе през тясната

долина към Блек Спрингс... — Гласът на Кеш премина в неразбираемо мърморене.

Марая наблюдаваше с широко отворени очи движението на дългия показалец на Кеш, докато той изброяваше напълно непознатите за нея имена. След това той зареди думи, които бе чувала преди, груби думи, които ѝ подсказаха, че е изгубил ориентация. Понечи да попита какво не е наред, но се спря. И Люк, и Невада се бяха привели над картата пред нея и следяха линиите, които водеха към неясна местност, където някой май бе разлял кафе, за да замаже нарочно центъра на картата.

— По дяволите, та това може да изкуши и светец — каза Кеш и добави няколко израза, които бяха напълно чужди на светците. — Някой тъпак е омазал най-важната част от картата. Тя вече за нищо не става!

— Не съм съгласен — каза Люк. — Сега поне знаем в кой район да се съсредоточим.

Кеш погледна приятеля си с неприкрито отвращение.

— По дяволите, Люк, според теб къде търсех през последните две години?

— А! Значи в района на Девилс Пийк.

Кеш изръмжа.

— Добро име са му измислили. Там има повече скални пукнатини и пещери, поточета и рекички, отколкото в дванадесет други планини. Имам чувството, че Господ сам е стоварил там чука си. Използвах хижата при Блек Спрингс за база. До този момент съм проучил единствено долната една трета.

— И откри ли нещо?

— Пъстърва — засмя се Кеш.

Марая облиза устни.

— Пъстърва ли? Истинска, дива планинска пъстърва, плувала на свобода?

Мъжът не успя да спре усмивката си.

— Да. Сочни игриви дяволи, до една.

— Прясно масло, малко панировка и една щипка...

— Престани — изпъшка Кеш. — Пак огладнях.

— А около Блек Спрингс има ли кресон? — попита тя и се усмихна замечтано.

— Не, но потокът слиза към долината и водата там се охлажда. Блек Спрингс е топъл извор.

— Топъл ли? Но това е чудесно! След един дълъг ден, прекаран в разкопки, те чака гореща баня и прясно изпържена пъстърва, бисквити, приготвени в лагера, да не забравяме и салатата от кресон... — Марая издаде звук на нетърпеливо очакване.

Люк тихо се засмя. Кеш изруга, но не с лошо чувство. Той самият често се бе наслаждавал на гореща вана сред твърдите скали. Храната, която Марая спомена, обаче, съществуваше само в мечтите му. Него самият никак не го биваше да готви.

— Значи ще го направиш? — попита несдържано младата жена, усетила, че Кеш омеква. — Нали ще ми помогнеш да открия мината на Лудия Джак?

— Престани да настояваш, Дебеланке — отвърна Люк. — Двамата с Кеш ще поговорим по-късно. Насаме.

— Ще ти дам половината от моята половина — опита се да подмами тя Кеш, без да обръща внимание на думите на брат си.

— Марая... — започна Люк.

— Че кой настоява? — попита тя и го погледна напълно невинно. — Моі? В никакъв случай. Аз съм повече от послушна.

Невада погледна Кеш.

— Ще имаш ли нужда от тази карта?

— Не.

— Тогава, ако нямате нищо против, ще я изпратя на едни хора, които са много добри при възстановяването на съсипани документи, за да измъкнат тайната.

Кеш понечи да попита нещо, но в същия момент си спомни къде — и за кого — бе работил Невада, преди да поеме работата в „Рокинг Ем“.

— Аз нямам нищо против — каза Кеш. — Картата принадлежи на Люк и на Марая.

— Вземи я — каза му Люк.

— Разбира се, вземи я. А на кого смяташ да я изпратиш? — любопитства Марая.

— Не се тревожи. Те ще се погрижат за нея — успокои я Невада и сгъна внимателно картата по ръбовете, образувани преди много години.

— Няма ли да ми кажеш къде ще я изпращаш?

Все едно че говореше на стената. Невада вече бе станал и се отдалечаваше от масата. Задната врата се отвори и тихо се хлопна след него.

— Не исках да го ядосвам.

— Не си — отвърна Люк и се протегна. — Невада не е по любезностите. Не се усмихва и не се извинява. Но пък за сметка на това е много добър човек. Един от най-добрите. Просто не бива да го притискаш за нищо — добави Люк и погледна Кеш. — Дори и ти. Невада никога не би постъпил по този начин.

Усмивката на Кеш беше тънка.

— Мама не е излюпила малоумни пиленца. Веднъж съм виждал как Невада се бие. Ако някога се навра в неговата лъвска бърлога, няма да си забравя пушката.

— Само че къде ще изпраща Невада картата? — попита с жален глас Марая.

— Нямам представа — призна Люк. — Знам само, че ще си я получиш във вида, в който той я е взел. Може би дори в по-добър.

— Значи знаеш къде я праща.

— Не, но мога да се опитам да позная.

— Хайде, кажи ми — възкликна младата жена, загубила търпение.

Люк се усмихна.

— По всяка вероятност картата ще се озове на някое бюро във ФБР на източния бряг. Или пък в лабораторията на някоя правителствена агенция. Невада невинаги е работил като каубой. — Люк се протегна отново, прозя се и погледна Марая. — Пренесе ли нещата си в къщата?

— Да.

— Всичко ли си подредила?

— Не съвсем.

— Защо тогава не отидеш да довършиш? Ще дойда след малко, за да видя дали нямаш нужда от нещо.

— Защо ми се струва, че това е покана да изляза?

— Защото е така.

Младата жена искаше да протестира, но се сети, че Люк искаше да поговори с Кеш насаме за търсенето на мината.

— Вече не съм на шест — каза тя. — Можете да говорите и пред мен.

Все едно, че не бе казала и дума.

— Не забравяй да затвориш прозорчето на банята — напомни й Люк, — освен ако нямаш нищо против стария развратен котарак да ти спи в леглото.

Марая погледна Кеш.

— Защо му позволяваш да те обижда така.

Кеш се поколеба в продължение на две секунди, след което даде воля на смеха си, но внезапният блясък в очите му накара сърцето на Марая да забие по-бързо.

Люк поклати глава.

— Лека нощ, Дебеланке.

— Да не забравиш да ми донесеш сладки и мляко — отвърна сладко тя, — иначе ще плача, докато заспя.

Люк сграбчи Марая, прегърна я и разроши косата ѝ, сякаш отново беше на шест. Тя се засмя, вдигна се на пръсти, също го прегърна и в следващия момент, усети, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Благодаря ти, Люк — каза тя.

— За какво?

— Че не ме изхвърли, когато се появих без предупреждение.

— Не ставай глупава. Това е домът ти.

— Не — прошепна тя. — Това е твоят дом. Много съм ти благодарна, че мога да го споделя, макар и за малко.

Преди Люк да успее да каже и дума, тя го целуна по бузата и бързо излезе от трапезарията. Кеш стана и се загледа във вратата, възхитен от съвършенството, с което Марая се правеше на безпомощно дете, в кожата на жена. Беше много добра. Много по-добра, отколкото Линда. Но пък Линда имаше преимущество. Беше му казала нещо, заради което бе готов да продаде душата си — беше го накарала да повярва, че носи детето му.

Разбра прекалено късно, че Линда е спала с друг. Ето още едно от нещата, в които жените много ги биваше — да накарат всеки мъж да се почувства като единствен.

— Не се притеснявай за Невада — каза спокойно Люк.

Кеш стреснато се обърна към приятеля си.

— Какво искаш да кажеш?

— Той наистина е много красив, но Марая не може да откъсне очи от теб. — Вече разкрил мислите си, Люк продължи: — Което доказва, че за вкусовете не може да се спори.

— Макар и с брада, Невада не е златотърсач — изтъкна хладно Кеш. — А сърцето на дамата е отдадено на златото.

— Дамата не можеше да откъсне очи от теб, още преди да е разбрала, че си златотърсач. А и ти я позагледа и не смей да отричаш.

Кеш присви сините си очи. Преди да успее да каже и дума, Люк отново заговори.

— Да, да, знам, че мъжът попада между чука и наковалнята, когато пожелае сестрата на най-добрия си приятел. Знам го много добре. Години наред желязех Карла.

— Не толкова много, колкото тя копнееше за теб.

Люк се усмихна на една страна.

— Значи съм бил първокласен глупак. Ако не беше по-големият ѝ брат, който се правеше на сватовник, все още щях да се будя сам посред нощ.

— Ти това ли се опитваш да направиш сега? Да ме сватосаш? Затова ли искаш да замина да търся мината с Марая? Решил си, че ще открием нещо много по-ценно и трайно от златото.

Люк се намръщи от подигравателния тон на Кеш и прокара пръсти през косата си.

— Районът около Девилс Пийк е почти непристъпен.

Кеш вдигна очи към тавана.

— Не мога да я пусна да отиде сама — продължи Люк.

Кеш погледна ръцете си.

— Не мога да я заведа аз.

Кеш вече гледаше в пода.

— Имам нужда от всички работници плюс още петима мъже.

Кеш извърна очи към масата.

Люк изруга.

— Зарежи тази работа. Ще накарам Невада да...

— По дяволите — прекъсна го гневно Кеш, вбесен от мисълта за Марая и Невада сами в неизбродната пустош по върхарите на „Рокинг Ем“. Погледна безизразно Люк. — Добре, де. Ще отида. Но знаеш, че обикновено отивам за седмици наред. По този въпрос мислил ли си?

— Марая каза, че разбира от къмпингуване. Освен това винаги можете да разчитате на хижата при Блек Спрингс.

— Мътните да го вземат, нямам това предвид и ти много добре го знаеш! Сестра ти е прекалено сексапилна жена.

Люк наведе глава на една страна.

— Интересна забележка.

Ръмженето на Кеш бе единственият му отговор.

— Сериозно говоря — продължи Люк. — Не че Марая е грозновата, но не бих я нарекъл сексапилна. Невероятна, може би, с тези големи златни очи и прелестна усмивка. Топла. Искрена. Но чак пък и сексапилна.

— И аз не бих нарекъл Карла сексапилна.

— Значи си сляп.

— Не. Просто съм ѝ брат.

— Разбрах какво искаш да кажеш — ухили се Люк.

Последва мълчание, след което Кеш заговори спокойно и разумно.

— Виж сега. Трябва ни половин ден, за да се доберем до хижата на Блек Спрингс ако сме с коне. След това трябва да се катерим по зъберите и през каньоните. Няма начин да спрем на някое място, да поровим час-два и да продължим. Ще бъдем заедно ноци наред.

— Аз ти имам доверие.

— Значи си просто един глупак — каза Кеш, произнасяйки отчетливо всяка дума.

— Ти ми се довери, когато заминах за пущинака из каньона Септембър с Карла — изтъкна Люк.

— Да, бе. Като си помислиш само, че съм го направил. А Карла се оказа бременна и изоставена.

Люк се намръщи.

— Ти не си чак такъв глупак, какъвто бях аз.

— По дяволите...

— Марая е на двадесет и две — продължи Люк, без да изслушва другия мъж. — Завършила е колеж и се държи като разумен възрастен човек. Имам ти доверие в същия смисъл, в който и ти ми гласува доверие. Може и да си един проклет инат и да имаш жените за нищо, но не би докоснал едно момиче, без тя да иска. С теб Марая ще бъде в

сигурни ръце. Освен това, каквото се случва между вас двамата не ми влиза в работата.

За момент в трапезарията се възцари тишина. Кеш не помръдваше, пъхнал пръсти в задните си джобове, докато умът му препускаше, за да прецени създалото се положение, предложено му от мъжа, когото обичаше като роден брат. Май имаше само едно заключение — Люк говореше сериозно.

— Е, поне няма да се притеснявам, че Марая ще забременее както стана с Карла.

Горчиво-ироничната мисъл на Кеш остана неизказана. Това бе нещо, за което не можеше да говори.

— Ще запомня какво си казал — заяви Кеш.

Люк кимна, а след това се усмихна широко и тупна приятелски Кеш по рамото.

— Благодаря ти, че ме откачи от въжето. Длъжник съм ти.

— Ами! Прекарвам тук повече време, отколкото в апартамента си в Боулдър.

— Тогава защо не се преместиш тук? Можеш да си вдигнеш къща на другия край на голямото пасище, от другата страна на потока, при Тен и Даяна. Място има достатъчно.

— Някой ден ще се хвана за думите ти и ще направя точно така.

— А защо, според теб, все ти го повтарям? — Люк се протегна и прозя. — По дяволите, иска ми се Карла да беше тук. Не мога да спя добре, когато я няма.

— Направо ми разби сърцето. Я да вървиш да си лягаш.

— Марая ме чака.

— Аз ще ѝ кажа какво сме решили — отвърна Кеш. — Ако имаме късмет, тя ще си промени мнението, когато разбере, че Невада няма да бъде водачът ѝ през пустошта.

— Освен че си сляп, си и глух. Пак ти повтарям, че тя не се интересува от Невада.

Кеш се завъртя на пети и излезе от стаята, без да каже и дума повече, но затвори вратата гръмовно, за да даде да се разбере какво му е настроението.

Навън, хладният летен мрак бе обсипан със звезди, сред които шушнеше въздухът, спуснал се от високите планини към дълбоката долина, център на фермата „Рокинг Ем“. И в старата къща, и в

помещението на работниците, грееха светлини. Кеш се движеше с бързите уверени стъпки на мъж, прекарал по-голямата част от съзнателния си живот в преходи за търсене на благородния метал, от който хората непрекъснато имаха нужда. Въпреки че бе облечен само с риза и дънки, той не забеляза острия бриз. Почука на вратата на старата къща единствено от учтивост.

— Влизай, Люк. Отворено е.

— Кеш е. Все още ли е отворено?

Марая сведе поглед към огромната си памучна нощница и голите крака. За момент ѝ се прииска да е облечена в брюкселска дантела, китайска коприна и да си е сложила френски парфюм. След това въздъхна. Като забеляза колко ядосан изглеждаше Кеш, и гола да беше, нямаше да има никакво значение.

С какво толкова го дразня?

Отговор на въпроса нямаше, освен очевидното. Той не бе във възторг, че ще трябва да я търпи сред дивата природа, както не бе във възторг, когато се наложи да ѝ помогне за колата. Гледаше на нея като на досаден излишен товар. Това не биваше да я учудва. Вторият ѝ баща се бе отнасял с нея по същия начин.

Марая отвори вратата и потисна желанието си да я хлопне, преди Кеш да е влязъл. Той се извисяваше над нея, тялото му очертано в мрака като планина, очите му потъмнели от гняв.

— Влизай, или предпочиташ да ми натриеш сол на главата навън на двора?

Звукът, който Кеш издаде най-любезно можеше да бъде определен като ръмжене. Той пристъпи напред. Марая се отдръпна. Порив на вятър хлопна вратата.

Кеш погледна нощницата, която би трябвало да прикрива извивките на младата жена, но само забеляза примамливите очертания на гърдите и бедрата. Желанието напрегна цялото му тяло и той усети пулсираща нужда. От мисълта да бъде с нея вечер след вечер, му се прииска да забие юмрук в стената от безсилие.

— Какво знаеш за дивата природа? — попита грубо Кеш.

— Там можем да открием злато.

Той изсъска някакво подобие на дума.

— Това няма да е някой модерен преход по утъпкани пътеки, грижливо поддържани от хората на националните паркове. Изобщо

имаш ли някаква представа как се язди кон?

— Да.

— Можеш ли да яздиш през пресечена местност половин ден, а след това да се катериш още половин ден по скалите?

— Щом се налага.

— Покривът на хижата тече, когато вали, а вали почти всяка нощ. Единствената тоалетна, която можеш да си осигуриш, е с лопата. В края на един напрегнат ден ще ти се наложи да събираш подпалки, да мъкнеш прясна вода, да си переш чорапите, за да не ти излязат мехури на следващия ден, ще ядеш храна, която си прекалено скапана, за да стотвиш и ще спиш на дървен под, където духа, а и...

— Направо неустоймо — прекъсна го Марая. — Приемам условията.

— Мътните го взели, ти дори не слушаш какво ти се говори!

— А ти не ми казваш нищо, което вече да не знам.

— Тогавя трябва да знаеш и още нещо. Там ще бъдем сами, съвсем сами.

Марая посрещна тъмния поглед на Кеш, без да трепне.

— Съвсем сама съм, откакто ме откъснаха от „Рокинг Ем“ преди петнадесет години.

Мъжът натъпка ръце в задните джобове на дънките си.

— Нямам предвид това, уважаема. Там на Девилс Пийк можеш да пициш колкото искаш и жив човек няма да те чуе.

— Ти ще ме чуеш.

— Ами ако аз съм този, който те накара да пициш? По този въпрос мислила ли си?

— Честно казано точно сега ми се иска да изпиция.

Мълчанието между тях бе изпълнено с напрежение. Марая се усмихна притеснена и протегна ръка в тиха молба.

— Разбирам какво искаш да кажеш, Кеш, но нека бъдем честни един с друг. Аз не съм от жените, които само с един поглед разпалват страстта на мъжете. И двамата сме наясно, че нямаш никакво желание да ме водиш със себе си и да прекарваш с мен няколко седмици в горите. Въпреки това тръгвам за Девилс Пийк. Мечтая да открия мината на Лудия Джак откакто се помня. Каквото и да става ще я открия.

Кеш погледна бледата елегантна ръка, протегната към него толкова хитро. Спомни си колко хладни и гладки бяха пръстите на Марая, когато ги бе отпуснала на ръката му. Спомни си колко бързо се бяха стоплили при този допир. Зачуди се дали цялата ще пламне така, ако я докосне.

От тази мисъл в гърдите му лумна огън.

— Аз ще се погрижа за запасите и конете — каза студено той, — защото съм сигурен, че ти нямаш представа какво трябва да се направи. Тръгваме след пет часа. Ако не си готова, заминавам без теб.

— Ще бъда готова.

Кеш се обърна и излезе от къщата, преди Марая да забележи готовността му в този момент.

ШЕСТА ГЛАВА

Пет часа по-късно Марая отвори входната врата, още преди Кеш да е почукал. Той я огледа мълчаливо, забеляза вързаните обувки, избелелите дънки, тюркоазното поло под черния пуловер с шпиц деколте и мъжката бархетна риза с навити ръкави, която покриваше бедрата ѝ. Ръкавите на грейката ѝ бяха завързани небрежно на врата. Тези напластени дрехи би трябвало да я правят смешна и тромава, но той едва се сдържа да не прокара ръка по извивките, които знаеше, че са скрити под умно подобрите дрехи.

— Дръж — каза той и ѝ подаде чифт ботуши за езда. — Люк каза да ги вземеш, ако ти стават. На Карла са.

Докато Марая пробваше ботушите, Кеш се огледа. Беше приготвила много по-малко багаж, отколкото бе предполагал. Допълнителният багаж бе привързан здраво към раницата, подпряна на стената. От нея висяха манерка, аптечка и други необходими за пътуване неща. Няколко одеяла бяха навити на руло и прикрепени за багажа с каишки.

— Къде ти е спалният чувал? — попита той.

— Нямам спален чувал.

— И на какво, по дяволите, смяташ да спиш?

— На една страна, както обикновено. Понякога и по корем.

Кеш стисна зъби.

— Ами боти за преходите?

— Обувките ми са по-яки, отколкото изглеждат. — Марая се изправи и разтърка ботушите. — На дължина са добре, но малко ме стягат в пръстите.

— Така ще знаеш, че са ботуши за езда — отвърна Кеш.

Марая погледна големите крака на Кеш. Той бе обул ботуши с връзки, подходящи за преходи в планината, които стигаха под коленете. Токовете бяха достатъчно големи, за да може с тях да се държи за стремето. Беше си харесала нещо подобно в Сиатъл, но прецени, че първо трябва да намери мината на Лудия Джак, а чак след

това ще може да си ги позволи. Наведе се, завърза обувките си за раницата и я вдигна.

— Готова съм.

Дългата силна ръка на Кеш се пресегна и сграбчи импровизираната постелка за лягане и я натика в ръцете на Марая.

— Да не я забравиш.

— Много си мил — измърмори тя.

— Знам.

С празни ръце, Кеш последва Марая към конюшнията. Четири коня търпеливо чакаха в сумрака. Двата бяха товарни животни, а другите — оседлани. Кеш закрепил оскъдния багаж на Марая на гърба на единия и го закрепил здраво. След минута прехвърли крак през гърба на огромен кокалест планински кон, пое въжето на товарните животни и се отправи напред в тъмнината, без да поглежда назад.

— Тая няма да я бъде — каза с ясен глас Марая. — Не ми трябва помощта ти, мога и сама да си нося нещата. Не ми е нужна и помощта ти, за да се кача на коня. Не ми трябва помощта ти за нищо, освен за да накарам Люк да се чувства по-добре.

Дори и да бе чул, Кеш не отговори.

Марая се отправи към самотния кон, развърза го и се качи доста по-неумело от Кеш. От шест години не бе яздила, но рефлексите и увереността все още не бяха изгубени. След това завъртя кобилата с юздите, сръга я в ребрата и бързо пое след коня на Кеш. Кобилата бе с къси крака и груба походка, но толкова послушна, че и дете можеше да я язди.

Час по-късно Марая бе готова да размени благия характер на животното за един темпераментен кон, готов да галопира, а не да се влачи така, че зъбите ѝ да тракат. Ту се спускаха, ту се изкачваха по стръмнини. Дори и да имаше пътека, Марая не успяваше да я различи в тъмното, което означаваше, че доста време е стояла приведена на коня, защото все не успяваше да предугади следващото му движение. Щеше да е истинско геройство ако можеше да стои на крака след още три часа подобно мъчение, да не говорим за предстоящия преход в търсене на злато, нарамила тежката раница нагоре по планинския склон. Молеше се в туптящите ѝ мускули да е останала поне малко сила, за да не падне, когато слезе от гърба на коня.

Да не забравиш онази част с носенето на прясна вода и прането на чорапите, напомни си мрачно Марая. Всъщност, като си помисля, по-добре да я забравя. Не може да има чак толкова мръсни чорапи.

Когато зората настъпи, блясъкът ѝ озари изумителна прелест, но Марая се чувстваше прекалено изтощена, за да я оцени напълно. Когато и да помръднеше на седлото, тялото ѝ протестираше от болка.

Въпреки това, тя зарея поглед към непознатия хоризонт, ширнал се във всички посоки. Бе вълнуващо да е на място, където наоколо не се мяркаше жива душа. Можеше дори да си представи, че двамата с Кеш са първите хора, стъпили по тези места. Дивата природа бе примамлива и тъй прекрасна в окраската си от всички нюанси на зеленото, от бяло и сиво, от вечнозелени дървета и храсти и гранит.

Сред тъмно зеленото на иглолистните по високите места се прокрадваха бледо зелени трепетлики, сякаш повтаряха цвета на тревистите склонове по-надолу, на места осеяни с ливади. Пред тях Девилс Пийк се извисяваше черен и величествен, но напомняше по-скоро на прояден склон на вулкан, отколкото на гранитния връх, който Марая бе очаквала да види.

Интересно защо ли Кеш търси златна жила по склоновете на вулкан? Всички жили, за които съм чела са в гранитни скали, не в лава.

На Марая ѝ се искаше да помоли Кеш да ѝ обясни защо с преценил да тръгне насам, но си бе обещала да не проговаря преди него. Нямахше дори да го моли да спрат за почивка. Затова прехвърли единия си крак и известно време язди седнала странично. Молеше се в схванатите ѝ мускули да е останала поне малко сила, за да се задържи изправена, когато слезе от коня.

Когато слънцето изгря, лъчите му започнаха да стават по-силни и най-сетне кристалночистият планински въздух се затопли. Последните хладни нощни повеи бързо отстъпиха през златния огън. Марая започна да сваля пласт след пласт от дрехите си, докато най-сетне остана само по бархетната риза с дълъг ръкав. Спусна ципа на полото, нави ръкавите и остави бриза да гали до насита кожата ѝ.

В края на четирите часа Марая с мрачно изражение насочи кобилата през тясната седловина, която се разширяваше в малка долина. Въпреки че Кеш бе само няколко минути по-напред от нея, вече бе успял да свали багажа от товарните животни и тъкмо прехвърляше седлото си върху оградата за конете. Въпреки че не ѝ бе

приятно да признае, Марая завидя на мускулестото му тяло и на лекотата, с която се движеше. Подръпна юздите на коня, за да го спре и много бавно и внимателно започна да слиза.

Само след две секунди бе тупнала в прахта. Просто краката ѝ не успяха да издържат на тежестта. Тя стисна зъби и тъкмо се канеше да положи мъчителни усилия, за да се изправи, когато усети как някаква сила я повдига с изумителна бързина. Светът се завъртя като луд. Когато всичко отново си дойде на мястото, усети, че Кеш я носи като дете, притиснал я към гърдите си.

— Доколкото си спомням ми каза, че можеш да яздиш — рече сопнато той.

— Мога — намръщи се Марая. — И ти го доказах, ако не си забелязал.

— Затова сега не можеш да ходиш.

— Ха, какъв шок. Не беше ли тъкмо това идеята? Не искаше да тръгна с теб да търся злато и сега наистина няма да мога. Поне не веднага. Само че щом краката ми се оправят ще съм на линия и можеш да си сигурен, че късметът ти пак е отлетял.

Кеш сви устни.

— От колко време не си се качвала на кон?

— От около минута.

Кеш не можа да се сдържи и се усмихна. Всяка друга жена щеше да креци по него, да плаче, или двете заедно. Въпреки изтощителната езда, хуморът на Марая се бе запазил. Доста хаплив, но налице. А нея я усещаше толкова възбуждаща в ръцете си, топла, мека, приятно закръглена, докато се бе притиснала в него. Помести я внимателно, за да се наслади на допира ѝ и безмълвно я подкани да се отпусне в силните му ръце.

— Извинявай, мила — каза той. — Ако знаех колко отдавна...

— Прихвани другия ми крак — прекъсна го тя. След това се усмихна изтощено. — Всъщност като се замисля, недей. Може да се откачи.

— От колко време не си яздил? — попита отново той.

— От години. От шест прекрасни безпроблемни години.

Кеш изрече нещо грубо.

— Е, не е чак толкова зле — добави тя.

— Сигурна ли си?

— Ми да. Направо си е по-зле.

Той не се сдържа и се разсмя, а след това я притисна по-близо до себе си. Тя се стегна и не си позволи да се поддаде на изкушението да склони глава на твърдата мускулиста гърд на мъжа и да се отпусне напълно. Но главата ѝ сякаш по своя воля клюмна. Тя въздъхна и се предаде на силата на Кеш, преценила, че той има повече от достатъчно.

— Много ще ти помогне ако се накиснеш в горещия извор — каза той.

Марая изпъшка тихо при мисълта как горещата вода ще облекчи схванатите ѝ мускули.

— Банският ми е в раницата — каза тя. — Най-добре, обаче да ми дадеш един сапун и да ме хвърлиш вътре както съм сега. Така поне няма да ми се налага да мъкна вода, за да си пера чорапите.

Кеш се разсмя беззвучно, поклати глава и задържа Марая дълго в някакво подобие на прегръдка. Може и да беше съвършено хитра актриса в някои отношения, но пък от друга страна бе приятна за компания. С Линда не беше така. Когато нещата не ставаха както ги бе замислила — а това често се случваше — тя се цупеше и мрънкаше като дете, на което са му отказали бонбон. В началото бе толкова хубаво да е центърът на света на Линда. Постепенно стана досадно да играе ролята на баща на едно малко момиченце, което отказва да порасне, готово на всяка крачка да го манипулира.

Дълга въздишка, въздишка на нещо много подобно на недоволство се откъсна от устните на Марая и се прокрадна през отворената яка на Кеш сред косъмчетата на гърдите му. През него премина ясно доловима тръпка, щом дъхът ѝ го опари по кожата. Той стисна зъби и закрачи към оградата за конете.

— Време да стъпиш на собствените си крака — каза напрегнато той.

С естествената грация на котка, Марая потри буза в ризата на Кеш и призна:

— Предпочитам да стоя на твоите.

— Разбрах го още щом те видях.

Подигравателната нотка в гласа му подсказа на Марая, че е дошъл краят на примирието. Нямахше представа какво е направила, за да предизвика войната, или да спечели настъпилото кратко примирие.

Бе сигурна единствено в това, че никога не се бе наслаждавала на друго повече, отколкото на близостта на Кеш, на твърдото му стегнато тяло, на момента, в който слънчевите лъчи прободоха косата му и тя се превърна в течно злато.

Когато лявата ръка на Кеш отпусна краката на Марая, светът се преобърна и опората изчезна, но този път много по-бавно. Тя инстинктивно обви врата му с ръце, за да открие сигурност в завихрилия се свят. Разбра, че дясната му ръка я придържа много по-сигурно, отколкото нейните две, когато бедрата ѝ се плъзнаха покрай тялото на Кеш толкова бавно и чувствено, че остана без дъх. Изражението му бе като гранитна маска.

— Хвани се за най-горната греда — посъветва я Кеш.

Марая посегна към гладкото дърво, излъскано от вятъра и дъждовете с трепереща ръка. Когато се изви в ръцете на Кеш, тясната тениска очерта извивките на гърдите ѝ, разкривайки меката женствена плът.

Той се зачуди дали зърната са розови, или по-матови, дори потъмни, дали контрастират с бледата сатенена кожа. Представи си как се навежда и ги гали с език, докосва със зъби и подръпва, докато се сгорещят истински, а тя започва да се извива под него и да моли да я освободи от страстта.

Не ставай глупак, Кеш, каза си яростно той. Нито една жена не пожелава мъж по този начин. Това не става наистина. Не може да чувства толкова дълбоко и необуздало, че да забрави игричките, пресметливостта и хитростите.

И въпреки горчивия урок на преживяното в миналото, когато Кеш погледна Марая сгушена в ръцете му, кръвта му закипя и се понесе вихрено, тласкана от ударите на сърцето, живо доказателство, че е напълно подвластен на чувственото предизвикателство, отправено от младата жена. Тихо прокле съдбата, дарила мъжете с порив и глад, прокле и инстинктивната хитрост на жените, които използват този порив, този глад срещу тях самите.

— Стисни гредата с две ръце — каза остро той.

Когато Марая се опита да послуша рязката му команда, веднага усети, че не може да помръдне. Ръката на Кеш бе като стоманен обръч, който я притискаше към тялото му, което също бе твърдо като стомана. Много внимателно, почти незабележимо, тя се опита да се отдръпне от

мъжа, чиито очи се бяха превърнали в индигов ураган сред бурен здрач. Единият сантиметър, който спечели като се извъртя съвсем не бе достатъчен, за да се протегне и достигне оградата. Опита се да се отдръпне още малко.

— Какво по дяволите, се опитваш да направиш? — изръмжа Кеш.

— Опитвам се да следвам заповедите ти.

— Кога съм ти заповядал да се триеш в мен като разгонена котка?

Шок, недоверие и презрение се изписаха по лицето на Марая, последвани от завладяващ гняв. Тя го блъсна силно в гърдите.

— Я ме пусни!

Все едно че се опитваше да изтласка планината. Опитът ѝ да се отдръпне представляваше безсмислени движения, които само ѝ показаха колко силен е Кеш — и колко меко е тялото ѝ в сравнение с неговото. Урокът трябваше да я уплаши. Вместо това тя усети как в нея се разлива топлина, как пулсиращи вълни топлина избликнаха от най-неочаквани тайни места по тялото ѝ.

— К-кеш?

Лекото заекване на Марая сякаш събуди прилив на желание в мъжа. За момент ръката му се стегна, притискайки я към себе си. След това той я завъртя към оградата и постави лявата ѝ ръка върху гредата, и най-сетне я пусна. Коленете ѝ поддадоха и той я прихвана с две ръце през гръдния кош, но внимателно, за да избегне всички рискове. За нещастие дланите му бяха близо до гърдите ѝ и меката плът се отриваше в пръстите му с всеки неин дъх.

— Изправи се, дяволите да го вземат — изсъска през зъби Кеш, — или честна дума ще те оставя да паднеш.

Марая си пое неуверено дъх и се зачуди дали мъчителната езда до Блек Спрингс не е размътила мозъка ѝ, освен че я бе лишила от крака. Само че слабостта, която ѝ обхвана в този момент нямаше нищо общо с часовете, прекарани на гърба на коня и се дължеше единствено на топлината на мъжа, обгърнала я отвсякъде. Тя си пое дълбоко дъх и стисна оградата с всички сили, които успя да събере.

— Добре съм — заяви най-сетне тя.

— Как ли пък не. Цялата трепериш.

— Ще го преживея.

Кеш изруга нещо кратко и я пусна. Ръцете му бяха непосредствено до нея, готови да я сграбчат, ако се опита да падне. Краката ѝ поддадоха. Бавно успя да се овладее.

— Сега върви — каза той.

— Какво?

— Чу ме. Върви.

Бърз поглед през рамо разкри на Марая, че Кеш не се шегува. Той очакваше тя не само да се изправи на гумените си крака, но и да върви. Обхваната от болка тя направи миниатюрна стъпка, също като рак покрай оградата, здраво стиснала най-горната греда с ръце. За нейна изненада, упражнението се оказа полезно. Силата бързо се връщаше в краката ѝ. След малко вече се движеше почти нормално. Обърна се, за да изгледа мъжа победоносно, но видя само гърба му. Понечи да поеме след него, но реши, че е прекалено рано, да се отказва от подкрепата на затоплената от слънцето ограда.

Когато Марая се почувства достатъчно уверена, за да пристъпва сама, Кеш вече се бе погрижил за конете и пренасяше провизиите в хижата. Колкото повече тя се приближаваше до леко изкривената на една страна постройка, толкова повече се убеждаваше, че „барака“ е най-подходящата дума. Предпазливо надникна през входната — и единствена — врата.

Кеш не я бе излъгал, когато описа първобитните условия на хижата. Строена единствено, за да има къде да се заслонят работниците, когато ходеха до отдалечените пасища на „Рокинг Ем“, така наречената хижа имаше четири стени, таван, дъсчен под и два прозореца. Огнището беше оградено от взети наблизко скали. Дългият език нагар, плъзнал по вътрешния камък над огнището ясно показваше, че коминът не дърпа.

— Предупредих те — измърмори Кеш и мина покрай Марая.

— Нищо не съм казала.

— Не е и нужно.

Той пусна на пода раницата ѝ и постелката, която щеше да ѝ служи за легло на пода до огнището. Изригнаха облаци прах.

— Ако не си се отказала да ходиш до Блек Спрингс, слагай си банския — каза той и се обърна. — И си сложи обувки, освен ако не предпочиташ да яздиш до там.

— Да яздя ли? — попита омаломощена тя. — А, не, благодаря. Далече ли е?

— Не съм мерил разстоянието.

Тихата въздишка на Марая бе заглушена от свирепото скърцане на входната врата. Тя си сложи банския бързо, доколко позволяваха недоволните мускули на краката ѝ. Евтиният цял бански от тънка розова материя ѝ стоеше чудесно, без да прилепва, когато бе сух. Когато, обаче, се намокреше, беше друг въпрос. Тогава сякаш бе втора кожа. Тъй като Марая бе суха, когато си купи банския, нямаше представа за подмолните номера на скритата му самоличност.

— Ей, новачке. Готова ли си вече?

Марая изпъшка, докато завързваше връзките на обувките си и се напрегна, за да се изправи.

— Идвам.

Когато се изправи, се почувства неестествено разсъблечена. Ако беше боса по бански, нещата щяха да изглеждат по друг начин и нямаше да има проблем. Само че обувките я караха да се чувства... гола. Тя грабна дъждобрана и го облече. Лекото яке бе доста голямо. Обикновено го слагаше върху някоя блуза и обемист пуловер, така че го чувстваше добре. Но сега бе само с тънкия бански, дъждобранът стигаше до средата на бедрата и ѝ създаваше чувството, че е достатъчно облечена.

Щом Кеш чу скърцането при отварянето на вратата, се обърна. Първото, което забеляза бяха дълги, елегантни голи крака. Второто, което забеляза, бе съвсем същото нещо. Обзе го неистово желание да разкопчае якето ѝ, за да види какво се крие отдолу. Каквото и да беше, дори най-оскъдната прашка, нямаше да е толкова възбуждаща, колкото мисълта за голотата на Марая, скрита под дъждобрана.

Младата жена пристъпи неуверено, притеснена от строгото изражение на своя спътник.

— Накъде е горещата вана? — попита тя, гласът ѝ умишлено небрежен.

Без да каже и дума, Кеш се обърна и пристъпи към задната част на хижата. Марая го последва колкото бързо успя към бистрия поток зад постройката. Дори краката ѝ да не трепереха, пак щеше да ѝ е трудно да върви успоредно с едрите крачки на Кеш. Пътеката я отведе

до тясно мостче над потока и тя се наведе, за да пробва температурата на водата. Беше леденостудена.

— Край с фантазиите ми за гореща вана — измърмори тя.

Бързоструйните искрящи води извираха от тясна пролука в склона на планината, на не повече от петдесет метра от хижата. В пролуката водата се пенеше и съскаше и политаше като малък водопад надолу по стръмнината. Скалите тук бяха тъмни, почти черни и цветът им създаваше илюзия, че са студени. Тъкмо когато Марая се чудеше дали усилието си струва, тя разбра, че изпаренията над водата са топли.

Три метра по-нататък земята бе обгърнала няколко изключителни стъпаловидни езерца, оброчени от изгладен шуплест варовик, прорязан от копиринени водопади, високи по около метър. Марая гледаше, разтърсена от тръпка на възхита. Едва ли езерцата щяха да са по-красиви, ако бяха творба на някой дизайнер, създадена от злато и мрамор.

Водата в най-ниското езеро бе в бледо тюркоазно, нюанс, който Марая бе виждала само на снимки на тропически острови. Следващото искреше в аквамарин, а последното преминаваше от бледия тюркоаз, през аквамарина, за да привлече тъмната отсянка на очите на Кеш. В самия край на най-високото езеро, водата бе толкова дълбока, че отстрани изглеждаше почти черна, а на места, където избликваше от земните недра на беззвучни непресъхващи тласъци, подели пътя си много преди хората да навлязат в безкрайния запад, бе прорязвана от индиговосиньо.

Марая бавно се отпусна на колене и протегна ръка, за да докосне с пръсти искрящата прелест на езерото. Преди да успее да докосне водата, Кеш сграбчи ръката ѝ и я дръпна назад.

— В този край на Блек Спрингс можеш да свариш риба. Понякога долната част е достатъчно охладена и можеш да изтърпиш няколко минути. Само че в повечето случаи не е. Зависи.

— От какво?

Кеш не отвърна веднага.

— Горещите извори се появяват, когато водата се спусне до места с магма и тогава избива вряла струя — обясни той ѝ прокара разсеяно пръст по дланта на Марая, докато се взираше в тръпнещите дълбини на Блек Спрингс. — Парата си проправя път през скалните пукнатини,

докато водата избива на повърхността във вид на гейзер, или на горещ извор. В повечето случаи водата така и не успява да стигне до повърхността. Тя просто се охлажда и отново се спуска през пукнатините, докато се срещне с магмата, превръща се в пара и отново поема нагоре.

Марая възкликна тихо, когато по пленената ѝ ръка премина тръпка. Кеш отклони поглед от водата и забеляза, че палецът му гали дланта на младата жена, следвайки ритъма на пулсиращите в езерото избликли струи. Измърмори нещо неразбираемо и пусна ръката ѝ.

— Мога да ти кажа как точно протичат процесите при един горещ извор, но не мога да ти обясня защо в някои дни Блек Спрингс е прекалено горещ, а в други температурата на водата е поносима. Затова всеки ден трябва да внимаваш. Дори когато се държи прилично, Блек Спрингс е опасно горещ на трийсетина сантиметра под повърхността.

— А тази вода става ли за пиене? — попита тя.

— Щом се охлади, става любимата на пъстървата. И аз много я обичам. Ароматът ѝ е по-хубав от този на виното.

Марая гледаше замечтано красивата, изумително бистра гореща вода.

— Изглежда толкова прекрасна.

— Хайде — съжали я Кеш. — Ще ти покажа най-хубавото място, където всички болестки ще изчезнат — поведе я към средния басейн. — Колкото си по-близо до извора, толкова по-гореща става водата. Влез от долния край и пробвай навътре, докато прецениш, че ти е приятно. — Понечи да се обърне, но спря. — Нали можеш да плуваш?

Марая погледна към езерото.

— Разбира се, но в тази вода едвам ще успея да се топна.

— Езерото е толкова бистро, че лъже. В края ми стига над главата. — Кеш се обърна. — Ако не се върнеш до час, ще се върна, за да те извадя. Гладен съм.

— Няма нужда да ме чакаш — каза тя, докато сваляше обувките и чорапите.

— Напротив, има. Да не би да си забравила, че ти ще готвиш?

СЕДМА ГЛАВА

На четвъртия ден Марая се събуди, преди да чуе скърцането на входната врата, когато Кеш излизаше, за да провери конете. Стана още щом слънцето надникна през прозорците без завеси. Тихо се измъкна от омотаните одеяла. Въпреки че все още изпитваше болки по най-невероятни места и ѝ се искаше да си бе донесла още няколко завивки, за да омекотят грубия дървен под, вече не се будеше с чувството, че е оставена, пребита под дъжда.

Разтрепери се от студения въздух в хижата и коленичи между одеялата и спалния чувал на Кеш, за да разбута пепелта, останала от снощния огън. Както обикновено бе спала напълно облечена, защото високо в планините нощем си бе студено дори през лятото. Затова пък щом слънцето надникнеше иззад зъберите на Девилс Пийк, бързо се затопляше, понякога по обед дори ставаше към двадесет и пет градуса. Затова, въпреки че спеше с всички дрехи, които си бе донесла и сваляше само обувките, Марая по цял предобед сваляше пластове дрехи, а когато слънцето започваше да се спуска, отново ги навличаше.

В огнището бяха останали достатъчно въглени и трябваше да събере само шепа сухи борови иглички, за да лумне огън. Марая добави първо съчки, а отгоре подреди по-едри цепеници. Въпреки че огнището бе опушено, тази сутрин в стаята не нахлу дим. Коминът теглеше доста добре, стига да нямаше силен североизточен вятър.

Когато бе доволна от напредъка на огъня, тя включи лагерната печка, която тайничко наричаше Велзевул. Това бе най-противният уред, който някога бе виждала. Колкото и упорито да се опитваше да подаде налягане, пламъкът трепкаше и пращеше немощно, без дори да може да затопли и кожата на човек. Когато, обаче, Кеш я раздухваше, пламъкът ѝ можеше да разтопи стомана.

Марая измърмори някаква молитва и посегна към печката. Загоряла, доста космата ръка се стрелна от спалния чувал на Кеш и обви китката ѝ, за да ѝ попречи да пипа печката.

— Аз ще се погрижа.

— Благодаря. Това чудо ме мрази.

Последва приглушен смях, докато той отмяташе горната част на спалния чувал. Раменете му бяха голи. Другата му едра длан се сви около ръката на младата жена. Той разтри ръцете ѝ между топлите си длани. Дългите силни пръсти с множество белези се движеха почти нежно по кожата ѝ. Тя потрепери, но не можеше нищо да направи заради студа в бараката.

— На теб наистина ти е студено — отбеляза той.

— А на теб никак. Също като огъня си.

— Говоря сериозно — отвърна той. Подпря се на лакът и придърпа ръцете на Марая към себе си. — Пръстите ти са като лед. Нищо чудно, че така се мяташ нощем. Защо не ми каза, че ти е студено?

— Извинявай. — Младата жена се опита дискретно да си изтегли ръцете. Те, обаче, останаха пленници на примамливата топлина на Кеш. — Не исках да те будя.

— Какви ги приказваш. Защо не ми каза?

— Страхувах се, че ще си намериш извинение да ме върнеш обратно.

Кеш просъска една-единствена груба дума и се изправи. Спалният чувал се плъзна по тялото му. Ако бе облякъл нещо за спане, тя не го видя. Въпреки че Марая го бе виждала в Блек Спрингс само с рязани до коленете дънкови панталонки, просто бе различно, когато той се изправи полугол от топлия спален чувал. Къдрави мъжки косъмчета бяха плъзнали по ключицата и се спускаха надолу към пъпа. Продължаваха и още по-надолу в ивица не по-дебела от пръст и се скриваха в непозната територия, която си остана в спалния чувал.

— Не си струва да обръщаш толкова внимание — каза бързо Марая и извърна поглед. — Всички калории, които изразходвам нощем си ги наваксам на закуска, а после добавям и още. Та като стана въпрос, искаш ли пак да направя палачинки? Или предпочиташ питки с бекон? Ако кажеш можем да хапнем нещо надве-натри и по пътя и да се заемаме с работа. Днес идвам с теб. Вече нямам мускулна треска. Няма да ти увисна на врата. Обещавам.

Последва дълго мълчание, докато Кеш се взираше в Марая, а тя извърна поглед към огнището, където пламъците се опитваха да подпалят студените дърва. Съвсем съзнателно сви длани около

нейните и ги поднесе към устата си, за да сгрее ледената кожа с дъха си. Преди още тя да се съвземе от шока на устните му, докоснали дланта ѝ, той разтриваше ръцете ѝ на гърдите си, а след това премина и на раменете. Стори ѝ се, че я затопля истински огън.

— Така по-добре ли е?

Марая кимна, уплашена гласът ѝ да не я издаде. Той стисна дланите ѝ толкова леко, че тя не бе сигурна дали не си е въобразила, след което я пусна и започна да се облича. Следващите няколко минути Марая не можа да помръдне. След това започна да смесва продукти за питки и въпреки че ръцете ѝ бяха топли, продължаваха да треперят. Беше доволна, че Кеш е зает с обличането и няма да забележи.

Вратата изскърца, сигурен знак, че е излязъл. След няколко минути, когато се върна, скърцането се повтори. Мирис на роса и бор нахлу с него.

— Ако ще правиш питки с бекон, направи двойни порции — каза Кеш. — Да ни останат и за обяд.

— Добре. — В следващия момент осъзна думите му и се обърна нетърпеливо към него. — Това значи ли, че и аз ще дойда?

— Нали затова си тук? — попита рязко той, но поне се усмихваше.

Тя се ухили и се обърна към огъня, за да нагласи фурната. Беше открила, че фурната в ъгъла на бараката, както и останалите кухненски принадлежности почти не са използвани. Първите ѝ няколко опита да стотви се оказаха пълен провал, но не ѝ оставаше друго, освен да експериментира, докато Кеш проучваше, а тя се възстановяваше от ездата до Девилс Пийк.

Марая бе доволна, че успя да прикрие несполуките в готвенето и да се престори, че успешните ястия са нещо напълно естествено. Струваше си и разочарованието, и изгорелите пръсти, когато Кеш се върне след цял ден обикаляне и заварваше прясно опечени питки, пържена шунка, печен боб, салатата от воден кресон и млади глухарчета.

Докато чакаше кафето да забълбука на печката и последното парче бекон да зацвърчи ароматно в тигана, Марая нарязва две ябълки и натрупа беконата в алуминиева чиния. Около месото подреди питки и постави чинията близо до огъня, където се топлеше пластмасово шише мед. Разля кафето в две чаши и седна с кръстосани крака на пода пред сервираната храна. Усети съвсем леко подръпване на бедрата.

— Идвай, готово е — извика тя.

Кеш вдигна поглед от дървата, които трупаше в един ъгъл. За момент остана неподвижен, докато се опитваше да прецени кое е по-апетитно — храната, или гъвкавата млада жена, оказала се толкова приятна компания. Много добра наистина. Щеше да му е далеч по-лесно, ако бе нацупена и сръдлива, или ако проявяваше безразличие — каквото и да е, само да не бе това тънко чувство за хумор и да не усещаше мъжкото му присъствие толкова осезаемо всеки път, когато бе около нея, или я докоснеше.

Споменът за хладните треперещи пръсти на Марая все още гореше по гърдите му. Беше събрал целия си самоконтрол, за да не пъкне ръцете ѝ в спалния чувал и да я остави да открие колко бе разгорещен.

Мътните да те вземат дано, Люк. Защо не ми каза да не се доближавам до сестра ти? Защо ми даде картбланш, след като много добре знаеш, че нямам никакво намерение да се женя? И защо не мога да погледна Марая, без да пламна целият?

Нямаше отговор за яростните мисли на Кеш. Наоколо се носеше нейният аромат и апетитен мирис, когато разчупи една питка, а след това дойде и удоволствието от храната, която Марая бе приготвила за него.

Хранеха се мълчаливо, чуваше се само подрънкването на приборите по металните чинии, приглушеният шепот на огъня и едва доловимият шум на дрехите, когато някой от тях посягаше към меда. Щом Кеш се засити, отпи от кафето, въздъхна и погледна Марая.

— Благодаря — каза той.

— За какво?

— За това, че си толкова добра готвачка.

Тя се засмя, а удоволствието от комплимента бе толкова явно, колкото и златистият блясък в очите ѝ.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Знам, че не искаше да идвам с теб.

— Свикнала си да си нежелана, нали? — Това не бе въпрос. Бе сигурен, след като я наблюдава внимателно през последните няколко дни.

Марая се поколеба, след това сви рамене.

— Харолд — вторият съпруг на майка ми — не ме одобряваше. Каквото и да направех през тези петнадесет години, все не беше както трябва. През повечето време бях в девически пансиони и по летни лагери. — Тя се усмихна на една страна. — Там се научих да яздя, да правя преходи, да подклаждам лагерни огньове, да опъвам палатка, да готвя, да шия, да оказвам първа помощ, да сплитам тънки пластмасови ленти така, че да се получи лента, годна за използване, да правя неопикуемо грозни неща от глина и да разпознавам отровните змии и паяци.

— Всестранно образование — каза Кеш и прикри усмивката си. Марая се разсмя.

— Знаеш ли, че всъщност е точно така. Много момичета така и нямат шанс да поживеят на открито. На други просто не им е приятно. Повечето го приемат като някакво досадно задължение. На мен ми беше страшно приятно. Дърветата, скалите и животните пет пари не дават, че истинският ти баща не ти е написал и ред, че пастрокът ти не може да те търпи да се мотаеш в една стая с него, нито че майка ти не може да се оправи с действителността и вехне като попарено от слана цвете.

Кеш довърши кафето и заяви спокойно:

— Люк ти е писал.

— Какво?

— Люк ти е писал поне два пъти в годината, откакто аз го познавам — каза Кеш и си сипа още кафе. — За Коледа и за рождения ти ден. Пращал ти е и подаръци. Никога не получи отговор. Нито дума.

— Не съм знаела. Никога не съм ги виждала. Но аз също му пишех. Майка ги изпращаше... — Тя осъзна истината и погледът ѝ потъмня. — Тя никога не е изпращала писмата ми. Никога не ми е позволявала да видя писмата на Люк.

Напрежението в гласа на Марая накара Кеш рязко да вдигне глава. Пламъците от огъня се отразяваха в сълзите по бузите ѝ. Той остави кафето и посегна да избърше сълзите с опакото на пръстите си.

— Не исках да те нараня — каза той и я погали по бузата с удивителна за такъв едър човек нежност.

— Знам — прошепна Марая. — Просто... Ами на Коледа и на рождения си ден се будех и плачех, защото съм сама. Всъщност не съм била сама, но тогава дори не съм го знаела. — Тя затвори очи и здраво

преплетете пръсти, за да не посегне към Кеш, да не се отпусне в скута му и да помоли да я прегърне. — Горкият Люк — прошепна тя. — Сигурно и той е бил много самотен. — Поколеба се за миг, след това забързано попита: — Сестра ти обича Люк, нали? Истински го обича?

— Карла винаги е обичала Люк.

Марая улови сигурността в гласа на Кеш и въздъхна дълбоко.

— Слава богу. Той заслужава да бъде обичан. Добър човек е.

Кеш погледна лицето на Марая. Очите ѝ бяха затворени. Дългите тъмни мигли бяха обсипани с диамантени сълзи. Това го задържа да не се наведе и да не попие сълзите, защото бе уверен, че ако започнеше, нямаше да се откаже, докато не ѝ стане любовник. Точно сега тъгата я правеше прекалено уязвима — а и него също. Желанието да я утеши по най-първичния начин бе нетърпимо. Желаше я прекалено много, за да се довери на самоконтрола си.

— Така е — каза Кеш и се изправи с нова енергия. — Люк е добър човек. — Натъпка ръце в задните джобове на дънките, за да не ги протегне към Марая. — Ако ще търсим злато, трябва да вървим. Като гледам небето, следобед ще се разрази буря.

— Чиниите ще ми отнемат само минутка — каза Марая и тайно избърса сълзите с края на ризата.

Чиниите не отнеха точно минута, но Кеш не каза и дума, когато Марая излезе от бараката, сложила раницата на гръб. Той подпря с длан раницата, пое я и спокойно я вдигна от раменете ѝ.

— Аз мога да я нося — обади се веднага Марая.

Кеш дори не си направи труд да отговори. Просто прехвърли съдържанието ѝ в своята, сложи я на гръб и попита:

— Някога промивала ли си златоносен пясък?

Тя поклати глава.

— По-трудно е, отколкото изглежда — обясни той.

— Както и всичко останало.

Той се усмихна на една страна.

— Да, сигурно си права. — Погледна меките обувки на Марая, намръщи се и отвърна поглед. — Ще опитаем нов район. Може да стане доста тежко, така че искам да ми обещаеш нещо.

Марая притеснено вдигна поглед.

— Какво?

— Когато имаш нужда от помощ — а ти ще имаш нужда — кажи ми. Не искам да те измъквам от онова място със счупен глезен.

— Ще те помоля за помощ. Но би било много хубаво — добави предпазливо тя, — ако не ме нападаш, когато те помоля.

Кеш изръмжа.

— Понеже ти никога не си промивала пясък, а и бързаме, аз ще го върша. Теб ще те науча по-късно. Хайде. Нямаме време за губене.

Кеш вървеше бързо, но не прекаляваше. Младата жена не се оплакваше. Беше сигурна, че той ще върви още по-бързо, ако е сам.

Нямаше пътека, по която да се ориентират. От време на време Кеш поглеждаше компаса, записваше си по нещо в един разръфан бележник, след това отново поемаше по неравния терен, обикновено в нова посока. Марая внимателно оглеждаше пейзажа и се ориентираше по знаци, които се набиваха на очи всеки път, когато Кеш сменяше посоката. След половин час стигнаха до поток, не по-широк от метър и осемдесет. Той подскачаше по бледи гранитни камъни в сребристо бяло, освежен от ярко тюркоазния цвят на местата, където водата забавяше своя бяг и ставаше по-дълбока.

Кеш сви рамене и пусна раницата на земята, след което отвърза широк плосък тиган, по-скоро подобен на плитък китайски уок. Стиснал тигана в едната си ръка и лопата с къса дръжка в другата, той приседна на пети до потока. С умели движения загреба с лопатата чакъл от малък водовъртеж край объл камък. Изсипа чакъла в тигана, разтърси го и се зарови в съдържанието. По-едрите парчета кварц и гранит бяха изхвърлени без всякакво съжаление, въпреки че някои от тях пролъскваха като злато и всеки път сърцето на Марая трепваше и тя шумно си поемаше дъх.

— Слюда — обясни с една-единствена дума Кеш и захвърли нова шепа в потока.

— Жалко — въздъхна Марая. Бе чела достатъчно за гранита, златото и златотърсачеството и знаеше за слюдата. Беше много красива, но се срещаше навсякъде сред пясъка.

— Не всичко, което блести, е злато, нали не си забравила? — попита той и я погледна развеселен с крайчеца на окото си.

Тя направи гримаса. Кеш се разсмя и загреба достатъчно вода, за да промие материала, останал на дъното на тигана. След обиграно движение на китката му, водата се завихри в съвършен кръг. Наведе

леко съда настрани от себе си, а кръговото завихряне издигна на повърхността по-леките частици. Вода и дребни частици се изкачиха на лекия наклон близо до ръба и се понесоха обратно в потока. След минута-две, Кеш погледна остатъка, прокара го през пръстите си, отново го огледа и го запокити във водата. Изплакна тигана, върза го заедно с лопатката към раницата и пое нагоре по течението.

— Нищо значи? — каза Марая, настигайки го с препъване.

— Пясък, чакъл, дребни камъчета, дреб. Гранит. Малко базалт. Тук-там подобен на кремък кварц. Дребни парченца чист кварц.

— И никакво злато?

— Дори пирит няма. Това е златото на глупаците.

— Знам. Но пък пиритът е толкова красив.

Кеш изръмжа.

— Само една жена може да реши, че красивото е достатъчно.

— Да, точно така. Сигурно затова мъжете показват завидно предпочитание към грозните жени.

Кеш прикри усмивката си. Известно време се възцари мълчание, подчертано от стържещи звуци, когато по продължение на потока ставаше прекалено хлъзгаво. На два пъти Марая имаше нужда от помощ. Първия път просто ѝ трябваше ръка да я подкрепи, когато полетя напред. Втория път Кеш прецени, че ще е много по-лесно, ако просто я пренесе през препятствието. Когато усети нежността на ръцете му и лекотата, с която се придвижваше, Марая остана без дъх. И въпреки странния трепет в стомаха, мозъкът ѝ продължаваше да работи.

— Кеш? — Звукът, който издаде бе по-скоро подканващ, отколкото кратък, затова Марая продължи. — Какво ще правим?

— Ще вървим нагоре по течението.

— А защо трябва да вървим нагоре?

— Сладурче, това се нарича търсене на златни залежи. Дълги часове, превиваш гръб до изтощение, а отплата няма. Както ти казах във фермата. Не си ли спомняш?

Марая въздъхна и подходи към въпроса по друг начин.

— Нали търсим мината на Лудия Джак? — попита тя.

— Именно.

— Златото му е било на груби късове, което означава, че не е дошло от крайречен залеж, нали така?

— Точно така.

— Защото откритите залежи са по-гладки.

— Точно така.

Веселата нотка в гласа на Кеш бе съвсем ясна. Освен това тя не забеляза обичайното презрение. Знаеше, че я изпитва, но въпреки това продължи да настоява.

— Защо тогава търсиш мината на Лудия Джак край реката?

Тихият смях на Кеш се понесе над ромоленето на потока. Той се обърна, грабна изненадващо Марая ѝ я притисна до гърдите си, преди още тя да осъзнае какво става. Та изписка стреснато и се хвана за него, а той пресече потока с две крачки, благодарение на не водопропускливите си ботуши.

— Чудех се кога ще се сетиш — отвърна Кеш.

Пусна отново младата жена с някакво неудоволствие, което ѝ се стори нежно като ласка. Усмивката му бе същата. Ласкава.

— Истината е — продължи той с дълбокия си глас, след като решително отвърна поглед от нея, — че съм преценил да пресяваме златоносния пясък, докато търсим мината. Помисли малко. Златото е тежко. Там, където един залеж е на повърхността, матрицата, която го заобикаля бавно се измива от ветрове и дъждове. Златото, обаче не се отмива. Това и податливостта му на обработка го правят изключително ценно за хората.

Марая кимна в знак на съгласие.

— Както и да е, матрицата се рони и освобождава златото, което е по-тежко, отколкото изглежда. Тук се намесва гравитацията и изтегля златото надолу по склона, докато достигне някой поток потъне на дъното. Пороите загребват залежа, подхвърлят го, докато не го изместят някъде надолу по течението. Така металът се измества и става все по-гладък, докато парчето не се заклеци на дъното.

— Златото на Лудия Джак е грубо — изтъкна Марая.

— Да. Бас държа, че хитрото дърто копеле е ровило в някой безименен поток, за да намери късчета злато, които били толкова груби, че сигурно са от някое близко място. Затова е пресял колкото успял, и така проследил жилата по цвета.

Кеш се обърна, за да види, дали Марая следи мисълта му. Забеляза кичури тъмна лъскава коса, обрамчила лицето ѝ, копринените коси закачливо подети от вятъра. Преди да успее да се спре, приглади

косата настрани от устните и огромните златни очи. Зениците ѝ се разшириха, а дъхът ѝ стана бърз и накъсан.

— Разбра ли сега — каза той с дрезгав глас, — защо потоците са най-добрият приятел на златотърсача. Те събират и трупат злато. Без тях, голяма част от най-значителните залежи в западната част нямаше да бъдат открити.

— Наистина ли?

Гласът на Марая, останала без дъх бе ласка, която премина нежно покрай Кеш.

— Все още търсят главната жила, заради която са включили Сътърс Мил на картата — измърмори той, хвана кичур от косата ѝ и я стисна между пръстите си.

Тихият звук, който младата жена издаде можеше да е отговор на думите му, или ответ на нежното докосване на пръстите му по косата ѝ. С тиха ругатня, заради неспособността си да държи ръце далече от нея, Кеш отвори пръсти и освободи Марая.

— Както и да е. — Той насочи вниманието си към стръмния терен. — Бас държа, че Лудия Джак е ровил в някой поток с гранитно корито, защото само глупак би търсил злато в образувания от лава, а онзи дъртак въобще не е бил глупав.

— И ти не си глупав — отбеляза дрезгаво Марая и отчаяно се постара да намери по-безопасна тема, за да се разсее и да не мисли как ще сграбчи ръката на Кеш и ще го помоли да не спира да я докосва. — Защо тогава търсиш в района на Девилс Пийк, преди да си видял картата на Лудия Джак? Докато не дойдохме при този поток, не видях нищо, което да прилича на гранит, или кварцит, или нещо подобно, от онези „-ити“, дето се намират, където има злато. Само различни видове лава. Аз, разбира се, не съм специалист златотърсач, но...

— Този район не бе първоначалният ми избор — заяви сухо Кеш. — Преди почти две години се киснех в Блек Спрингс, когато осъзнах, че Девилс Пийк си е вулкан, който е изригнал, а после е залял гранитните скалите отдолу. Там, където ерозията е изяла лавата, гранитът се вижда. А където има гранит, може да има и злато. — Той се усмихна, погледна странично Марая и призна: — Въпреки това много се зарадвах на онази стара карта. Търся тук вече две години и единственият резултат са болките в гърба.

— Никакво злато ли няма?

— Само за цвят тук-там. Люспички, като тези, които поставяш под лупа, за да ги покажеш на приятелите си, стига те да са достатъчно търпеливи. Но тук няма нищо, от което кръвта ти да кипне.

— Их, аз пък се надявах, че... Виж, пъстърва! — възкликна въодушевена Марая и посочи към потока.

— Какво?

— Току-що видях пъстърва! Гледай!

Усмихнат към младата жена, той едва сдържаше желанието си да я притисне до себе си и да не я пуска. Кеш дори не погледна към потока, пленил интереса ѝ.

— Рибите са сребърни — каза той с дълбок глас. — Ние търсим злато. Ще си хванем вечеря на връщане.

— Как е възможно да си толкова сигурен? Тогава рибите може да са се скрили под скалите.

— Няма.

Марая изгъркори нещо, за да покаже, че не е убедена.

— Бас държа, че ще си хванем порцията риба за довечера — каза той.

— На какво се обзалагаш?

— Който загуби ще чисти рибата.

— Ами ако няма риба за чистене?

— Ще има.

— Става — отвърна бързо тя, забравила предупреждението на Невада да не се хваща на бас с мъж, на име Кеш. — Обаче, ако не хванем риба, тази вечер ти ще измиеш чиниите.

— Ами?

— Ами да.

— Става, госпожице. — Кеш тихо се разсмя и подръпна копринения кичур от косата на Марая. — Все едно да вземеш бонбона на някое бебе.

— Пак ще те питам, когато миеш чиниите.

Кеш отново се разсмя.

— Басът не е валиден, докато не стиснем ръце — каза тя и подаде длан.

— Това не е вярно при мъжете и жените.

Той пое ръката ѝ и я поднесе към устните си. Тя усети острата набола брада и лекото, едва доловимо близване на езика му. Стори ѝ се,

че Кеш прошепна „бонбон“ когато се изправяше, но бе прекалено разтърсена, за да е сигурна.

— Сега вече басът ни е валиден — каза той.

ОСМА ГЛАВА

— Как върви? — попита Кеш.

Марая вдигна глава от последната риба, която оставаше да бъде почистена.

— За разлика от пъстървите, аз съм много добре.

Той се разсмя и я загледа, докато подготвяше рибата за пържене с неопитни, но достатъчно правилни движения на ножа. Кеш очакваше Марая да откаже да изпълни баса, или поне да се нацупи. Вместо това, тя се нахвърли върху рибата, без да мрънка, както през всичкото време, докато спеше на студения под на хижата, където ставаше течение. Въздъхна съвсем несъзнателно, когато изплакна и последната риба — след това и ръцете си — в ледения поток. Единствено тази въздишка показва на Кеш колко неприятно ѝ е било.

— Аз ще измия чиниите — каза той, когато младата жена приключи.

— Няма начин. Само така ще успея да премахна рибешката миризма от ръцете си.

Кеш грабна една от ръцете на Марая и я поднесе под носа си, за да вдъхне доста драматично.

— На мен ми мирише съвсем нормално.

— Сигурно си гладен.

— Как позна?

— Нали си жив — отвърна тя и се разсмя.

Кеш се усмихна широко и грабна металната чиния с рибата в една ръка. Другата все още не бе пуснала вледенените пръсти на Марая. Изправи я с лекота.

— Госпожице, ти си жената с най-студени ръце, която някога съм срещал.

— Трябва да видиш какво е, след като измия чиниите — отвърна тя.

Той отново се усмихна.

— Добре.

Нещо в стомаха на Марая прескочи и не спря да се движи, когато Кеш придърпа пръстите ѝ до тялото си и ги пхна в топлата извивка на врата. Дали от топлината на тялото му, или от силните удари на сърцето ѝ, пръстите на Марая се затоплиха много бързо. Тя погледна крадешком Кеш, докато вървяха към бараката, но той изглежда бе решил, че да топли студените ѝ ръце до тялото си е същото като помощта, която ѝ оказваше на трудните участъци от пътеката — нищо особено. Определено нямаше защо да се вълнува от допира му.

Но Марая бе развълнувана. Всеки път, когато Кеш я докосваше, тя усещаше необичаен трепет, въпреки това прекрасен, който преминаваше през тялото ѝ и оставяше сладка следа. Докато се чудеше дали Кеш изпитва същото, тя отхвърли мисълта. Той бе толкова спокоен и незаинтересован при всеки допир, че собственият ѝ отклик ѝ се струваше глупав.

— Слушай — каза Кеш и внезапно спря.

Марая застина. Откъм Девилс Пийк долетя приглушено шумолене, сякаш някъде в далечината минаваше невидима река. Но река нямаше.

— Какво е това? — прошепна тя.

— Вятър. Виждаш ли? Превива боровете по склона, все едно че невидима ръка гали козина. Дъждът го следва на около петстотин метра.

Марая проследи пръста му и видя, че Кеш е прав. Предшествана от яростни невидими пориви на вятъра, бурята бързо напредваше към тях, спускайки се по склоновете на Девилс Пийк.

— Ако не искаш да попаднеш под най-студения душ, който някога си усещала — каза Кеш, — разтегни малко тези дълги крака.

Силен тътен подчерта правотата в думите на Кеш. Той грабна чинията с риба от Марая и я побутна към бараката.

— Тичай вътре!

— Ами ти?

— Мърдай!

Марая хукна към бараката, все още под въздействието на огнения допир на ръката на Кеш по дупето ѝ, където, за да подсили важността на командата си я бе плеснал. Едва успя да стигне навреме под несигурния покрив на хижата.

Кеш внимаваше да не изпусне чинията с риба и бе доста побавен. Разликата между тях бе само минута-две, но се оказа достатъчно. Бе свършено мокър. Ругаейки ледения дъжд, Кеш влетя през отворената врата на бараката и я затвори с ритник. Водата се стичаше от него и образуваше малки локвички в краката му.

— Сложи всичко, което трябва да се запази сухо ето там — нареди на висок глас той, за да може тя да го чуе над барабаненето на едрите капки.

Марая грабна постелките, дрехите и сухата храна и започна да ги трупва в ъгъла, който Кеш посочи. Той остави рибата и отново изскочи навън. След минута се върна, натрупал в ръцете си дърва. Дървата бяха мокри като него и оставиха нови локвички до магически появилите се навсякъде по пода, освен в ъгъла, където Марая трескаво трупаше вещите им.

Кеш остави дървата близо до огнището и отново излезе. Върна се почти веднага, с пълни ръце. С бързи отработени движения той започна да подрежда дървата в зависимост от размера им.

— Не забравяй подпалките — каза той, без да вдига поглед.

Марая бързо дръпна огромна торба, пълна със сухи борови иглички, за да я спаси от плъзналата по пода вода. Преди локвичката да достигне сухия ъгъл, пролуки в дървените части на пода поеха водата.

— Добре че и подът тече — каза Марая.

— Добре е, я, иначе щяхме да се удавим.

Отново загътна гръмотевица и от върха се разнесе звук, подобен на падаща лавина.

— Ами конете — попита Марая.

— Ще се намокрят, но така щеше да бъде и в конюшнията у дома.

Кеш се изправи и тръсна глава, а наоколо се разпиляха студени капки.

— Едно време имахме куче, което правеше същото — каза Марая. — Когато валеше го държахме навън. А в Сиатъл валеше непрекъснато.

Тя понечи да каже нещо, но в следващия момент забрави какво имаше наум. Кеш сваляше бархетната риза и я нагласяваше на пироните над огнището. Силата, излъчвана от голите му гърди я омагьоса. Всяко помръдване на тялото му, всяко движение, всяка

глътка въздух раздвижваха мускулите, които сякаш играеха под редуващите се светлосенки с необичайна грация.

— Да не би нещо да не е наред? — попита Кеш, развеселен и възбуден от възхитата в златните очи на Марая.

— Ами... от теб се вдига пара.

— Какво?

— От теб се вдига пара.

Кеш протегна ръка и се засмя, защото видя какво има предвид Марая. От тялото му се надигаше видима вълна топлина, която бързо изстиваше на хладния въздух вътре в хижата.

— Ще ти извадя риза, преди да си замръзнал — предложи Марая и се обърна към безразборната купчина, която сама бе натрупала в ъгъла. Порови малко и измъкна тъмно синя риза с цвета на очите на Кеш в тъмното. — Знаех, че е някъде тук.

— Благодаря. А би ли намерила и чифт дънки?

Гласът му прозвуча толкова близо зад нея, че тя се стресна. Погледна назад и видя боси крака на десетина сантиметра отзад. Голи прасци. И колене. И бедра. И... тя бързо отклони поглед към сухата купчина с надеждата Кеш да не е забелязал как поаленяха бузите ѝ и колко несръчни станаха ръцете ѝ.

Само че Кеш бе забелязал как се обагриха страните на младата жена, потръпването на пръстите ѝ, докато му подаваше сухите дънки, без да посмее да се обърне.

— Извинявай — каза той, пое дънките и се вмъкна в тях. — След като напоследък хората така са се омешали, не предполагам, че ще се притесниш като видиш мъж по бельо.

— По теб има какво да се види — каза тя с привидно небрежен глас, а след това покри лицето си с длани. — Всъщност, имах друго предвид. Просто ти си по-едър от повечето мъже и... и...

— И по-висок — довърши, без да се притеснява Кеш.

Марая издаде някакъв приглушен звук, а след това още един.

— Ти ми се присмиваш — забеляза Кеш.

— Не, но май се изложих.

— Следващия път си прехапи езика. При мен обикновено се получава.

Марая не се сдържа и се разсмя. Усмехнат Кеш слушаше как смехът ѝ се смесва с барабаненето на дъжда по покрива. Все още

усмихнат коленичи пред огнището и разпали огъня.

— Какво ще кажеш да вечеряме по-рано и да поиграем карти? — попита той.

— Добре. На какво ще играем?

— Покер. Да не би да има и други игри?

— Колкото искаш. Канаста, блекджек, белот и...

— Детски игрички — прекъсна я Кеш и се намръщи. Надзърна през рамо и забеляза, че младата жена го наблюдава. — Вече сме пораснали за подобни игри.

Уловила напрежението в погледа на Кеш, Марая усети как отмалява.

— Току-що си спомних нещо — каза с тънък глас тя.

— Какво?

— Никога да не играя карти с мъж, наречен Кеш.

— Случаят не е такъв. Името ми е Александър.

— Вече се чувствам по-спокойна.

— И аз така си помислих.

— Освен това нямам пукната пара.

— Това не е проблем. Ще играем на неща, от които имаме достатъчно.

— Какво например?

— Борови иглички, усмивки, локви, целувки, дъждовни капки, ей такива неща. — Без да дочака отговора ѝ, Кеш се обърна към огъня. — Колко да го разпала за пъстървата? Или предпочиташ да я приготвиш на печката?

Марая примигна и се опита да събере разпилените си мисли. Не бе възможно Кеш да е споменал нещо за целувки, нали? Сигурно желанията я бяха подвели.

— Пъстърва — каза предпазливо тя.

— Да. Нали си спомняш. Онези хлъзгави малки дяволчета, които сама изчисти. — Той се усмихна. — Като ти гледам изражението... Никога не си позволявай да се хващаш на бас, ако не си готова да губиш, мила.

В този момент Марая бе сигурна, че е чула съвсем ясно нещата, които той изброи като възможни залози, а целувките наистина бяха сред тях.

А на него за малко да му се размине.

— Кеш Макуин, ти спокойно можеш да научиш рибите как да бъдат хлъзгави.

Той се изсмя с наслада на бързия език на Марая. След това се сети за други начини, с които езикът ѝ бе могъл да му даде наслада. Дънките внезапно му отесняха. Смехът му стана глух. Той се изправи рязко и застана с гръб към младата жена.

— Май ти трябва слаб огън — измърмори той.

С няколко едри крачки се озова в другия край на бараката и свали примуса от стената. Разпали го с ожесточени движения и драсна клечката на дънките, за да я запали. Пламъкът затрепка неравномерно, докато той нагласяваше притока на гориво. Най-сетне примусът запламтя с постоянен ярък пламък почти без да трепти. Пренесе го в другия край и го закачи на един от многото пирони, които пастирите бяха забили по стената.

— Благодаря — каза неуверено Марая и се зачуди дали не бе обидила Кеш като го нарече хлъзгав. Но пък смехът му прозвуча толкова искрено. След това спря да се смее, но не бе намръщен.

Марая сподави въздишката си и се зае да приготвя вечерята. Докато тя работеше, Кеш се разхождаше из бараката и поставяше тигани и чаши на местата, където течеше най-силно. Дъждът продължаваше яростната си атака. Въпреки че до залеза оставаха часове, слънчевата светлина бе почти изчезнала. Освен ярките отблясъци на светкавиците, огнището и примусът бяха като две изолирани езера светлина в сумрака.

И Кеш, и Марая ядоха бързо, защото металните чинии поемаха топлината на храната. Кеш свали месото от костта с умение, натрупано от дълга практика. Царевичният хляб димеше в хладния въздух. Когато останаха само трохи и спомени, Марая посегна към чиниите.

— Аз ще се оправя с тях — каза Кеш. — Денят ти беше труден.

— Не по-труден от твоя.

Кеш не продължи да спори, само остърга малко сапун с джобното си ножче, добави от водата, която се топлеше край огнището и започна да мие. Марая плакнеше и подреждаше и го наблюдаваше с крайчеца на окото си. Той беше навил ръкави, за да се справи с посудата. Всяко движение подчертаваше мускулите на ръцете и раменете.

Когато приключиха с чиниите, той седна с кръстосани крака срещу нея на единственото сухо място на пода, а светлината озари лицето му, чувстваната уста, силата на тялото му. Кеш бързо размеси картите, а Марая го наблюдаваше омаяна, без дори да се прикрива.

Не обръщаше особено внимание на картите, които теглеше. Затова купчинката борови иглички пред нея бързо се смаляваше, сякаш погълната от невидим огън. Нямаше нищо против. Беше прекалено заета да се наслаждава, че седи до Кеш в хижа, заобиколена от буря, докато вътре цари тишина.

— Локвите по-ценни ли са от боровите иглички? — попита Марая и погледна последните три, останали пред нея.

— Само ако си жадна.

— А ти жаден ли си?

— Стига ми толкова вода за момента.

Марая се усмихна.

— Да, знам какво имаш предвид. Значи дъждовните капки също отпадат. Май трябва да се предам. Ти ме разби.

Кеш сграбчи шепа иглички от своя куп, струпан от неговата страна на „масата“.

— Защо ми ги даваш? — попита тя.

— За усмивката ти.

— Наистина ли? Толкова много иглички? Щом една усмивка е толкова ценна, какво ще кажеш тогава за целувка?

Кеш рязко вдигна поглед от картите. Погледът му се плъзна по лицето на Марая и се застоя на устните. След това отново насочи вниманието си към картите, напълно безизразен.

— Тя е повече, отколкото можем и двамата да дадем за нея — заяви той.

Изираха още няколко ръце в пълно мълчание, освен просъскването на лампата и намалелият грохот на дъжда. Кеш продължаваше да печели, което означаваше, че той раздава картите. Докато ги раздаваше, отблясъците от лампата подчертаваха различни дребни белези по ръцете му.

— Как си се сдобил с тях? — попита Марая и докосна ръката на Кеш с върха на пръстите си.

В първия миг той застина, след това изпусна дъха си бавно, за да не чуе тя. Пръстите ѝ бяха хладни, но изгориха кожата му и го

накараха да пламне.

— Ако пресяваш злато в потоците повече от няколко минути, ръцете ти се вкочаняват — обясни Кеш. Гласът му звучеше необикновено дълбок, почти дрезгав, отражение на напрежението, обхванало тялото му. — Порязал съм се, без дори да разбера. По същия начин става и когато използваш чук за разбиване на скали в студа. Най-лесното е да се прекълцаш. Каквото собствената ми несръчност не е успяла да направи, отхвъркналите парченце скала са се погрижили.

— Несръчност ли? — засмя се Марая. — Ако ти си несръчен, то аз съм пъстърва.

— Миличка, това значи, че си в беда. Все още съм гладен.

— Ама аз съм една много, много млада пъстърва.

Той се усмихна мрачно.

— Да, и аз все това си повтарям. На колко си... двадесет и две?

Стресната от неочаквания въпрос Марая кимна.

— Преподавам на дипломанти, които са по-големи от теб — каза той с някакво отвращение в гласа.

— Е, и?

— Затова престани да ме гледаш с тези големи златни очи и да се чудиш какво би било ако ме целунеш.

Първият импулс на Марая бе да отрече. След това бе убедена, че трябва да отрече. Най-сетне толкова се притесни, че всичко излезе наяве.

— Виждаш ли — заяви Кеш, приковал я с поглед. — И аз се чудя същото за теб. Само че не съм някое колежанче. Ако започна да те целувам ще ми се иска още от вкуса на този мед. Ще поискам всичко, което можеш да дадеш на един мъж, и ще продължавам да искам, докато се уморя до смърт. Възбуждам се само като те чувам как дишаш, така че да ме подмамваш да те целуна не е много умно, освен ако не сме приключили с играта и не решим да започнем нещо по-съществено. — Наблюдаваше лицето на Марая и измърмори нещо грубо, но неразбираемо под носа си, след което хвърли шепа иглички. — Хайде, вдигай залога.

— Нямам толкова много иглички.

— В такъв случай губиш, нали така? — попита той. Зачака.

А какво ще кажеш за една целувка?

Марая не изрече думите на глас. Не бе и нужно. Знаеше, без да пита, че целувката ще струва колкото всички иглички в борова гора. В нажежената тишина тя погледна устните на Кеш с глад, който никога преди не бе изпитвала. Небръснатата от дни наред брада, вместо да прикрива изваяните мъжки устни, ги подчертаваше. А той я наблюдаваше с пламтящи очи. Беше изрекъл напълно сериозно всяка дума. Ако го подтикнеше да я целуне, трябваше да е подготвена за нещо повече от една целувка.

Мисълта очарова и шокира Марая. Никога преди не бе желала мъж. А ето че сега копнееше за Кеш. Искаше ѝ се той да я целуне, да почувства ръцете му около себе си, силата му. Никога досега не бе имала любовник. Не бе сигурна дали тази вечер е готова за подобно нещо, а и Кеш я бе предупредил, че няма начин да влезе във водата, без да се намокри.

— По всичко личи, че губя — прошепна Марая. — Само че не е честно.

— Кое не е честно?

— За мен няма дори една целувка, а съм сигурна, че си целувал стотици други жени.

— Не бъди толкова сигурна. Много внимавам коя е до мен. — Той затвори очи, за да прикрие копнежа си и избликващите от очите на Марая пламъци на желание. — Играта свърши, Марая. Лягай си. Веднага.

Без да отрони и дума, младата жена остави картите, изправи се и започна да оправя одеялата за през нощта. След няколко минути бе готова за лягане. Изрита обувките и се вмъкна в студеното гнездо, което си бе приготвила и се разтрепери. Всяка вечер и всяка сутрин, първите няколко минути в леглото се оказваха особено студени.

Кеш стана и се засуети из бараката, заслушан в дъжда. След като провери всички тигани и чашки под капещите места, изгаси фенера и коленичи пред огъня. Въпреки че Марая се стараше да не го гледа, оказа се, че е невъзможно. Светлината от огъня превърна косата му в разтопено злато и помилва лицето му както тя мечтаеше да направи. Затвори разтреперана очи и стисна одеялата, за да ги напъха още по-плътено под себе си и да се стопли колкото е възможно.

— Вземи.

Тя рязко отвори очи. Кеш се бе надвесил над нея. Ръцете му разплащаха някакъв плат, а след това го метна върху нея. От едната страна платът проблесна в сребърно. Другата бе черна.

— Какво е това?

— НАСА са го измислили — каза Кеш. Коленичи до Марая и започна да я загръща в странното одеяло с пестеливи, но точни движения. — Подходящо е както за условия на земята, така и в космоса. Толкова успешно отразява топлината, че аз направо се сварявам, когато го използвам. Нося го за спешни случаи. Ако знаех преди колко ти е студено, щях да ти го дам.

Марая не знаеше какво да отговори. Въпреки че ги разделяха пластове одеяла, ръцете на Кеш, пробягващи отгоре я даряваха с прекрасно чувство.

Мъжът изведнъж се отмести. Подпря длани от двете страни на главата ѝ. Наблюдаваше устните ѝ с толкова напрежение, че тя отмаля. Бавно наведе глава, докато бе толкова близо, че тя усещаше дъха му, топлината му и тежките удари на сърцето му.

— Кеш... — прошепна тя.

Устните му се отпуснаха върху нейните, отнеха дъха ѝ с толкова леко притискане, толкова бавно, че тя не бе сигурна кога е започнала целувката. При първото докосване на езика му Марая издаде едва доловим гърлен звук. Кеш бе разтърсен от тръпка, но продължи да завладява бавно устните ѝ. Нежно и неотстъпно той извърна глава, отвори меките женски устни, все още откренати, след като бе произнесла името му. Кадифената топлина по устните на младата жена го замайваха. Тихите ѝ гърлени звуци го разпалиха. Той помести глава, докато завладее устните ѝ напълно, а след това отпи жадно и задълбочи целувката, докато и нейното дишане стана накъсано като неговото. Едва тогава вдигна глава.

— Права си — призна с дрезгав глас той. — Наистина не е честно.

Отдръпна се рязко и си легна напълно облечен в спалния чувал. Мина много време, преди двамата да успеят да заспят.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Марая се бе настанила на обляна от слънцето канара и наблюдаваше как Кеш пресява камъчета и чакъл в търсене на злато при един от многобройните безименни потоци под Девилс Пийк. Слънцето обливаше земята със златни лъчи, които измамно криеха истината за ледената нощ. Младата жена се протегна с наслада, очарована от чистия въздух, топлината и обхваналото я чувство на щастие, докато най-сетне ѝ се прииска да се разсмее и да протегне ръце от удоволствие.

Първия ден в бараката бе труден, но след това всичко ѝ се струваше истински рай. На шестия ден тя вече не се будеше схваната, след като бе прекарала нощта на твърдия дървен под, а Кеш не си търсеше извинения, за да отклони идването ѝ с него. На единадесетия ден Марая не се замисляше повече за силата на привличането, което изпитваше към Кеш. Вече го приемаше по същия начин, по който приемаше светкавиците, прорязващи мрака, или слънцето, обгърнало планините в лятна топлина.

Или пък начина, по който прие онази единствена невероятно жарка целувка.

След този случай Кеш много старателно избягваше да я докосва, но това отдръпване само го правеше по-желан. Познаваше мъже, които не биха се поколебали да я принудят да им се отдаде, стига да бяха усетили дълбочината на увлечението ѝ. Това, че той не настоя за повече, за Марая бе знак, че и той изпитваше изумителните чувства, зародили се помежду им, чувства, които с всеки изминал ден, с всеки споделен смях ставаха все по-силни, всяко приятно мълчание ги сближаваше с дни, часове и минути. Близостта им бе толкова осезаема, колкото и водата, която се завихряше между пръстите на Кеш, прозрачна течна красота, която изместваше реалността, за да разкрие блясъка на златото.

Всеки път щом погледнеше към Кеш, Марая потръпваше от неустойимо съчетание на удоволствие и очакване, но си повтаряше, че

трябва да прояви търпение като неговото. Когато Кеш се убедише в силата на чувствата им и също като нея престанеше да изпитва съмнения, отново щеше да я пожелае.

Но този път тя щеше да каже да.

— Откри ли нещо? — попита младата жена, въпреки че знаеше отговора, но много ѝ се искаше да чуе отново гласа на Кеш.

Обичаше този глас, обичаше да вижда проблясъка на усмивката му, обичаше наболата по бузите му брада, оставена да избуява цели единадесет дни, обичаше играта на мускулите по ръцете му, обичаше... него.

— Абсолютно нищо. Ако мината е по-високо, нищо не е отмито в потока. Ще опитам още сто-двеста метра по-нагоре, просто за всеки случай.

Преди Кеш да е изхвърлил песъчинките в потока, Марая се приведе над рамото му, облеgnата на силното му тяло и разбърка съдържанието с пръст. След малко вдигна ръка и огледа мокрия пръст. Нямаше черни пращинки, полепнали по възглавничката на пръста ѝ. Тези, които бяха полепнали, нямаха нищо общо със златото.

Не я беше грижа. Вече бе открила това, което търсеше — възможност да докосне мъжа, който се бе превърнал за нея в център на света.

— Ами добре тогава — обади се тя. — Има и следващ път.

Кеш се усмихна, докато наблюдаваше как Марая разсеяно бърше пръст в дънките. Позната топлина запулсира през него, докато я гледаше. Желанието, което изпита първия път, когато я видя се бе задълбочило, беше се разпалило и станало по-силно. Въпреки непрекъснатата болка и парене, причинени от нестихващата му възбуда, златотърсачеството никога преди не се бе струвало на Кеш толкова приятно, колкото през изминалата седмица. На Марая също ѝ бе приятно. Виждаше го в усмивката ѝ, чуваше го в непресторения ѝ смях.

А тя също го желаше. Бе очевидно, забелязваше желанието в очите ѝ, златистата топлина, която одобрително посрещаше всичко, което върши, казва, всеки дъх, който поема. Знаеше, че очите му я следват със същия поглед и одобряват всяка женствена извивка, всеки златен поглед, всичко. Желаше я с неукротим глад, неизпитван досега. Единственото, което го възпираше да я направи негова, каквото бе и

нейното желание, бе горчивият опит, натрупан в миналото, когато бе изпитвал такава нужда да повярва в лъжите на една жена, че се бе оставил да се превърне в истински глупак. Но колкото и внимателно да оглеждаше фасадата на Марая с искрените усмивки и изражението на уязвимост, за да забележи някакви пукнатини, до този момент не бе успял да забележи подобно нещо.

Това трябваше да му даде известна увереност. Но не стана. Кеш прекалено много се страхуваше от неспособността си да проникне отвъд повърхността и да съзре грижливо скритата вечна женска пресметливост, с която бе оценено неговото желание и нямаше нищо общо с честността на Марая.

Господи, колко силно я желаше. Кеш се изправи с рязко движение, което стресна младата жена.

— Да не би нещо да не е наред?

— Тук няма злато — заяви грубо той. Завърза тигана за раницата с отривисто движение. — Можем да се връщаме. Прекалено късно е да пробваме от другата страна на възвишението.

Марая вдигна поглед към слънцето, започнало да се снишава.

— А ще имаме ли време за Блек Спрингс преди вечеря?

Искреното желание в гласа на момичето накара Кеш да се усмихне мрачно. Много внимателно избягваше да попада при топлия извор с нея. И без това не можеше да заспива като се сетеше как изглежда по голи крака с онзи дъждобран. Нямаше нужда да си я представя в мокър бански, за да стои буден цяла нощ.

— Разбира се — отвърна небрежно той. — Ти се накисни, а аз ще мина надолу по течението на потока, за да хвана нещо за вечеря.

Разочарована, че ще трябва сама да отиде на извора, Марая попита.

— Не се ли схващаш, след като цял ден си стоял приведен над ледения поток?

Кеш сви рамене.

— Свикнал съм.

Кеш бе открил кратък път и успяваха да се върнат в хижата само за час. Докато той даваше на конете прясно наскубана трева, Марая си облече банския и нахлузи дъждобрана. Когато се появи на вратата, Кеш погледна само за секунда, но веднага наведе глава и се зае със задачата си.

Младата жена едва прикри разочарованието си и пое по пътеката към Блек Спрингс. След около двеста метра се обърна и пое обратно към бараката. Кеш тъкмо бе приключил с храната на втория кон, когато забеляза, че Марая се е упътила към него.

— Какво има?

— Нищо. Просто реших, че ще ми бъде по-приятно да се науча как се промива златоносен пясък, отколкото да се кисна в гигантска вана с гореща вода.

Индиговият поглед на Кеш се премести към тъмните кичури, които галеха лицето на Марая, а след това към дългите изваяни крака, галени от последните лъчи.

— Най-добре е да се облечеш. Потокът е доста по-студен от Блек Спрингс.

— Нямах намерение да плувам.

— Все едно ще се намокриш. Аматьорите винаги се мокрят.

— Но нали е горещо. Я се виж ти. Дори ръкавите си навил и се потиш.

Той не си направи труд да спори, че слънцето в този час вече не топли.

Ако беше сам, щеше да работи гол до кръста. Само че сега имаше компания. Беше с жената, която желаше, жена, която го желаше, жена, към която се стараше да прояви достатъчно здрав разум и да не я направи своя.

— Ако имаш намерение да се научиш как се пресява златоносен пясък — заяви рязко той, — се облечи като хората.

Марая вдигна ръце и се върна в бараката, преди Кеш да размисли и да откаже да я учи. Свали дъждобрана и нахлузи дънки. Без да поглежда измъкна някаква риза от купа дрехи, струпани върху одеялата. Беше почти до вратата, когато забеляза, че ризата е на Кеш.

— Лоша работа — измърмори тя, закопча мекия син бархет и нетърпеливо започна да се закопчава. — Сам каза да съм се облякла. Ето, облечена съм. Не е определял какви дрехи да облека.

Нямаше смисъл да закопчава маншетите, които висяха под пръстите ѝ, а раменете бяха поне на десет сантиметра под рамото ѝ. Долната част на ризата стигаше под коленете. Когато Кеш бе облечен в тази риза, тя му ставаше, без да се гърчи и набира.

— Господи, този мъж е огромен — измърмори Марая. — Добре че не хапе.

Нетърпеливо занавива ръкавите, докато бяха над лактите, завърза долния край на възел, грабна тигана за промиване и хукна към мястото, където Кеш все още се занимаваше с конете.

— Готова съм — каза задъхано тя.

Кеш вдигна поглед, премигна, опита се да скрие усмивката си, но не успя. Пусна копитото на коня, което почистваше и се изправи.

— Следващия път не обличай толкова тясна риза — каза направо той.

— Следващия път — отвърна тя — не си оставяй тесните ризи върху одеялата ми и то точно когато бързам.

Кеш се закиска и поклати глава.

— Чакай да си взема въдицата. Ще започнем да промиваме в бързея зад бараката. Потокът пресича едно приятно затревено място точно зад върбовата гора. Поне няма да те убива толкова на коленете като чакъла.

— А не е ли нужен чакъл за промивките?

— Само когато очакваш да намериш злато. А в нашия случай няма да търсим. Искаме само да се научиш как да промиваш.

— Господи, как ли ще се изненадаш, ако намеря някое парченце злато в този поток.

— Няма.

Мария се учуди.

— Няма ли да се изненадаш?

— Не, мила. Направо ще падна.

Първо проблесна усмивката ѝ, а сетне смехът ѝ отекна сред планинската тишина, по-ярък от златото, което Кеш бе откривал по тези места. Не се сдържа да не я докосне и разроши косата ѝ с братски жест, който да прикрие внезапната топлина в тялото му и обзелото го напрежение. Тази реакция го изненадваше всеки път, когато я докоснеше, колкото и небрежно да бе, затова се стараяше да стои подалече от нея.

За нещастие на Кеш нямаше добър начин, по който да научи Марая как да промива пясъка, без да е достатъчно близо до нея и беглите докосвания щяха да го възпламеняват непрекъснато. Меката трева под краката им, тихият ромон на потока и шепотът на близките

върби, галени от вятъра не намаляваха с нищо чувствеността на миговете с нея.

Реакцията на Марая към близостта на Кеш не помагаше много за напредъка на урока. Когато поставяше ръце до нейните и стискаше студения метал, за да ѝ покаже правилната техника, тя забравяше всичко, освен факта, че Кеш е близо до нея. Движенията ѝ бяха неуверени, вместо гладки, което обезсмисляше урока.

— Добре че тиганът е празен — заяви най-сетне той, докато наблюдаваше как младата жена се опитва да завърти правилно тигана. — Така, както го правиш, водата ще се разплиска от тук до безкрайността.

— Когато ти го правиш изглежда толкова лесно — отбеляза тъжно Марая. — Защо не мога да уловя ритъма?

Той изруга тихо, защото бе наясно, че не бива да го прави, но каза:

— Хайде, пробвай така.

Преди здравият разум да го спре, той застана зад Марая, протегна ръце около тялото ѝ и покри ръцете ѝ, стиснали тигана със своите. Усети трепета ѝ, едва се удържа да не изругае отново и продължи с урока.

— Завърташ или по посока на часовниковата стрелка, или в обратна посока — изрече Кеш през стиснати зъби. — Как предпочиташ?

Марая затвори очи и се опита да спре трепета, който я обхващаше всеки път, когато Кеш се допираше до нея. Застанали толкова близо един до друг, бе невъзможно да не се докосват.

— По дяволите, Марая, събуди се и се съсредоточи! В коя посока предпочиташ да завърташ!

— О-обади.

— Какво?

— Обратно. — Пое си накъсано дъх. — Обратно на часовниковата стрелка.

Вложил повече сила, отколкото нежност, Кеш завъртя в посока обратна на часовниковата стрелка, повличайки ръцете на Марая. Кръговете, които правеше не бяха толкова гладки, колкото обикновено, но се оказаха много по-добри от постиженията ѝ преди малко. Проблемът бе, че както бяха застанали, Кеш не можеше да не вдишва

нежната първична женска миризма на Марая. Не можеше и да не усеща топлината ѝ чак до коленете си.

Ако продължаваше да е толкова близо до нея, щяха да последват не едно и две неволни докосвания, които той не можеше, или не искаше, да предотврати.

Но пък допирът до нея бе толкова сладък, че Кеш не можеше да се насили да спре веднага. Продължи да стои до нея още няколко мъчителни минути, за да я научи добре как се промива златоносен пясък, като през всичкото това време изпитваше границите на самообладанието си.

— Това е — заяви рязко той, пусна ръцете на Марая и отстъпи назад. — Справяш се значително по-добре. Отивам да наловя риба.

— Само че... колко вода трябва да сипя в тигана? — обърна се тя към бързо отдалечаващия се Кеш.

— Колкото ще успееш да задържиш, без да я разлееш.

— А колко чакъл?

Отговор не последва. Кеш бе навлязъл във върбовата гора и вече не се виждаше.

— Кеш?

До Марая долетя единствено съскането на вятъра. Погледна празното подобие на тиган и въздъхна.

— И така, тиганче, сега сме само ти и аз. По-добрият ще победи.

Отначало Марая се опита да повтори движенията на Кеш и клекна над потока, докато промиваше. От неестественото положение краката ѝ скоро започнаха да негодуват. Опита да коленичи. Както Кеш каза, да коленичи се оказа много по-удобно, но единствено заради гъстите туфи трева. Едва ли щеше да издържи дълго коленичила върху чакъл.

Редуваше позата — ту клечеше, ту коленичеше и се насили да накара водата да се завърта в правилни кръгове. Ставаше все по-добра и загребваше и повече вода. Докато работеше слънчевите лъчи танцуваха в потока, разпращаха сребърни искри от водата и топлеха земята.

Марая търпеливо изпробваше техниката, на която я бе научил Кеш и увеличаваше количеството вода по малко. Колкото повече вода загребваше, толкова по-голяма бе възможността да се олее с някое по-енергично завъртане на тигана. До този момент бе успявала при

грешки да излива водата в потока, но се съмняваше, че късметът ѝ скоро ще я изостави.

Тъкмо когато се поздравяваше, че се е научила как да промива пясъка без произшествия, едно невнимателно движение запрати леденостудена вода в гърдите ѝ. Тя изписка тихо и отскочи автоматично назад, бършейки ризата на Кеш и дънките си. Това не ѝ помогна да опази дрехите си сухи, но тя не се притесни особено. Щом шокът премина, водата ѝ се стори доста ободряваща. Освен онази, която се бе вмъкнала в дясната обувка и жвакаше.

Марая изрита обувките и чорапите и се наслади на затоплената от слънцето трева. Отново приседна на пети и загреба вода. Тъкмо понечи да завърти водата и усети, че вече не е сама. Завъртя се назад и се оля цялата. Започна да бърше раздражено капките, разтреперана от допира на ледените капки. Усмихна се към Кеш, готова да признае поражението си.

Той стоеше на една ръка разстояние и наблюдаваше през полуспуснати клепачи. Напрежението му бе очевидно.

— Кеш? Какво има?

— И аз се канех да те попитам същото.

— Защо?

— Изпищя.

— А, това ли! — Марая посочи гърдите си, където водата бе потъмнила бархетната риза и тя изглеждаше почти черна. — Сгафих.

— Виждам.

Кеш виждаше много повече. Мократа му риза бе залепнала към тялото на Марая и не успяваше да прикрие очертанието на гърдите ѝ, по-скоро ги подчертаваше. Ледената вода бе превърнала зърната ѝ в твърди камъчета, които изпъкваха при всеки повей на вятъра.

Младата жена потръпна отново, неспособна да откъсне очи от Кеш.

— Трябва да се върнеш в бараката, за да се преоблечеш. Студено ти е.

— Не бих казала. Ризата е мокра, но мога да се справя с нея, без да се връщам чак до бараката.

Докато Марая говореше, ръцете ѝ несъзнателно развързаха възела на ризата. Вече бе разкопчала и две от копчетата, когато той стисна ръцете ѝ, едва сдържайки силата си.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — попита той.

— Давам възможност на банския да докаже, че както твърди рекламата не капе и съхне бързо.

Кеш се вгледа в топазените очи на Марая, почувства гладката ѝ кожа до своята и единственото, за което можеше да мисли, бе колко лесно може да свали дрехите и да открие дали женствените извивки, които будеха желанието в него са наистина толкова примамливи, колкото му се струваше.

— Бански ли? — попита грубо той. — Под дрехите си имаш бански?

Марая кимна, защото не можеше да говори заради внезапно обхваналото я напрежение, напрежение, което бе забелязала и в тялото на Кеш.

Щракването на новото разкопчано копче ѝ се стори шумно в тишината наоколо, както и тихият ѝ приглушен вик. Ръцете на Кеш се свиха и ново копче изщрака.

Марая не направи нищо, за да го спре, докато той продължи да сваля ризата. Единствено можеше да се потопи в жаркия плам на очите му, докато копчетата прищракваха едно след друго, а той наблюдаваше как тялото ѝ се показва изпод гънките на собствената му риза. Тънката мокра материя на целия бански бе прилепнала към тялото ѝ и разкриваше всичко.

Кеш изпусна шумно дъха си с нещо като стон.

— Господи, момиче, ти сигурна ли си, че е законно да се носят такива дрешки?

Марая сведе поглед. Високите стегнати гърди бяха подчертани от внезапно облялата я студена вода. И гърдите и зърната, и кръговете около тях бяха подчертани от тънката ластична материя. Тя възкликна учудено и се опита да прикрие гърдите си.

Оказа се невъзможно, тъй като ръцете на Кеш изведнъж задържаха нейните в стегната, но нежна хватка. Полупритворените му очи се спряха на гърдите ѝ, а той още не бе сигурен дали ще успее да се възпре да я докосне. Но не можеше да си откаже удоволствието да я гледа. Все още не. Тя бе прекалено възбуждаща, за да ѝ обърне гръб.

Нямаше нито предупреждение, нито изненада, когато ръцете на Кеш я пуснаха, за да свали мократа риза от тръпнещото ѝ тяло. Топли

твърди длани се спуснаха на ключиците ѝ. Дълги мъжки пръсти погалиха челюстта, брадичката, извивката на врата, трапчинката на гърлото и нежните мускули по ръцете ѝ, докато стигнаха чак до китките.

Марая твърде късно усети, че презрамките на банския са последвали движението на мъжките длани и са оголили гърдите ѝ за жадния му поглед.

— Съвършена си — каза дрезгаво той и затвори очи, все едно, че изпитваше разкъсваща болка. — Невероятна и съвършена.

— Кеш — промълви Марая.

Той отвори очи. От тях бликна желание, ярост и някаква дива сила. Гласът му прозвуча по същия начин, напрегнат до скъсване.

— Само една дума, мила. Нищо повече. Искам да си сигурна в това, което ще ми кажеш.

Марая си пое дълбока, накъсана глътка въздух и вдигна поглед към мъжа, когото обичаше.

— Да — прошепна тя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кеш не отговори, наведе се и пое розовото зърно в уста. Ласката му разпрати огнени езици из цялото тяло на Марая. Дъхът ѝ излезе със сподавен вик на удоволствие, който се повтори, когато усети коприненото докосване на езика му по кожата си. Топлите ръце на Кеш обвиха кръста ѝ, следвайки извивките с невероятна чувственост, докато устата му подръпваше гърдата.

Докато Марая се наслаждаваше на изумителния огън, плъзнал из тялото ѝ, ръцете на Кеш се преместиха. След броени секунди дънките ѝ бяха разкопчани, а дългите силни пръсти на мъжа смъкнаха мокрия плат от тънката като паяжина материя на банския, за да потърсят скритата топлина между бедрата ѝ, да я открият и да я погалят със същите ритмични ласки, с които устните му си играеха с гърдата ѝ.

От двойната атака коленете на Марая омекнаха и я принудиха да се притисне към ръката на Кеш, за да не изгуби равновесие. Топлата нежност на мускулестите ръце на мъжа я изуми. Тя сякаш подчертаваше прикритата му физическа сила, която опозна, щом той я повдигна с една ръка, а с другата нетърпеливо смъкна дънките, за да остане разделен от тялото ѝ единствено от тънкия бански.

— Кеш — прошепна Марая, неспособна да спре треперенето на гласа си, когато сладката възбуда прерасна в неувереност.

Единственият му отговор бе да я завърти, за да я положи на обляната от слънцето трева. Жадно пое устните ѝ и притисна краката ѝ под тежкото си дясно бедро, за да я задържи отпусната, докато пръстите му проучваха зърната ѝ, а езикът му властно покоряваше нейния.

Марая не можеше да говори, успяваше само да диша и нямаше представа как да откликва на настойчивите ласки на Кеш. След няколко минути се отпусна неподвижно под силното му тяло и се постара да не заплаче. Показа се, че това не ѝ е по силите. Когато Кеш откъсна устни от нейните и започна да проправя пътека от целувки до ухото ѝ, усети вкуса на сълзите.

— Какво, по дяволите... — попита той.

Изпълнен с почуда, Кеш се надигна и се взря в очите на Марая. Изглеждаха огромни на пребледнялата кожа и неестествено тъмни. Каквото и да бе казала преди няколко минути, сега бе повече от ясно, че не го желае.

— Какви игрички ми играеш? — попита раздражено той. — Ако не искаш секс, защо, по дяволите, каза да?

Устните на младата жена се разтрепериха, но думи така и не излязоха. Вече не знаеше какво да каже, какво да направи. Сълзите потекоха отново, когато самообладанието ѝ изчезна.

Кеш изруга.

— Ти си само една малка подкокоросница, обаче игричката ти нещо не се получи!

С груба дума на пълно отвращение, Кеш се превъртя настрани, за да обърне гръб на Марая, тъй като си нямаше доверие и не смееше да я погледне. Ако не беше толкова болезнено възбуден, щеше да се изправи и да се отдалечи. Но сега искаше да изчака огнените искри пред очите му да отшумят. Беше изпълнен с омраза към самия себе си, защото се бе оставил да бъде напълно покорен от една жена. Отново.

— Не съм подкокоросница — каза Марая, след като цяла минута се стара да овладее сълзите. — Н-н-не съм казала не.

— Не беше и нужно — изръмжа Кеш. — Тялото ти го показва повече от ясно.

Последва дълго мълчание, а сетне дълбоката въздишка на Марая и страхлив въпрос.

— А как трябваше да откликна?

Кеш започна да ругае диво, след това се спря, сякаш бе стъпил на твърда почва, но ненадейно открил, че под краката му има единствено въздух. Обърна се към Марая и я погледна, неспособен да повярва, че чутото е истина.

— Какво каза? — попита той.

— Как да откликна? — повтори с неуверен глас тя. — Дори не можех да помръдна. Какво искаше да направя?

Кеш отвори широко очи, а след това ги стисна здраво. Някакво необичайно изражение премина по лицето му, а след това отново наложи обичайната безизразна маска.

— Ти някога имала ли си любовник? — попита спокойно той.

— Не — прошепна тя. — Никога не съм желала, докато не се появи ти. — Извърна лице от Кеш, защото не можеше повече да понася гнева и презрението му. Очите ѝ се затвориха, а крайчетата на устата ѝ се извиха надолу. — Сега ми се иска да съм спала поне със сто мъже. Тогава щях да знам как да ти осигуря това, което искаш.

Кеш изрече нещо стряскащо, но думите този път се отнасяха за него, не за Марая. Мрачно премести поглед от стройното ѝ полуголо тяло към разпилените наоколо дрехи, които за малко не разкъса. Спомни си собствения си неудържим глад, ръцете си върху гърдите ѝ и между краката ѝ и нетърпението, с което само една опитна и много възбудена жена би могла да се справи. Марая не бе нито много опитна, нито много възбудена.

— Грешката е моя, скъпа, ти нямаш вина — каза тихо Кеш. Свали си ризата и я наметна върху Марая също като чаршаф, а след това нежно я пое на ръце. — Желаех те толкова много, че просто не можех да се владея. Това е жалко извинение, но няма какво друго да кажа. А уж съм живял достатъчно години, за да знам какво правя.

Марая го погледна с несигурни златни очи.

— Не се страхувай — каза той и я целуна по челото. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ бавно и ласкаво. — Всичко е наред, мила. Няма да се случи отново.

Приятната ненатрапчива прегръдка на Кеш подейства на младата жена като балсам. С дълбока въздишка тя отпусна глава на гърдите му. Когато се помръдна леко, установи, че гъстите му къдрави косъмчета са доста интригуващи. Потри бузата си, за да види какво ще почувства. Беше приятно и тя се сгуши още по-близо.

— Не се страхувах — прошепна след малко тя.

Кеш издаде някакъв въпросителен звук, разкривайки на Марая, че не е чул тихите ѝ думи.

— Не се страхувах от теб — каза Марая и наведе назад глава, за да срещне погледа на Кеш. — Просто всичко се случваше толкова бързо, а ми се искаше да правя същото, което правиш и ти, но не знаех как.

Успокояващите ласки на ръцете на Кеш замряха, а след това отново продължиха, докато осмисляше казаното.

— Това че си девствена не означава, че си неопитна в сексуално отношение — обади се след малко той. — Но ти си и двете, нали? И

девствена и неопитна.

— Няма такова нещо като опитна в сексуално отношение девственица — измърмори Марая до гърдите му.

Той тихо се разсмя.

— Не бъди толкова сигурна, скъпа. Бившата ми съпруга беше девствена, но ми разкопча панталона и не свали ръце от мен още на първата ни среща.

Марая издаде някакъв неопределен звук, с който, все едно че бе казала: „Девствена друг път“.

— Я повтори? — помоли Кеш, усмихна се и вдигна лицето на Марая към своето.

Тя поклати глава и извърна поглед, за да не срещне очите му. Той се засмя тихо и се наведе над устните ѝ. Докосна ги веднъж, втори път, а сетне отново и отново, толкова нежно, че нейните устни се устремиха в търсене на целувка, която не бе толкова дразнеща. Стори ѝ се, че той е готов да последва желанието ѝ, изви се малко настрани, а в последния момент проследи горната ѝ устна с език. Чувствената ласка я накара леко да извика.

Кеш бавно вдигна глава, пое си бавно дъх и отново притисна бузата на Марая към гърдите си. Тя въздъхна накъсано и се сгуши. Ръцете ѝ колебливо започнаха да го галят, следвайки бавния ритъм на дланите му. Под копринените косъмчета гърдите му бяха горещи, а мускулите се движеха плавно. Тя затвори очи, за да поеме силата им с ръце, възхитена както от копринените косъмчета, така и от гладката му кожа, наслаждавайки се на топлото му стегнато тяло.

Когато ръцете ѝ се плъзнаха към кръста му и понечиха да разкопчат дънките, той изпусна дъха си шумно и изненадано.

— Ще ти бъде ли приятно, ако те докосвам целия? — попита предпазливо тя.

Тръпка на очакване и желание разтърси Кеш и гласът му стана по-груб.

— И още как. Много бих искал. Само — добави той и улови и двете ѝ ръце в своята, за да ѝ попречи да помръдва — ако и на теб ти е приятно. Има един-единствен начин да открием...

С подобен на стон звук, Кеш привлече дланите на Марая към устните си.

— Нека почакаме — предложи той и нежно захапа пръстите ѝ. — Има други неща, които повече ще ти харесат като начало.

— Какво например?

— Например да ме целунеш.

Кеш се наведе над устните на Марая и докосна центъра на горната с върха на езика си, а сетне се отдръпна, докосна я отново и отново. Бавните възбуждащи движения скоро накараха Марая да се размърда нетърпеливо в ръцете му в опит да плени неговите устни. Не успя, опита отново, докато от гърлото ѝ не се изтръгна стон на негодувание и тя не улови главата му в длани.

Хладната копринено мека брада на Кеш бе толкова различна от топлината и сатенената гладкост на устните му. Разликата толкова я плени, че тя се опита да се наслади и на двете с бързи докосвания на езика. Когато устните му се отвориха, езикът ѝ докосна само въздух... а веднага след това върхът на езика му откри нейния, докосна го, отдръпна се, докосна и отново избяга. Горещите ласки се задълбочаваха, прелъстяваха я изкусно, докато тя не се притисна до него в същата жарка прегръдка, която я уплаши преди малко.

Само че този път Марая не бе уплашена. Този път не успяваше да вкуси Кеш достатъчно дълбоко, нито пък ѝ бяха достатъчни неговите ласки. Притискаше се в него и изискваше още, омаяна от трептящата чувственост на мига. Когато той се опита да спре целувката, тя издаде звук на несъгласие и лекичко склочи зъби около езика му. С дрезгаво възклицание мъжът прие прелъстителната ѝ настойчивост и поде нова игра, захапвайки устните ѝ, езика ѝ, проучвайки горещата непрогледност на тайните места в устата ѝ, докато не я завладя напълно.

Кеш бавно изви Марая така, че тя отново остана по гръб. Когато се отпусна на меката трева, той се надвеси над нея и леко разтвори краката ѝ, за да ѝ остави време да свикне с тежестта му, докато продължаваше да държи устата ѝ в плен с ритмичните ласки на езика.

Марая възкликна тихо и гърлено и се изви към стегнатото тяло на Кеш. Не можеше да си представи какво ѝ стана преди малко, защо тежестта му така я бе уплашила, дори парализирала. Сега усещането на мъжката тежест ѝ се стори невероятна, подлудяваща, възбуждаща. Единствената ѝ цел бе да е колкото е възможно по-близо до него, да

заличи смътно доловимата болка в тялото ѝ, което така съвършено пасваше на нейното.

Когато устните на Кеш се спуснаха надолу по кожата ѝ, в стомаха ѝ сякаш лумна огън. Изхлипа и се изви към него, обзета от непреодолимото желание отново да усети близването на този огън. Тихото му възклицание бе на страст и едва сдържано желание, същите, които бе забелязал и в нея. С истинско нежелание, донякъде на шега, той отдръпна и тялото, и устните си от нейните и я освободи от чувствения затвор, който тя не искаше да изостави. Усмихна се и сведе поглед към озадачените ѝ топазени очи. Дишаше бързо и накъсано, но това не го интересуваше.

Марая дишаше също толкова бързо, колкото и той.

— Със сигурност можем да кажем, че ти е приятно да ме целуваш — измърмори Кеш.

В отговор тя стисна лицето му между дланите си и отново го притегли към себе си. Той избегна докосването с лекота, която ѝ показва, че преди малко е бил нейн затворник единствено по свое съгласие. Пое ръцете ѝ в своите, сплете пръстите им така, че да подразни нежната кожа. Внимателно изви ръката ѝ и раздалечи пръстите ѝ. Очите ѝ се разшириха в отговор на неочакваната чувствена ласка.

Кеш се усмихна мрачно и отново се наведе над Марая.

— Искаш ли отново да ме вкусиш? — попита той до устните ѝ.

Марая разтвори уста и въздъхна. С върха на езика си проследи усмивката му. Той вдигна глава колкото да забележи поканата в отворените устни, горещи и изпълнени с очакване. Зачуди се дали и останалата част от тялото ѝ ще се отвори за него с такава готовност и дали ще се слее с нея със същата непринуденост и лекота. С приглушено пъшкане Кеш прие това, което Марая предлагаше и ѝ предложи отново устните си.

Бавно издърпа ръцете на Марая над главата ѝ и тя остана протегната под него. Всеки бавен тласък на езика му, всяко докосване на ръцете и всеки дрезгав стон разпалваха нови пламъци в тялото на Марая. Тя се движеше бавно, изпълнена с желание, опитвайки се да намали болката в набъбналите си гърди и между бедрата. Когато Кеш вдигна глава и сложи край на целувката, тя се почувства празна,

недовършена. Изскимтя и се опита да го достигне, но ръцете ѝ все още бяха пленени и протегнати над главата ѝ в чувствена забрава.

Младата жена отвори очи. Кеш наблюдаваше нетърпеливите жадни движения на тялото ѝ с пламъци в погледа. Ризата, с която я бе покрил, отдавна бе отметната настрани и тя отново бе гола до кръста. Зърната ѝ бяха втвърдени и наситено розови. По едната гърда се забелязваха бледи червени следи, останали свидетелство от първоначалния му неустоим глад.

Споменът за устните на Кеш преминаха през Марая като огнен полъх, напрегнаха тялото ѝ, докато тя не изви отново гръб. Когато забеляза реакцията на Кеш и осъзна, че той сдържа силата си, тя се изви отново, без да откъсва очи от него и се наслади на жаркия му поглед, спрял се по облените ѝ от слънцето гърди.

— Ако продължаваш така, ще реша, че вече си ми простила — каза той с дълбокия си глас и докосна нежно розовата следа на гърдата ѝ. — Прости ли ми, любима?

— Да...

Признанието ѝ прозвуча по-скоро като въздишка. Марая леко се изви и опита да намести гърдата си за допълнителна ласка, но не успя. Кеш продължаваше да държи ръцете ѝ протегнати над главата, стиснал китките ѝ с лявата си ръка, тялото ѝ нежно притиснато от дясната.

— Обещавам да съм много нежен, ще ми позволиш ли отново да те целуна?

Този път тя възкликна в очакване, с желание, което разтърси Кеш. Той се наведе бавно над нея. Езикът му описа малкия розов белег на предишната му страст, а след това я целуна толкова нежно, че тя потръпна.

— Извинявай — прошепна той и отново целуна белега. — Не исках да те нараня.

— Не си ме наранил, просто ме учуди — каза Марая и помръдна неспокойно, жадна да почувства мъчението на устните му. — Знам, че няма да ме нараниш. А и аз... На мен ми хареса. Кеш? Моля те.

На Кеш му се искаше да признае пред Марая как му въздействат доверието и чувствените ѝ молби, но страстта бе сграбчила гърлото му и той не можеше да продума. Изключително нежно пое връхчето на едната гърда, между зъбите си, а сетне и на другата. Този път тя изви тяло, без да мисли и от гърлото ѝ се отрони стон на удоволствие,

когато подръпна зърното и го превърна в щръкнало връхче. Когато я освободи, тя бе готова да недоволства, но щом той обърна внимание на другата гърда, тя въздъхна и извика от страст.

Марая така и не разбра кога Кеш е пуснал китките ѝ. Усещаше единствено, че топлината на кожата му дава великолепно усещане на дланите ѝ, че усеща стегнатите му мускули като наркотик. Ласките му не ѝ стигаха, той не бе достатъчно близо.

Силна мускулеста ръка се спусна от гърдите на Марая към бедрата и после се върна отново, а устата му си играеше с твърдото зърно и на нея ѝ се искаше да извика. Дългите му пръсти се пъгнаха под тънкия бански и леко притиснаха корема ѝ, насладиха се на стегнатите мускули и на приятната топлина. Бавно, неумолимо и неусетно ръката му се спусна надолу, докато най-сетне достигна гъстите копринени косъмчета, покрили женствеността ѝ. Когато усети, че сам не издържа повече, се плъзна надолу, за да открие и докосне една различна, по-жарка мекота.

Марая отвори очи и изхлипа, а сетне прошепна името на Кеш.

— Спокойно, скъпа. Не те заболя, нали?

— Не. Просто... — Марая отново си пое рязко дъх, когато усети новата ласка. — Толкова е... — Нов стон, последван от трепет, разтърсил я цялата.

Тя погледна Кеш с широко отворени очи, питащи очи и откри, че той наблюдава бавните извивки на полуоблеченото ѝ тяло, докато я гали интимно. В този момент тя усети как кожата ѝ започва да пари, обзета едновременно от неловкост и желание. Когато ръката му се плъзна между краката ѝ, тя изхлипа в знак на протест. Само след секунда тънкият бански бе смъкнат по краката, докато тя остана чисто гола. Полупритворените очи на Кеш поглъщаха жадно тайните, които бе разкрил и тя бе подхваната от нов прилив на смущение и страст. Гледаше я така, сякаш за пръв път виждаше гола жена.

— Колко си красива — прошепна той, разтърсен и безкрайно възбуден от гладкото знойно тяло на Марая.

Прокара едрата си длан от устните чак до коленете, докосвайки я със страхопочитание, наслаждавайки се на контраста между порозовелите ѝ зърна и бледите гърди. Меките черни косъмчета също го очароваха. Отново и отново ги докосваше, нетърпелив да усети

обещаното от тях удоволствие, докосвайки леко медената мекота, скрита зад тях.

Тръпнеща от несигурност и възбуда, Марая наблюдаваше как Кеш се наслаждава на тялото ѝ с бавни докосвания. Потъмнелите му очи я приласкаваха, нежните ласки на пръстите му ѝ даваха увереност, горещата ръка, докосваща тайните на тялото ѝ, я караше да се изчервява.

— Кеш? — повика го тя с едва доловим шепот.

— Ако те смущавам — каза той, без да вдига поглед, — затвори очи. Но не ме карай и аз да затварям моите. Никога не съм докосвал жена дори наполовина толкова красива. Ако не беше девствена, щях да правя с теб неща, от които би се изчервила чак до пръстите на краката.

— Вече съм се изчервила чак до пръстите на краката — призна тя.

Ленива усмивка бе единственият отговор на Кеш.

— Обаче ти харесва, нали?

Кокалчетата му отново докоснаха тъмните косъмчета и отговорът ѝ бе накъсана въздишка на удоволствие.

— Добре — прошепна той и се наведе да целуне нежно устните ѝ, а след това се надигна отново, за да я наблюдава. — И на мен ми е приятно. Има още нещо, което знам, че ще ми достави удоволствие. Мисля, че и на теб.

Пръстите му погалиха бедрата ѝ, плъзнаха се надолу и нагоре между коленете и тя потръпна. Наблюдаваше я и се усмихваше, докато галеше меката вътрешна страна на бедрата и леко ги разтваряше. Когато усети, че тя не му позволява да ги раздели повече, той се наведе и я целуна сладко, нежно и дълбоко. Ритмичните тласъци на езика му я възбуждаха, както и устните му, спрели се одеде на зърната ѝ.

Скоро Марая затвори очи и усети как тръпне от наслада. Забрави, че е гола, че той я гледа, забрави несигурността си, силата му, забрави да пази нежната плът между краката си. Със стон се изви назад, за да успее поне отчасти да се освободи от спиралата, стегнала се в тялото ѝ.

Следващия път, когато Марая се изви, за да достигне Кеш, от непокътнатата мекота избликна топлина. В този момент Кеш продължи да я гали отвътре, опитвайки ответа ѝ, вмъквайки се все по-дълбоко,

докато не можеше да продължи. Младата жена издаде приглушен звук, който можеше да бъде както от удоволствие, така и от болка.

Преди Кеш да я попита, сам усети как тялото ѝ се разтапя около пръстите му. Мигновеният ѝ ответ за малко не го накара да загуби самообладание.

С дрезгав стон на мъжко желание той потърси устните ѝ, откри ги, завладя ги с ритъма на тласък и оттегляне. Тя пое неговите, а пръстите ѝ се плъзнаха в косата му, по гърдите, по гърба, подивели от желанието, избликло отвътре. Когато той най-сетне откъсна устни от нея в мъчителен опит да се овладее, ноктите ѝ се впиха недоволно в раменете му.

Кеш не се оплака. Искаше да му се отдаде цялата и продължи с нежните ласки в женската мекота, като същевременно потриваше влажната пъпка, която бе набъбнала от възбуда. Виковете на Марая зачестиха и сякаш го заливаха с огън, възбуждаха го до полуда, но той все още изчакваше. Ръцете му си играеха с женствеността ѝ, нещо толкова ново за него, колкото и за нея, всяка ласка молба от течен плам.

Най-сетне Кеш усети, че повече не може да изтърпи чувственото мъчение. Стори му се почти невъзможно да се откъсне от мекотата на Марая, но го стори. Връзките на ботушите му се сториха груби и чужди след коприненото съвършенство на възбуденото ѝ тяло. Смъкна ботушите и чорапите с грубо нетърпение, обзет единствено от желанието да е в нея. Потръпващ от потиснатото желание, той държеше в плен обзелата го страст.

— Така... винаги ли е така? — попита Марая, златните ѝ очи впити в Кеш.

— Не знам — отвърна той и посегна към колана, очите му потъмнели от желание. — Но смятам да откроя.

Очите на Марая се разшиха още повече, докато мъжът се събличаше, и когато се обърна към нея. Възхищението ѝ се превърна в несигурност, докато местеше поглед от мускулестото му тяло към огромната възбуда. Побърза отново да срещне очите му.

— Ако беше толкова зле, колкото си мислиш — обясни дрезгаво Кеш и привлече тялото ѝ близо до своето, — човешката раса отдавна да е изчезнала.

Усмивката на младата жена проблесна за миг, но тя не се отдръпна. Когато Кеш прокара едната ѝ ръка по гърдите си, тя въздъхна дълбоко и затвори очи, наслаждавайки се на новото усещане. Върховете на пръстите ѝ драснаха едното плоско зърно и го превърнаха в малко камъче от желание. Фактът, че телата им имаха нещо общо под привидните непреодолими различия я успокои и заинтригува. Захапа и другото зърно. Кратко докосване с езика превърна и него в малка стегната пъпка.

— На теб ти харесва — прошепна тя, доволна от откритието си.

Звук, подобен и на смях, и на стон бе единственият отговор на Кеш. Когато ръката ѝ се плъзна по тялото му, дъхът замря в гърлото му и го остави безмълвен. Сякаш тялото му се разкъсваше, докато тя, макар и колебливо, докосваше плътните косми под талията. Дългите му пръсти обвиха кръста ѝ и смъкнаха дланта ѝ към пулсиращата плът, за да я задържат там, докато бедрата му се движеха, обзети от неопишуемо удоволствие. Тя издаде странен звук, изумена от желанието му. Той рязко я пусна от страх да не я шокира.

Марая не отмести ръка. Пръстите ѝ се свиха около Кеш, плъзнаха се и продължиха търсенето на нещо ново и неочаквано, докато той не усети, че е на ръба. Когато докосна влажната главичка, възкликна от почуда. Нямаше да го възбуди повече, дори ако бе свела устни, за да го поеме в уста.

Кеш простена дрезгаво и стисна зъби, усетил, че желанието се е събрало на спирала в тялото му и копнее за освобождение. С разтреперани пръсти вдигна ръката на Марая към устните си и я захапа по основата на дланта, изтръгвайки стон на желание от нея. Ръката му отново пробягна по тялото ѝ и тя потръпна. Когато стигна между бедрата, я докосна леко, а тя се изви, готова да му се отдаде.

Внимателно се отпусна между бедрата ѝ и ги разтвори още повече, за да направи място за едрото си тяло. Тя бе влажна, гореща и изпълнена с обещания за невероятно удоволствие. Навлезе в нея, за да опита обещаното, наслаждавайки се на тръпнещия сатен на плътта ѝ, обгърнала го изцяло.

— Кеш.

Той се насили да спре. В гласа му се криеше болката от прекъсването.

— Заболя ли те?

— Не. Просто... — Марая замлъкна. — Аз...

Дори когато ноктите ѝ набраздиха кожата му, той усети страстното свиване и отпускане на тялото ѝ. Топлата влага на възбудата ѝ си проправяше път към него, но това не бе достатъчно. Умишлено пхна ръка между слетите им тела, за да намери центъра на тази възбуда. Устните му се спряха на врата ѝ и лекичко я ухапаха. Огън и изненада прерязаха Марая, а сетне остана само огънят да вилнее в тялото ѝ, да я изпълва също като Кеш, докрай, да я притежава и променя.

Златните очи на младата жена се отвориха с разбиране и желание.

— Имаш чувството, че си хем в рая, хем в ада — каза Кеш, гласът му напрегнат от страст. — Това е всичко, което един мъж може да си пожелае.

Марая се опита да заговори, но не се сецаше за думи, които да опишат, бъдещата удоволствие болка от този рай и ад. Затвори очи и помести бедра с едно гладко жадно движение, галейки Кеш както той нея. Прониза я невероятно удоволствие, подтиквайки я да изпита всичко отново и отново, но в този момент усети, че гори, че никога няма да ѝ е достатъчно. Изви се диво в ръцете му.

— Марая — прошепна дрезгаво той, — мила, спри. Нямах представа какво ми причиняваш. Аз...

Гласът му пресекна, когато пръстите ѝ се впиха в мускулите на бедрата му. Някаква сладост го обзе и го лиши от самоконтрол. Навлезе в мекотата ѝ и я залюля със силата на движението си, давайки ѝ всичко, което тя бе желала, а сетне още и още, докато навлизаше все по-дълбоко с тласъци, които ехтяха като ударите на сърцето му.

Някъде отдалече Марая долови собствения си глас, който изплака името на Кеш, а сетне светът се пръсна и тя нито можеше да вижда, нито да чува, разкъсвана от неподозирано удоволствие, тръпнеща, дива, завладяна от нещо непознато, нероденото още удоволствие разкъсващо я отвътре.

В един мъчителен момент Кеш се отдръпна от Марая, погледна я и усети дивото ѝ желание също както усещаше своето.

— Марая. Погледни ме. Погледни ме.

Тя отвори очи. Погледна Кеш и видя собствения си образ, отразен в очите му, лице изкривено от раздиращо удоволствие, но и

болка.

— Помогни ми — прошепна тя.

С дрезгав вик Кеш навлезе още по-дълбоко и сля телата им с тръпката на освобождаването. Тялото ѝ също потръпна, обзето от пулсиращо удоволствие толкова силно, че ѝ се стори, че всеки миг ще умре. Притисна се в Кеш, за да го задържи в себе си и изплака, когато златният огън я погълна.

Кеш слушаше виковете на Марая, оставила се на удоволствието, настъпило едновременно с неговото. Страстта отново се събра в него. Една първична сила, прекалено властна, за да ѝ се противопостави. Притисна я към себе си, изля се в нея отново и отново, докато не знаеше кое е начало и край, обгърнат от Марая и златната ярост на взаимното освобождение.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марая се бе отпуснала в топлата вода на средното езеро и се държеше на повърхността с леки движения на ръцете. Небето бе дълбоко кристалносиньо и ѝ напомняше за очите на Кеш, когато я погледнеше в момент на желание. Обля я великолепно чувство при спомена как тялото на Кеш се движеше в нея, как раменете му скриваха небето, как силните му ръце я обгръщаха, как устата му жадно и чувствено се разтваряше, за да покори нейната.

Само ако можеха да оставят мобилния телефон, щяха да са напълно необезпокоявани в прелестната тишина на Блек Спрингс. Но спокойствието им се пръсна от звъненето на малкия апарат. Изтръгна ги от топлото гнездо, направено от одеяла, застлани на дървения под на хижата. Марая знаеше, че ако не е нещо спешно телефонът няма да звънне, но въпреки това го намрази.

Кеш се обади, изръмжа няколко пъти и затвори. Марая бе заспала отново и не се събуди, докато Кеш не заплаши да я хвърли в потока. Само един поглед му бе достатъчен, за да забележи колко внимателно се движи, докато изпълзява от спалния чувал и затова веднага я изпрати да се накисне в Блек Спрингс. Когато тя се опита да му каже, че не изпитва болка след дългото прекрасно сливане на телата им, той отказа да я слуша.

Наистина не я болеше. Поне не много. Просто усещаше всяка частица от себе си, чувстваше се повече жена от когато и да е преди, след преживените нежни ласки.

— Някога да съм ти казал колко си прелестна?

Марая отвори очи и се усмихна. Кеш бе застанал на края на езерцето и я наблюдаваше с тъмно сините си очи и глад, който изглежда не бе заситил напълно. Знаеше без всякакво съмнение какво му липсва. Беше я изпратил сама в топлото езеро, защото се страхуваше, че няма да може да откъсне ръце от нея, ако останат в хижата. Сега вече бе убеден, че няма земна сила, която да го накара да стои настрана. Тънката мокра материя на банския подчертаваше всяка

женствена извивка и му напомняше колко му бе хубаво, когато я бе направил своя.

Срязаните над коленете дънки, които Кеш обуваше, за да влезе в Блек Спрингс, не успяваха да скрият много от едрото му тяло. Не и желанието, което го облада, докато наблюдаваше Марая.

— Не съм сигурна, че прелестен е подходяща дума за теб — каза Марая с усмивка. — Може би изключително мъжествен.

Кожата му настръхна от желание, когато тя го погледна, а желанието му не остана скрито.

— Ще ме целунеш ли? — попита тихо тя и му подаде мократа си ръка, от която се виеше лека пара.

— Искаш да разбиеш на пух и прах добрите ми намерения — каза той с дълбок глас и нагази в езерото.

— Това трябва ли да ме притеснява?

— Задай ми същия въпрос днес следобед, след като си яздила два часа без прекъсване по пътя за фермата.

— Нима трябва да се връщаме толкова скоро? — попита Марая, без да крие негодуванието си. — Но защо?

— Току-що ми съобщиха за десет дневен договор в Боулдър. Щом се върна пак ще се върнем, за да търсим злато.

— Десет дни...

Тихият ѝ вопъл остана недовършен. Нямаше и нужда да изказва всичко. По гласа на Марая бе очевидно колко много ще ѝ липсва Кеш.

— Бъди благодарна — каза той с дрезгав глас. — Така поне ще имаш време да ти мине. Прекалено едър съм за теб.

— Нямам нужда от никакво време. Имам нужда от теб.

Звукът, който Кеш издаде беше нещо между смях и израз на желание, или може би и двете, слети в едно. Водата, където се бе отпуснала Марая му стигаше до средата на бедрата, недостатъчно, за да скрие ефекта ѝ върху него. Бившата му жена използваше секса, не му се наслаждаваше. Поне не с него. Може пък на Линда сексът с бащата на детето ѝ да ѝ е допадал.

Трябва да съм благодарен, че Марая няма да забременее от мен. Няма да мога да я оставя.

— Кеш, какво има?

— Просто си мислех за миналото.

— Какво за миналото?

Без да отговори, той я привлече в прегръдката си и я целуна с повече жар и плам, отколкото имаше в топлия извор.

Марая тайничко се намести на седлото. След като се бе възстановила след първия преход до хижата, Кеш настоя тя да язди всеки ден, независимо къде. Благодарение на това и на сравнително честите почивки, в момента нито я болеше много, нито бе протрита. Умори се от насечената походка на коня. Следващия път щеше да настоява да ѝ дадат някой друг кон.

— Как си? — попита Кеш и дръпна юздата, за да се изравни с нея.

— Много по-добре, отколкото очаквах. На този кон това не му е призванието. За сметка на това от него ще излезе страхотна бетонобъркачка.

— Трябваше да кажеш по-рано. Ще се сменим.

Марая погледна Кеш, а след това дребната кобила.

— Няма да стане. Прекалено си едър за това животно.

— Скъпа, виждал съм Люк да язди това дребно петнисто пони по цял ден.

— Наистина ли? Той да не е таен мазохист?

Кеш се усмихна и поклати глава.

— Пази я специално за най-неравните терени из фермата. Тя е сигурна и минава навсякъде, също като коза. Затова Люк я избра за теб. Само че неравни места вече няма да има, затова не виждам защо да не си сменим конете.

Преди Марая да успее да възрази, Кеш спря големия кон и скочи на земята. Само след миг я повдигна от седлото и я прегърна.

— Не беше нужно да го правиш — каза тя и обви с ръце врата на Кеш. — Тъкмо бях посвикнала с походката на този петнист дявол.

— Наречи го егоистична загриженост. Люк ще ми обели кожичката като на банан, ако те върна в недостатъчно добра форма. Нали не си забравила, че трябва да се грижа за теб?

— Справяш се чудесно. Никога през живота си не съм се чувствала по-добре.

Усмивката на Марая и пръстите ѝ, вплетени в косата му разпратиха вълни на желание в тялото на Кеш. Целуна я силно,

дълбоко и жадно. Едрите му длани се спуснаха по гърба и бедрата ѝ, докато тя не се притисна в него също като слънчев лъч. След това откъсна устни от примамливата ѝ топлина и я качи на коня си. Остана за момент до нея, вгледан в златните ѝ очи, ръката му разсеяно галеше бедрото, а върховете на нейните пръсти се насочиха към порасналата брада.

— За какво си мислиш? — попита тихо тя.

Кеш се поколеба и сви рамене.

— Въпреки че във фермата ще спим отделно, и слепец ще забележи, че сме любовници.

Беше ред на Марая да се поколебае.

— Това толкова ли е лошо?

— Само ако Люк реши, че не е искал да каже това, което каза за нас двамата.

— И какво е казал?

— Че ме желаеш — отвърна направо Кеш. — Че си пълнолетна, че каквото и да направим двамата с теб, си е наша работа.

Марая се изчерви, засрамена, че реакцията ѝ към Кеш е била толкова очевидна още от самото начало.

— Надявам се Люк да е говорил напълно сериозно — продължи Кеш. — Двамата с Карла са единственото ми семейство, единственият дом, който някога ще имам. Но стореното си е сторено. По-добре да се насладим на удоволствието, защото ще има и болка.

Безизразността в гласа на Кеш стресна Марая. В ума ѝ запрепусаха въпроси, от които се притесняваше и не посмя да ги зададе. Кеш не бе споменавал и дума за съвместното им бъдеще, освен, че ще трябва да се върнат в „Рокинг Ем“, а после пак ще заминат да търсят злато.

Аз също не съм казала и дума за бъдещето, каза си Марая. Дори не съм му казала, че го обичам. Все се надявам той пръв да ми го каже. Но пък може и той да не иска да го каже пръв. Може би изчаква аз да каже нещо. Може би...

Кеш се обърна, метна се на гърба на по-дребния кон, пое юздите на товарния и отново пое по пътеката. Марая го последва с объркани мисли, притеснена от най-различни въпроси.

Когато най-сетне видяха фермата, Марая така и не бе решила дали да притисне Кеш за отговори. Беше прекалено рано. Чувствата

бяха все още нови. А и тя бе твърде уязвима.

Всичко ще бъде наред, каза си на ум Марая, Кеш просто има нужда от повече време. Мъжете се чувстват доста по-неловко заради чувствата си, отколкото жените, а и Кеш веднъж се е опарил от любовта. Но държи на мен. Сигурна съм. Всичко ще бъде наред.

Докато язدهа към конюшната, задната врата на фермата се отвори и Невада излезе да ги посрещне. Поне Марая реши, че мъжът е Невада, докато не забеляза, че излезлият няма брада.

— Крайно време беше да се върнеш! — извика Кеш. — Ако не виждам Каролайн по-често, тя съвсем ще ме забрави.

Мъжът пое юздата от Марая и ѝ се усмихна.

— С тези очи, трябва да си малката сестра на Люк, Марая. Добре дошла у дома.

Марая се усмихна на лъчезарния непознат, който бе също толкова красив, колкото и сериозният му брат.

— Благодаря. Сега вече знам как изглежда Невада под брадата. Ти сигурно си Тенеси.

— Сигурна ли си? — попита Тен.

— Абсолютно. С тези рамене и котешката походка, трябва да си големият брат на Невада.

Тен се разсмя.

— Колко жалко, че Невада не е от хората, които се женят. От теб щеше да излезе страхотна снаха.

Кеш погледна остро Тен. Тен нямаше откъде да знае, че интересът и любопитството на Марая към Невада са болното място на Кеш. Колкото и да си повтаряше, че младата жена не проявява сексуален интерес към Невада, Кеш все си припомняше горчивия опит с Линда. Навремето така и не му хрумна, че тя спи с друг. Все пак, когато се ожениха, тя бе девствена.

Също като Марая.

— Какво си се наежил — попита спокойно Тен, развеселен от реакцията на Кеш, когато спомена за Невада и Марая. — Нали Невада ми каза, че дамата вече е заета.

— Гледай да не забравя какво е казал.

Тен поклати глава.

— Ти ще си останеш Гранитения мъж. Здрави мускули и дървена глава. Сигурен ли си, че не си купил дисертацията си през интернет?

Кеш се разсмя и слезе от коня. Когато Тен подаде ръка на Марая, за да ѝ помогне да слезе, Кеш се пресегна и я повдигна от седлото. Пусна я на земята и обви кръста ѝ с ръка.

— Не че ти нямам доверие, хитрецо — каза сухо той на Тен. — Проблемът е, че си неземно красив и як като камък.

Лявото ъгълче на устните на Тен се изви нагоре.

— Ти май имаш предвид Невада. Аз съм неземно як и красив като изваян камък.

Кеш се закиска и поклати глава.

— Господи, Господи, ами какво ще правим, ако Юта вземе да се прибере?

Марая примигна.

— Юта ли?

— Още един от братята Блекторн.

— Ние сме много — добави Тен.

— Хич не ми казвай — пресече го бързо Марая. — Чакай да позная. Петдесет, нали? А кой е горкият, кръстен на Ню Хемпшър?

Двамата мъже се разсмяха едновременно.

— Родителите ми не са били чак толкова амбициозни — каза Тен. — Ще спомена само осем.

— Ще споменеш?

— Семейство Блекторн не признават брака, но децата така или иначе се раждат. — Тен се усмихна леко, сетил се за дъщеря си.

— Каролайн будна ли е? — попита Кеш.

— Надявам се да не е. Като се събуди ще е гладна, а Даяна още не се е върнала от Спрингс Вали. Чакам я след час. Двете с Карла мерят платове за пердета, килими и тем подобни. — Тен поклати глава и пое юздите и поводата на товарното животно. — Животът определено бе по-лесен, когато на главата ми беше единствено въпросът къде да просна одеялото и да заспя.

— Крокодилски сълзи — изсумтя Кеш. — Много добре знаеш, че не би се върнал към стария си живот. Само някой да погледна Даяна и ти започваш да си точиш ножа.

— Радвам се, че си забелязал — каза сухо Тен.

— Няма нужда — продължи Кеш, удивен от нещо, което никога преди не бе изричал. — Даяна е невероятна жена — не би погледнала друг мъж.

— А аз съм щастливец — заяви Тен с неприкрито задоволство, докато отвеждаше конете. — Вие двамата вървете в голямата къща и вижте дали Каролайн спи. Аз ще се погрижа за конете.

Когато Кеш пое към къщата, Марая се изплъзна от ръцете му.

— Трябва да се приведа в приличен вид преди Карла да се върне. Не искам да стана неприятна на жената на Люк.

— Карла хич няма да гледа. Прекалено доволна е, че Лоугън най-сетне се е отървал от инфекцията, и че двамата могат да останат във фермата, вместо да са затворени в апартамента в Боулдър. Между другото, известно ми е, че Карла гори от нетърпение да се запознае с теб.

— Ти върви — подтикна го Марая. — Ще дойда веднага щом си взема душ.

Той стисна брадичката ѝ и я целуна бавно и нежно, така че кръвта ѝ кипна, а после я пусна с истинско неудоволствие.

— Нали няма да се бавиш? — рече с дрезгав глас той.

Тя за малко не се поддаде на изкушението да отиде с него, но щом си помисли как ще се изправи пред Карла с дрехите, с които бе лагерувала, се отказа. Като съпруга на брат ѝ и сестра на мъжа, когото обичаше, Карла бе прекалено важна и не искаше да създава у нея неприятно впечатление. Горчивият опит на Марая с доведеното ѝ семейство я бе научил колко е важно първото впечатление.

Младата жена изтласка неприятните мисли за миналото и забърза към старата къща. Бе наполовина разкопчала блузата, когато отвори входната врата и се натъкна на Невада в хола. Той носеше огромен кашон.

— Недей да спираш заради мен — каза той и в очите му проблесна възхищение.

Марая бързо събра копчетата, опитвайки да прикрие деколтето.

— Спокойно — успокои я той небрежно. — Аз съм вълк-единак.

— Странно — измърмори тя, почувствала, че по бузите ѝ пълзи топлина. — На мен пък ми заприлича на един, дето се казва Невада Блекторн.

— Зрителна халюцинация. Я дръж вратата отворена и аз ще ти го докажа, като изчезна.

— Какво пренасяш? — попита тя, посегна към вратата и я задържа отворена.

— Счупени грънци.

— Какво?

— Тен и Даяна най-сетне ще махнат останките на анасази. Ще пренеса боклуците им в новата къща в Спрингс Вали.

— Няма нужда — каза Марая. — Не искам да притеснявам никого. А и не ми трябва всички стаи в старата къща. Моля те. Върни ги обратно. Не искам да създавам неприятности.

Страхът в думите на Марая пролича ясно. Дори Невада да не бе усетил напрежението в гласа ѝ, щеше да усети как се напруга тялото ѝ, да усети настойчивостта в дланта, стиснала китката му.

— Ще се разбереш с Тен и Даяна — спокойно Невада. — Те нямат търпение да пренесат тези предмети в новата къща, за да правят с тях каквото искат. — Видя, че Марая все още не разбира. — Даяна е археолог. Надзирава разкопките в каньона Септембър. Тен е съдружник в „Рокинг Ем“. Притежава земята, където се копае.

Пръстите на Марая леко отпуснаха китката на Невада.

— Сигурен ли си, че нямат нищо против да си изместят работния кабинет? — попита тя.

— Дори го очакват с огромно нетърпение. Трябваше да го направят по-скоро, но Каролайн се появи няколко седмици по-рано и обърка плановете им.

Марая се усмихна плахо.

— Ако си сигурен...

— Сигурен съм.

— И в какво си сигурен — попита студено гласът на Кеш и побутна вратата. Ледените сини очи веднага забелязаха разкопчаната блуза на Марая и дланта ѝ, стиснала китката на Невада.

— Просто ѝ обяснявах, че Даяна и Тен нямат нищо против да си изнесат нещата — отвърна Невада и зелените му очи веднага прецениха доколко е опасен гневът на Кеш. — Жена ти се страхува, че ще бъде изхвърлена от ранчото, ако притесни някого.

— Моята жена ли?

— Светна като коледна елха, когато чу гласа ти. Това е достатъчно — обясни Невада. — Сега, ако се махнеш от пътя ми, и аз ще се махна от твоя.

Възцари се дълго мълчание, докато най-сетне Кеш се дръпна настрана. Невада мина покрай него и излезе. Едва тогава Марая усети,

че е сдържала дъха си. Затвори очи и въздъхна дълбоко.
Когато отново ги отвори, Кеш вече го нямаше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марая си взе душ, изсуши си косата, сложи си малко грим и облече любимите си дрехи за всеки ден — турмалиново зелена блуза и панталони в тон с нея. Погледна се в огледалото. Всичко беше добре — нямаше скъсани места, нито липсващи копчета, нито лекета. Доволна от видяното се обърна, без да се възхищава на контраста между тъмокестенявата коса, топазените очи и зелените дрехи. Никога не се бе възприемала за привлекателна, да не говорим за впечатляваща. Истината бе, че е точно такава — висока, елегантна, със съвършени пропорции, високи скули и огромни очи в доста необичаен цвят.

Стисна палци с надеждата всичко да мине добре при срещата с Карла. Грабна тънко яке и се отправи към голямата къща. Когато почука леко на вратата, никой не отговори. Отвори и пъкна глава.

— Кеш? — провикна се тихо тя, за да не събуди Каролайн, ако детето все още спеше.

— Тук съм — долетя тихият отговор.

Марая отвори вратата и влезе в хола. От това, което видя, гърлото ѝ се сви и я опариха сълзи. Гладко избръснатият Кеш бе седнал в огромен люлеещ се стол, гушнал мъничко бебе. Едрата му ръка държеше биберона, който изглеждаше малък като играчка в едрата длан. Бебето никак не се интересуваше от биберона, защото вътре имаше само вода. И двете ръчички бяха стиснали един от пръстите на Кеш. Огромни синьо-сиви очи проучваха лицето на мъжа с внимание, присъщо единствено на бебетата.

— Не е ли страхотна? — попита нежно Кеш, гласът му изпълнен с толкова гордост, сякаш той бе баща на бебето, а не просто приятел на семейството. — Стиска като тигърче.

Марая се приближи и погледна гладките миниатюрни пръстчета, стиснали мазолестите силни пръсти на мъжа.

— Да — прошепна Марая, — наистина е страхотна. Ти също.

Кеш отмести поглед от бебето и видя сълзите в красивите очи на младата жена.

— Няма нищо — каза нежно тя и примигна. — Просто... мислех си, че мъжете ги е грижа единствено за собствените им деца. Но ти обичаш това бебе.

— Да, по дяволите. Страхотно е пак да прегърнеш едно малко момиченце.

— Отново ли? — попита шокирана Марая. — Ти имаш ли деца?

Изражението на Кеш се промени. Погледна от Марая към детето.

— Не. Нямам. — Гласът му бе безизразен и далечен. — Мислех си за времето, когато Карла се роди. Това бе вторият брак на татко и бях на десет, когато тя се роди. Много се грижех за нея. Майка ѝ бе красива като картинка, а пък полза от нея нямаше никаква. Оженила се беше за баща ми, за да не ѝ се налага да търси начин да се издържа. — Кеш сви рамене и продължи иронично: — Така че нищо ново. Жените винаги са живели на гърба на мъжете, още откакто са ги изритали от райската градина.

Въпреки че Марая потръпна от грозните думи за брака и жените като цяло, не каза и дума. Подозираше, че вторият брак на майка ѝ е бил много подобен на това, което Кеш току-що описа.

Мъжът отново сведе поглед към бебето, което бавно се унасяше. Той се усмихна и застрашителното му изражение омекна. Сърцето на Марая се преобърна, забелязала отново колко красив е Кеш.

— Карла бе същата като бебе — продължи тихо той. — Жива и подскоклива в един момент, а в следващия заспиваше. Навремето ме гледаше с тези големи синьо-зелени очи и на мен ми се струваше, че съм крал. Успокоявах я, когато плачеше, когато никой друг не успяваше. А усмивката ѝ... Господи, каква сладка усмивка.

— Карла е имала късмет с брат като теб. Още повече късмет е имала, че си бил до нея и после — прошепна Марая. — Доста време, след като баба и дядо ме отведоха от „Рокинг Ем“, вечер плачех, докато заспя. Плачех за Люк, не за баща ми.

— Люк все се надяваше да си щастлива — каза Кеш и вдигна поглед.

— Всичко това е вече минало. — Марая сви рамене привидно небрежно. — Както и да е, като дете не бях особено желана. Мъжът, за когото майка ми се омъжи бе доста по-възрастен от нея, богат, овдовял наскоро. Запознах се с него на Коледа. Надявах се тайно, че подаръкът ми ще бъде пътуване до „Рокинг Ем“. Когато ме представиха на новия

ми „баща“ и децата му, се разплаках за Люк. Това не беше най-доброто първо впечатление — добави нещастно тя. — В интерес на истината, беше истинска катастрофа. На Харолд и децата му, доста по-големи, не им беше приятно да им натресат някакво си „кисело сополиво седем годишно хлапе“. Отговорът бяха пансионите.

Кеш измърмори нещо грубо.

— Не беше чак толкова зле — каза Марая с кисела усмивка. — Поне бях сред такива като мен. А и ми беше доста по-добре, отколкото на някои от изоставените деца. На повечето Коледи виждах майка. А и получих добро образование.

Вързопчето в ръцете на Кеш се размърда, измърка тихо, за да привлече вниманието от Марая. Той отново предложи биберона на малката Каролайн. Лицето ѝ се сгърчи от отвращение, когато опита безвкусната вода.

— Никак не те обвинявам — каза Кеш и се усмихна. — В сравнение с това, което си свикнала, това е гола вода.

Залюля я по-силно, за да я разсее и да я накара да забрави разочарованието. Нищо не се получи. След броени секунди лицето ѝ стана червено като домати, а от малката уста се изтръгнаха пронизителни писъци. Кеш търпеливо подразни устничките с възглавницата на пръста си. След още няколко гръмки извивки, бебето засмука послушно върха на пръста му.

— Хитрец — каза впечатлена Марая. — И колко време ще издържи така?

— Докато разбере, че пилее силите си напразно.

Навън на двора се тръшнаха вратите на кола. Прозвучаха женски гласове и някой се провикна в отговор от обора.

— Изчакай само секунда, тигърче — каза Кеш. — Млякото пристига.

Марая приглади дрехите си, бутна кичур коса зад ухото и попита:

— Добре ли изглеждам?

Кеш вдигна поглед.

— Няма никакво значение. Карла не е толкова празноглава, че да те съди по вида.

Младата жена долови остротата в гласа на Кеш и разбра, че е ядосан, задето я бе заварил с Невада. Преди да успее да каже каквото и

да е, вратата се отвори и дребна, много добре сложена жена влезе забързано.

— Съжалявам за закъснението. Аз... О, здравей! Какви прекрасни очи. Ти сигурно си сестрата на Люк. Аз съм Даяна Блекторн. Моля те да ме извиниш. Каролайн, предполагам, се готви да демонстрира как разговарят помежду си разгонените котки. Благодаря ти, Кеш. Постигаш направо чудеса с нея. Дори Тен не успява да я укроти за толкова дълго.

Даяна пое малкото същество от ръцете на Кеш и пое нагоре по стълбата, говорейки нежно на бебето. Марая примигна, без да е сигурна дали наистина бе видяла жената с медните коси.

— Това ли е археоложката?

— Ммм — отвърна тактично Кеш.

— Съпругата на Тен?

— Ммм.

— А-ха. Нищо чудно, че е толкова усмихнат.

— Ако питаш Даяна, ще ти каже, че е готова да се смените за десет сантиметра от височината ни.

— Веднага ѝ давам десет сантиметра, ако мога да се отърва от тях — съгласи се Марая.

Кеш стана с рязко движение от стола и привлече Марая към себе си. Ръцете му се плъзнаха от бедрата към кръста и нагоре по тялото, за да спрат високо над ребрата. Наблюдаваше я, докато прокараваше пръсти под гърдите и опитваше тежестта им с длани, пробвайки чувствителните зърна с палци, лениво усмихнат.

— И така си безкрайно сексапилна — каза Кеш тихо, нежно, а гласът му накара пулсът ѝ да се ускори и да се качи чак в гърлото ѝ. — Никога не съм виждал нещо по-красиво от теб тази сутрин в езерото. Ти ме гледаше как те обладавам. Сладките звуци, които издаваш ме изкарват от кожата ми. Само като се сетя и ми се иска да...

— Здравсти Невада. Още парчетии ли има в този кашон? Браво. Сложи ги в колата на Даяна. Лоугън, лапай това, вместо опашката на Носльо. Дори и котката да няма нищо против, аз имам.

Гласът на верандата накара Кеш да замръзне. Той затвори очи, изруга тихо и пусна Марая. Обърна се към входната врата и скри поруменялото лице на Марая с тялото си.

— Къде е любимият ми племенник? — провикна се той.

— Той е единственият ти племенник — отвърна Карла с усмивка и влезе в хола. Пак се е превърнал в истински терорист. — Как е любимият ми брат?

— Единственият ти брат, нали? — Кеш се наведе и пое Лоугън с една ръка. — Господи, момченце. Ти какво ядеш — олово ли? Наддал си поне пет кила. — Все още прохождащият Лоугън не бе особено разговорлив. Действието бе стихията му. Засмя се, сграбчи носа на Кеш и се опита да го откъсне. — Така не се прави — отбеляза Кеш и лекичко подхвана носа на детето. Внимателно го подръпна и издаде клокочещ звук. След секунда вдигна победоносно ръка. Краят на палеца му бе пъхнат между показалеца и средния пръст като имитация на чипия нос на Лоугън. — Видя ли как става? Чакай сега да го върна обратно на място.

Карла наблюдаваше брат си с обич, развеселена, докато се занимаваше със сина ѝ. След това забеляза, че зад него има още някой. Надникна над широкото му рамо и видя жена, приблизително на нейната възраст, висока колкото нея, която бързаше да пъхне блузата си в панталона.

— Здравсти.

Марая прехапа устни и се отказа да оправя дрехите.

— Здравсти. Аз съм...

— Марая! — каза Карла и се усмихна от удоволствие. Заобиколи Кеш и прегърна другата жена. — Радвам се, че най-сетне се прибра у дома. Когато адвокатът съобщи на Люк, че майка му е починала, дори не те спомена. Нямахме как да се свържем с теб. На Люк толкова му се искаше да ти каже за Лоугън. И най-вече да разбере дали си добре.

Марая се вгледа в бистрите синьо-зелени очи на Карла и забеляза само искреност. Със задавен вик я прегърни ми свой ред и усети такова спокойствие, че чак ѝ се замая главата.

— Благодаря ти — каза тя с дрезгав глас. — Толкова се страхувах, че ако се върна няма да ви е приятно.

— Я не ставай смешна. Че защо да ни е неприятно? — Карла се вгледа на свой ред в огромните златистокафяви очи на Марая. — Ама ти май говориш сериозно. Наистина си се притеснявала.

Марая се опита да се усмихне, но не се получи.

— Семействата не обичат много външни хора да идват да живеят при тях.

Кеш заговори, без да престава да отвива и завива носа на Лоугън.

— Както сама разбираш, майката на Марая не е попаднала на много свестен човек, когато се е омъжила повторно. Всъщност, май е бил голям изрод. Държал я из разни пансиони през цялата година.

— А защо просто не те е върнал в „Рокинг Ем“? — обърна се Карла към Марая.

— Майка отказваше. Казваше, че фермата е жестоко място. Че съсипва жените. Имала чувството, че я задушавала. Дори като питах, тя толкова се вълнуваше, че престанах да питам. — Марая погледна през прозореца към назъбения връх Макензи. — Аз никога не съм усещала подобно нещо. Обичам земята. Само че, докато майка беше жива, не можех да се върна. Тя просто нямаше да го преживее.

— Сега вече си тук — каза тихо Карла. — И ще останеш колкото искаш.

Марая понечи да каже нещо, но не успя, затова прегърна снаха си. Кеш наблюдаваше двете жени и си каза, че каквито и да са били първоначалните подбуди на Марая да се върне, сега наистина е благодарна, че е приета в семейството на Люк. Освен това, призна Кеш, не можеше да вини Марая, че иска да има място, което да нарече свой дом. И той се чувстваше по същия начин. Фермата бе много повече дом, отколкото апартаментът му в Боулдър. Единствено тук бяха тримата, които ги беше грижа дали ще се върне, или не от някой гранитен склон.

Замислено наблюдаваше как сестра му и Марая приготвят вечерята. Без много да се суетят, приготвиха храна за всички и се опознаваха. Докато гледаше как шетат из кухнята, той усети, че двете си приличат в много отношения. Бяха на една възраст, почти еднакво високи, грациозни, опитни в приготвянето на храната, не се плашеха от работата, а смехът им звучеше толкова красив, че той потръпваше.

Линда никога не споделяше и не искаше да върши каквото и да е. Мислех си, че е така, защото е млада, но сега вече разбирам, че не е било така. Навремето беше на възрастта на Марая. Просто Линда е била разглежена. Марая може и да беше дошла, за да има къде да живее — и да докопа мината на Лудия Джак — но поне не страхува от работа.

И най-хубавото е, че не мрънка.

Не. Това не бе най-хубавото. Най-хубавото у нея, реши Кеш, бе невероятната ѝ чувственост. След Линда, никога не му бе трудно да се контролира, когато бе с жена. А с Марая бе различно. Желаяше я все повече и повече. Добре че заминава за Боулдър. Имаше нужда да се откъсне от пламенната Марая, да остави някакво разстояние между тях, да се охлади и помисли трезво, още повече че една жена не бе нужно да е глезла, за да манипулира мъжа до нея. Важното бе да е достатъчно умна, за да успее да го заблуди.

Кеш не спираше да си припомня как е било с Линда, дори когато се вмъкваше в старата къща в часа преди зазоряване. Знаеше, че трябва да тръгва и да увеличи разстоянието между себе си и Марая. А не можеше да си наложи да тръгне, без да се сбогуват.

Вратата на къщата се затвори тихо зад него. Само след секунда чу шепот, шумолене и усети меките ръце на Марая топло и нежно да го обгръщат в опит да го задържат с учудваща за една жена сила. Той я притисна към себе си и леко я повдигна от пода.

Усети горещите ѝ сълзи по врата си.

— Марая?

Тя потръпна и се притисна в него, докато най-сетне прецени, че гласът ѝ няма да я предаде.

— Не можах да спя. Чух те, че товариш джипа. Реших, че няма да се сбогуваш с мен. Моля те, не ми се сърди заради Невада. Харесвам го, но няма нищо общо с чувствата ми към теб. Аз...

Устата на Кеш покри нейната и спря потока от думи. Вкусът му я замая и я накара да се разтрепери. Ръцете му нежно се местеха, извайваха и подкрепяха тялото ѝ, милваха я, разказваха ѝ без думи за съвършенството между тях, за твърдостта и мекотата, за ключа подходящ за ключалката, за мъжа и жената, за жаждата и наситата.

Кеш използва цялата си воля, за да прекъсне целувката, да пусне Марая да стъпи отново на пода, без да я повали и да влезе в нея, за да сложи край на мъчението, което драскаше с нокти гърдите му.

— Не ме оставяй — прошепна тя, когато Кеш я пусна. — Недей още. Прегърни ме за още малко. Моля те. Аз... О, Кеш, толкова е студено без теб.

Тя усети потръпването на мъжа, чу сподавения му стон и светът се изкриви на една страна, щом той я пое на ръце. След малко я положи на леглото и дръпна завивките до брадичката ѝ. Искаше ѝ се да се отърве от пречещия юрган, да освободи ръцете си, но се оказа невъзможно.

— Сега достатъчно топло ли ти е? — попита той. — Не искам да се разболееш. — Гласът му бе дълбок, плътен и издаваше бързият полет на сърцето му. — Снощи не си спала много, а аз не можах да откъсна ръце от теб в езерото, след това ездата, а и стотви вечеря за дванадесет човека.

— Карла свърши повечето работа, а...

— Дрън-дрън. Нали гледах, любима.

— ... а на мен ми беше много приятно да чувствам ръцете ти в езерото — довърши бързо тя, опитвайки се да каже всичко. — Обичам устата ти. Обичам тялото ти. Обичам...

Устните му отново покриха нейните и прекъснаха дрезгавия поток от думи, които му се сториха жарки като пламъци.

— Не биваше да идвам тази сутрин — каза той, когато намери воля, за да се откъсне от сладките жадни устни на Марая. — По дяволите, скъпа, още не си свикнала с мъжкото тяло, а ме възбуждаш толкова много.

— Езерото сигурно има магически изцерителни сили — прошепна тя и го погледна с дивите си златни очи. На слабата светлина на нощната лампа, Кеш бе като сянка, един дълбок глас и силни ръце, които я държаха като в пашкул под завивките. — Снощи не можах да заспя и се накиснах във ваната. Нищо не ме боли, дори след ездата. Ако не вярваш, докосни ме. Сам ще видиш, че ти казвам истината. Знаем, че ме желаш, Кеш. Усетих го, когато ме прегърна. Докосни ме. Ще разбереш, че и аз те желая.

— Марая — прошепна той.

Целуна я отново и отново с кратки ожесточени целувки, които разкриваха и опита му да се въздържа, и желанието му. Когато от гърлото ѝ избликнаха тихи стонове, той задълбочи целувката. Езиците им се докоснаха, страстта го разтърси и той за момент отпусна ръце от завивките.

Марая тъкмо това чакаше. Изрита мекия юрган и посегна към Кеш. Той простена, щом забеляза елегантните ѝ голи крака и едва

покрилата ги нощница. Тя стисна ръката му в своята и я плъзна по тялото си.

Той можеше да се отдръпне, и двамата го знаеха. Беше значително по-силен от нея, много по-опитен, отлично знаеше как да контролира желанието, обхванало тялото му. Но безрезервната чувственост на Марая го обезоръжи напълно. Когато усети как се напрягат гърдите ѝ, а зърната изпъкват под нощницата, си спомни усещането, когато я вкусуваше и галеше, чу отново тихите ѝ викове, почувства трепета ѝ.

Преди още Марая да насочи ръката му към жаркия извор на желанието, той вече знаеше, че е загубен. Щом докосна течната жар, възпламенена в очакване на него, знаеше, че е загубен. Опита се да не проследява меките мамещи форми на жената, но не успя. Галеше ги отново и отново, прииска му се професията му да не е направила ръцете му мазолести и покрити в белези. Тя заслужаваше да бъде галена от мъж с гладки копринени ръце като тялото ѝ.

— Мила? — прошепна Кеш. — Сигурна ли си?

Отговорът долетя като приглушен звук на удоволствие и плам, който изгори съмненията и отне дъха му.

— Кеш — изрече настойчиво Марая. — Не си тръгвай още. Моля те, остани още малко с мен. Аз...

— Тихо, мила — каза Кеш и с целувка накара думите на Марая да замрат. — Все още няма да тръгна. — Засмя се неуверено. — Не бих могъл да си тръгна дори и да исках. Нима не разбираш какво ми причиняваш?

— Не — промълви тя. — Единственото, което знам, е, какво ти ми причиняваш. Дори не съм подозирала, че съм способна да чувствам по подобен начин. Все едно че тази нощ бе животът ми досега, докато най-сетне слънцето изгря и за мен.

Думите ѝ го възбудиха повече от всяка ласка, която бе изпитвал. Ръцете му трепереха силно, заради обхваналата го страст.

Марая го наблюдаваше как сваля дрехите с бързи, властни движения, много различни от нежността, с която я бе дарил само преди миг. Мътната светлина на лампата превърна кожата на Кеш в течно злато, а косъмчетата по тялото му в тъмен блестящ бронз. Всяко негово движение се отразяваше като сянка по мускулестото тяло.

Кеш наблюдаваше Марая, докато се освобождаваше от последните дрехи, за да застане гол пред нея. Младата жена го гледаше изпод притворени клепки, които блестяха като злато. Очите ѝ изразяваха обожание, дори когато се спряха на доказателството за възбудата му. Без да откъсва очи от него, тя посегна към най-горното копче на нощницата с треперещи пръсти.

Кеш се отпусна на коляно върху матрака и той поддаде под тежестта му. Дългият му пръст проследи извивката на стъпалото ѝ, продължи по вътрешната страна на прасеца, мина зад коляното и бавно се качи към мекото бедро. Когато кракът ѝ се изпъна нетърпеливо, той нежно се усмихна.

— Точно така, малката ми. Покажи ми, че ме желаеш — шептеше той. — Направи ми място между тези прекрасни бедра.

Дългите крака на Марая се разтвориха. Той следваше всяко движение с потъмнели от желание очи. Бавно коленичи между бедрата ѝ, усетил същото напрежение у нея, което бе обхванало собственото му тяло, и което го караше да пламти.

За момент Кеш остана неподвижен. Не можеше да помръдне, вцепенен от красотата на тялото ѝ, от доверието, което му имаше. Бавно и нежно ръцете му се плъзнаха под нощницата, изтеглиха я през раменете, освободиха ръцете и се спряха на китките, когато забеляза приканващите щръкнали зърна.

Марая издаде някакъв шепот, който прерасна в тих вик, когато устните му се спряха на едното зърно, за да усилят удоволствието ѝ. Когато тя се изви към него, нощницата задържа ръцете ѝ в плен. Дори не забеляза, защото Кеш галеше бедрата ѝ и я подготвяше за предстоящото удоволствие. Когато я докосна, въпреки че бе съвсем нежно, тя потръпна и извика.

— Мислех си — каза Кеш, а гласът му бе дълбок, но бавен, — че нещо толкова меко като теб, не би трябвало да търпи груби ръце като моите.

На Марая ѝ се искаше да му признае колко много обича ръцете му, но така и не успя. Езикът му се бе спрял на пъпа ѝ и отне дъха ѝ. От тази неочаквана ласка по тялото ѝ премина сякаш електрически заряд.

— Трябва да те докосва някой жарък и нежен като теб — говореше Кеш. Опита кожата по корема на Марая с език и се усмихна

на ответа ѝ. Езикът му бавно се прокрадваше надолу. — Тъй като е прекалено късно да излизаш, за да си намериш някой истински господин за любовник, май ще трябва да се примириш с този, който ти е под ръка.

Марая не успяваше да разбере за какво говори Кеш. За нея той бе съвършеният любовник. Опитваше са де му го каже, когато усети огненото докосване на езика му. Интимната целувка я шокира. Опита се да се помести, но той задържа краката ѝ, а китките ѝ бяха хванати от нощницата.

— Кеш... Не бива... Аз...

— Шшшт — успокой я той. — Винаги съм се чудил какъв ли е женският вкус. Просто никога не ме е било достатъчно грижа, за да пробвам. Сега вече знам. Желая те, захарче. А ти си истинско захарче.

В гласа му се прокрадваше същата жажда, която бе усетила по устните му, същата страст и нетърпение. Думите на Марая се претопиха в първично удоволствие, докато мъжът я любеше с уста. Дълго не можа да отрони и звук, но накрая се отдаде на Кеш и леко се изви, за да почувства по-пълноценно завладелия я огън.

Когато най-сетне Кеш вдигна глава, Марая трепереше и викаше името му, оставена на самия ръб на освобождението. Той усещаше, че и най-лекият допир ще ѝ даде това, за което копнееше. Знаеше, че трябва да я освободи от чувствения затвор, но се отдръпна, за да се наслади на гласа ѝ, на зовящата му сила, на накъсаното ѝ дишане, забързано като неговото.

Най-сетне се наведе отново и потърси сатененият възел на удоволствието, за да го докосне с върха на езика си.

С дрезгав вик Марая бе обладана от екстаз и потръпна от удоволствие. Кеш я задържа и се усмихна въпреки тръпките, които я разтърсваха. Галеше я нежно и изчакваше омаята да премине. След това нежно сви краката ѝ и ги качи на кръста си, така че да се отвори за него. Много внимателно и бавно навлезе в нея.

Когато вдигна поглед, забеляза, че тя го гледа как се слива с нея. Усети разтърсващата тръпка на удоволствие, която отново я завладяваше, усети новия прилив на екстаз да изпълва тялото ѝ. Радостта, че дълбокото им сливане за нея е не по-малко удовлетворяващо, отколкото за него, го подмами с такава сила, че той вече не знаеше къде е началото и къде краят, къде започва единението

и къде раздялата, докато не усети как собственото му освобождение започва да пулсира.

И в един миг чу дрезгавият глас на Марая да признава любовта, която изпитваше към него.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Целуни ме за сбогом, мила. Докато усетиш, че ме няма, аз ще съм се върнал.

Марая бе чувала тези прощални думи от Кеш неведнъж през изминалите пет месеца, откакто живееше в „Рокинг Ем“, включително и онзи път, когато призна любовта си. Сбогуванията на Кеш се сливаха с дните ѝ, появяваха се в сънищата ѝ, бяха част от раздяла и завръщане, които сякаш нямаха край. Въпреки че Кеш вече не преподаваше в университета, консултантската му работа не му позволяваше да прекара повече от две седмици във фермата. Много често се случваше да прекара само няколко отделни дни, а след това да я остави самотна седмици наред. Всеки път Марая се надяваше да я покани в Боулдър, но той така и не го стори.

Нито пък ѝ каза, че я обича.

Трябва да ме обича. Едва ли един мъж може да люби жена, както Кеш ме люби, без да я обича поне малко. Карла и Люк предполагат, че той ме обича. Както и всички останали във фермата. Той просто не може да каже думите. А и това не е чак толкова важно. Постъпва като влюбен мъж, а това е най-важното.

А дали наистина е така?

Марая не изпитваше съмнения към собствените си чувства. Не бе и очаквала да обикне някой със силата на чувствата, които изпитваше към Кеш — безрезервно, без задръжки, без да крие уязвимостта си, и то единствено, защото Кеш бе толкова радостен всеки път, когато я виждаше при завръщането си във фермата.

Няма го само от четири дни този път, а ми се обажда всяка вечер и говорим часове наред, при това за нищо важно, смеем се и на никой от двамата не му се иска да затвори. Обича ме. Просто не го изрича с думи.

Всичко ще бъде наред. Ако не искаше деца, щеше да използва нещо, или да попита дали аз пия хапчета. Но дори не е споменавал този въпрос.

Емоционалната несигурност, измъчваща Марая от толкова седмици извика сълзи в очите ѝ. Бяха минали четири месеца, от последния ѝ цикъл. Скоро нямаше да успява да крие живота, който растеше в нея като оставя панталоните разкопчани и пуска ризите отгоре. Кеш бе забелязал налелите се извивки на тялото, но така и не се досещаше за причината. Вместо това се шегуваше с нея за удоволствието да похапваш домашно приготвена храна.

Той обича децата и децата го обичат. От него ще стане прекрасен баща. Всичко ще бъде наред.

Марая се опитваше да запази самообладание и несъзнателно притисна едната си ръка точно под талията, докато стоеше на малката веранда на старата къща и се вглеждаше между боровете към пътя, виещ се през пасището. Само преди миг ѝ се стори, че вижда облак прах, както се случваше, когато Кеш се прибираше с джипа по прашния път, за да бъде отново с нея.

— Този път ще му кажеш ли?

Марая се стресна и обърна гръб на пътя.

Невада Блекторн бе на няколко крачки и я наблюдаваше с пронизателните си зелени очи.

— Какво? На кого? — попита тя притеснено.

— Да кажеш на Кеш, че по някое време пролетта ще става баща. — Невада изруга тихо, забелязал уплашения поглед на Марая. — По дяволите, жено, ти си поне в четвърти месец. Би трябвало да ходиш на лекар. Трябва да пиеш специални витамини. Май нямаш достатъчно акъл и не го разбираш, но аз имам. Ти виждала ли си дете, прекалено слабо, за да изплаче? Бебетата не могат да контролират живота си — продължаваше неумолимо той. — Те се раждат в свят, който е по-скоро жесток и използват каквото им се дава, докато умрат, или пораснат. В повечето случаи умират.

Марая гледаше Невада, прекалено шокирана, за да отговори. Думите му бяха напълно откровени, а той бе забелязал всички издайнически знаци на бременността ѝ.

— Виждам, че си решила да родиш детето — продължи той. — Иначе щеше да направиш нещо по въпроса още преди месеци. Жена, която има смелост да изкара цялата бременност, би трябвало да намери и смелост да каже на мъжа.

— Опитях. — Марая замахна безпомощно с ръка. — Не успявам да намеря нито подходящия момент, нито подходящите думи.

Защото Кеш никога не ми е казал, че ме обича. Само че това не можеше да го признае на Невада. Дори самата тя не обичаше да мисли по този въпрос.

— Вие двамата ходите да търсите злато поне два пъти в месеца, а така и не се е намерило достатъчно време, за да кажеш „Аз съм бременна“? — Невада изсъска тихо последните думи. — Ако нямаш смелост да кажеш на Кеш този път, ще те заведе в Кортез, след като той си тръгне. Доктор Чейкън е добър човек. Той ще ти обясни от какво се нуждае бебето, а аз ще наблюдавам дали пиеш това, което ти е предписал.

Марая погледна Невада и разбра, че той говори напълно сериозно. Беше честен и непреклонен. След като беше казал, че ще ѝ помогне, щеше да ѝ помогне. Това е.

— Ти си добър човек — каза тихо тя и докосна брадата му с върховете на пръстите си. — Благодаря ти.

— Ще ми благодариш като кажеш на Кеш. — Въпреки остротата в гласа му, той пое ръката на Марая и я стисна за кураж. — Имаш около двадесет секунди да намислиш какво да кажеш.

— Как така?

— Той е тук.

Марая се извърна към пътя. Щом видя очукания джип на Кеш да завива в прашния двор пред старата къща, лицето ѝ се озари. Изтича към джипа и щом Кеш слезе, се хвърли на врата му. Мъжът я повдигна, притисна я до себе си и погледна Невада над рамото на Марая. Другият мъж отвърна на хладния поглед, а след малко се обърна и се отдалечи.

— Какво искаше Невада? — попита Кеш.

Марая се стегна. Гласът на Кеш бе прозвучал грубо като този на Невада.

— Той просто... Питаше кога ще се върнеш — отвърна задъхано тя.

И двамата знаеха, че лъже.

Кеш стисна устни от изненада и учудване, а сърцето му бе прорязано от болка. Кой знае защо не бе очаквал Марая да го излъже. Не и него. Не и заради друг мъж.

Вцепеняващ студ се събра в гърдите на Кеш, когато осъзна колко опасно бе да се поддава толкова много на очарованието на Марая.

— Невада искаше и още нещо — добави бързо тя, защото ѝ стана неприятно, че го е излъгала. — Не мога да ти кажа какво. Все още не. Преди да си тръгнеш ще ти кажа. Обещавам. Но сега искам само да ме прегръщаш, Кеш. Моля те, прегърни ме. Толкова ми липсваше!

Кеш затвори очи и я прегърна, усети приканващата ѝ топлина, която стопи леда, натрупал се от лъжата и сподави хладната сянка на спомена, предшественик ни предателството, от което толкова се страхуваше, но въпреки това очакваше.

— Липсвах ли ти? — попита Марая. — Поне малко?

Несигурността в гласа ѝ отново разбуни чувствата на Кеш.

— Ти винаги ми липсваш. Знаеш го много добре.

— Просто... много ми се искаше да го чуя.

Кеш се отдръпна от Марая, за да погледне тревожните златни очи. Забеляза, че нещо я терзае и сърцето му се сви, въпреки че се опитваше да не изпитва нищо.

— Какво има, Марая? Какво не е наред?

Тя поклати глава, пое си дълбоко дъх и се усмихна на мъжа, когото обичаше.

— Когато ме прегръщаш всичко е наред. Ела с мен в голямата къща. Нека да те гледам и да ти се радвам, докато приготвям вечерята.

Изражението му се смени и тя забеляза ленивата чувственост, която изпъна нервите ѝ. Мъжът се усмихна, наведе глава и пое устните ѝ в целувка, която остави и двамата без дъх.

— Предпочитам да ми се радваш в старата къща, защото ще бъде по-спокойно — каза Кеш и гризна устните ѝ много нежно, изпълнен с едва сдържано желание.

— И аз. Само че тогава няма да мога да приготвя вечерята и работниците ще вдигнат стачка.

Той се разсмя, въпреки че познатата страст се надигаше. Пусна я, обви кръста ѝ с ръка и заотстъпва към голямата къща. Времето на равносметка и разплата щеше да настъпи много скоро. Очакването само щеше да намали удоволствието от компанията на Марая.

— Не мога да поема отговорността за стачка в „Рокинг Ем“ — каза той.

— Нито пък аз — отвърна Марая и обви стегнатия кръст на Кеш с ръка. — Постарах се да подготвя колкото можах още одеде, но Лоугън и Каролайн решиха, че не им се спи.

Кеш я погледна въпросително.

— А къде са Даяна и Карла?

— Сутрин аз гледам децата, за да могат те двете да работят над предметите, които идват от каньона Септембър.

— И шест дни в седмицата готвиш за цялата пасмина.

— Обичам да готвя.

— А три вечери в седмицата Даяна се опитва да те превърне в археолог.

— Тя е страхотна учителка.

— И все още ходиш на курсовете по приложение на геологията. И по технически справки.

Марая кимна.

— Освен това си намерих и работа — заяви гордо тя. — Областният музей искат да подготвя книга с цветни илюстрации, посветена на района. Всяка част от книгата била предоставена на специалисти, но след това преценили, че не е достатъчно да знаеш много, за да се напише книга и тя да е интересна и достъпна за четене.

Кеш кисело се усмихна. Въпреки че работата му изискваше да пише доклади за обиколките си, той много добре познаваше недостатъка, за който спомена Марая. Истината бе, че напоследък пишеше всички доклади и отчети в „Рокинг Ем“. Не само че така имаше възможност да прекарва повече време с Марая, но и сам бе открил умението ѝ с прости думи да предаде непонятните научни факти. Тъкмо той ѝ даде идеята да се запише в курсовете, след като очевидно се справяше добре.

— И така — продължи Марая. — Превеждам частите по геология и археология на разбираем английски. Ако одобрят работата ми, ще мога да направя цяла книга.

Кеш спря, улови лицето на Марая между дланите си, целуна я силно и ѝ се усмихна.

— Поздравявам те, скъпа. Кога разбира?

— Тази сутрин. Искях да ти се обадя, но ти вече беше тръгнал. Пътят е толкова дълъг. А и през зимата...

Гласът ѝ пресекна. И двамата знаеха, че да караш до фермата от Боулдър е трудна работа, дори когато времето е хубаво, но когато бурите превърнеха части от непавириания път в лепкава каша, дори джипът на Кеш трудно минаваше.

Трудностите, свързани с пътуването до фермата не бяха въпрос, който Кеш искаше да повдига. Ако Марая не бе сестра на Люк, той щеше да я покани да остане при него в Боулдър още преди месеци. Но това бе невъзможно. Едно беше да тръгне с нея да търси злато, или да си откраднат няколко часа насаме в старата къща преди и двамата да заспят всеки в своето легло и под отделен покрив. Съвсем друго бе да живеят заедно, без да са женени, още повече че ставаше въпрос за малката сестра на най-добрия му приятел.

Очевидното решение бе брак, но това също бе невъзможно. Дори Кеш да започнеше да вярва напълно на Марая — ако изобщо това се случеше — не би я помолил да сподели бъдеще без деца с него. Въпреки всичко това в главата му непрекъснато се въртеше мисълта за брак.

Може пък Марая да няма нищо против. Може да се научи да е като мен, да приема нещата, които няма как да се променят и да се радва на Лоугън и Каролайн. Може би...

А може би не. Как да поискам от нея да се откаже от толкова много? Колкото и да си мисли, че ме обича, тя ще иска свои деца. Виждам го всеки път, когато погледне Лоугън, а след това обърне поглед към мен с копнеж, който няма нищо общо със секса. Тя иска дете от мен. Сигурен съм, както съм сигурен, че не мога да ѝ го дам.

Господи, но не мога и да я оставя. Какъв съм глупак. Знам, че е така. Въпреки това не мога да спра да я желая.

Отговор на мъчителния проблем нямаше, мислите му кръжаха около едно и също непрекъснато, а решение така и не се появяваше. Колкото и пъти да мислеше за бъдещето им с Марая, все не можеше да намери приемливо решение. Затова се държеше така, както винаги, след като разбра какво означава да си стерилен. Изтласка мислите за бъдещето от ума си и се съсредоточи над настоящето.

— Хайде — каза той и целуна Марая по челото. — Аз ще обеля картофите, а ти ще ми разкажеш за новата си работа.

Дори и да бе забелязал несигурната ѝ усмивка, той не спомена нищо, както и тя не спомена, че той бе стиснал ръката ѝ толкова силно,

сякаш се страхуваше да не избяга.

Неподвижен, зареян в собствените си мисли, Кеш влезе в кадифената тъмнина на старата къща точно преди зазоряване. Марая не го очакваше. Бяха решили да прекарат деня във фермата и да не тръгват за Блек Спрингс до следващата сутрин.

Само че Кеш не намери сили да стои далече от нея. Беше се събудил преди часове, бореше се със себе си и най-сетне загуби. Едва устоя да не влезе в спалнята на Марая и да не я събуди като се слее с тялото ѝ. Опита се да отблъсне желанието, което не го напускаше дори и след като е била негова, но въпреки това влезе в къщата и седна в някогашната работна стая на Даяна, сега вече постепенно превърната в кабинет на Марая, където тя държеше непрекъснато нарастващата си колекция от книги.

Дори не си направи труд да включи лампата. Издърпа един от твърдите столове, премести го от масата и се опита да влее разум в ума и тялото си. Тялото му не обърна никакво внимание. В ума му непрекъснато изплуваха картини от нощта в бараката горе в планината, където Марая го бе възбуждала, докато тялото му ѝ се подчинеше напълно. Дразнеше го, че от него се вдигала пара в хладните утрини. Той също я дразнеше, но по различен начин и я караше да вика от желание и задоволство. Мисълта да чуе отново тези викове разпали огън в тялото му, толкова горещ, че той не успя да го обуздае.

Вратата на спалнята се отвори и тихите леки стъпки на Марая през хола подхраниха пламъците у него и той не успя да помръдне. Тя запали лампата в хола и в работната стая плъзна триъгълник светлина до краката му.

— Кеш?

— Извинявай, мила. Не исках да те будя.

Силуетът на младата жена се очерта на вратата. Дългата бархетна нощница се димпеше като черна вода.

— Тук съм.

— Защо седиш на тъмно?

— Гледам луната. Мисля.

Дрезгавият му дълбок глас накара сърцето ѝ да забие по-бързо. Мина през тъмната стая и застана пред него.

— За какво мислиш? — попита тихо тя.

— За теб.

Едрите му ръце стиснаха китките ѝ.

Тя прошепна името му, когато я привлече в скута си. Целуна я дълбоко и я намести така, че да седне срещу него. Вълните на желанието му я обляха и оставиха единствено усещането за вкуса и топлината на мъжа, когото обичаше.

Щом ръцете му стигнаха до гърдите ѝ и ги подразниха, тя възкликна от желание и удоволствие. Когато разкопча нощницата, за да им е по-лесно, той проследи с език лунните лъчи, спуснали се по кожата ѝ, докато тя не застена. Скоро нощницата бе разкопчана, а той бе гол до кръста, с разкопчани дънки. Ръцете ѝ се движеха по доказателството за страстта му и го накараха да се напрегне от желание.

— Ако не спреш, никога няма да успеем да стигнем до леглото — каза с дрезгав глас Кеш.

— Толкова ми е приятно да те докосвам. Всеки път става все по-хубаво. Ти си като Блек Спрингс, от теб непрекъснато извира топлина.

Смехът му прозвуча почти грубо.

— Само откакто те познавам.

Без предупреждение я повдигна от скута си.

— Кеш?

— Мила, ако не се преместя сега, после изобщо няма да мога да помръдна. Толкова много те желая.

Въпреки казаното, той не помръдна. Когато ръцете на Марая посегнаха към дънките, за да ги свалят и да не им пречат, той не се възпротиви. Не можеше. Едва успяваше да диша, защото желанието му пулсираше с болезнена сила. Когато тя го докосна, дъхът му излезе като стон, откъснал се сякаш от душата му.

Очите на Марая се разшириха в очакване на първичното удоволствие. Докосна Кеш с върховете на пръстите си. Той затвори очи и се предаде на топлите ѝ ръце. Когато след малко ласката спря, той издаде стон на недоволство. Чу някакво шумолене, когато нощницата ѝ се смъкна на пода и потръпна. Отвори очи и забеляза, че тя е застанала гола пред него.

— Хората могат ли да се любят на стол? — попита тихо тя.

Преди още да е довършила думите си, ръцете му бяха от вътрешната страна на бедрата ѝ, разтваряха ги, за да открият изворът на горещото ѝ желание. Тя потръпна и се разтопи от удоволствие. Коленете ѝ омекнаха. Олюля се и го стисна за рамото.

— Кеш? — прошепна тя. — Можем ли?

— Седни на скута ми и ще открием — каза той, привлече я по-близо, после още по-близо, докато влажната ѝ топлина обгърна твърдата му плът.

— Всеки път... по-хубаво.

Дрезгавият шепот на Кеш бе за Марая като огнено издишване. Обгърна врата му с ръце. Някъде дълбоко в нея се надигна жарък пламък. Тя помръдна, за да го намери отново. Пламъкът потрепна.

— Точно така — подтикна я Кеш с чувствено движение. — О, да. Точно така, мила. Точно... така.

Тръпнеща, огнена, бавно и дълбоко тя взимаше и отдаваше колкото можеше, за да подхранва пламъка. Когато този танц вече не бе достатъчен, Кеш стисна бедрата ѝ и ускори тласъците. Усмивката ѝ премина във вопъл на удоволствие.

Той я наблюдаваше, желаеше я, дишаше тежко, докато контролът най-сетне му се изплъзна и той се изля в нейната мекота. Марая не смееше да помръдне, обзета от своето удоволствие, което се разпространяваше като златен пулс из цялото ѝ тяло и нежно прогаряше душата ѝ.

В следващия миг на екстаз тя извика Кеш, призна му любовта си и истината за бебето им, което растеше в нея...

За момент Кеш не можа да повярва на чутото.

— Какво?

— Бременна съм, любими — прошепна тя и се наведе, за да го целуне отново.

В този момент Кеш повярва, че чува истината, изречена от устни, все още подпухнали от целувките му. Беше си мислил, че е подготвен, че предателството на някоя жена не би го научило на нещо ново.

Оказа се, че е грешал. Седеше, без да помръдва, объркан от болката, каквато никога не бе познавал... болката, последвана от ярост, мощна като страстта и болката.

— Ти си бременна — повтори недоумяващо той.

Успяваше да владее гласа си, но не и внезапно избуялия гняв и напрежението, което се предаде и на жената, все още свързана с него.

— Да. — Марая се опита да се усмихне, не успя, усетила как силните пръсти на Кеш се впиват в бедрата ѝ. — Ти не искаше ли? Никога не си се опитвал да ме предпазиш, а и знам, че харесваш децата и си мислех...

Гласът ѝ заглъхна до шепот. Тя преглътна, но гърлото ѝ остана сухо. На лунната светлина Кеш бе като изваян от камък.

— Никога не съм те пазил — отвърна той. — Както и не съм се опитвал да превърна оловото в злато.

Чу собствените си думи сякаш от разстояние, като ехо, останало от времето, когато предателството все още не бе обхванало цялата му душа, за да замрази всичко.

— Нищо не разбирам — прошепна Марая.

— Естествено, че не разбираш.

С удивителна сила Кеш повдигна Марая от скута си, изрита купа дрехи и застана неподвижен, загледан през нея, сякаш я нямаше. Стори ѝ се, че е впримчена в някакъв кошмар, че не може да помръдне, да проговори, дори да заплаче. Беше си представяла най-различни реакции, когато му каже за бременността си, дори гняв, но не и подобно отдръпване.

— Кеш? — прошепна тя.

Той не отговори. В нажежената тишина мъжът гледеше измамното изражение на уязвимост на жената, втрещена в него. Луната подчертаваше и елегантността и нежността ѝ.

Нежна е колкото гърмяща змия и много по-опасна. Тя е невероятен ловец. Никой няма да повярва, че аз не съм бащата на детето ѝ. Мога да отида в същата лаборатория и ще получа същия резултат както преди години, когато Линда ми съобщи, че е бременна — имах шанс да стана баща, но нищо не се получи.

Само че Кеш нямаше желание втори път да вярва на подобно нещо. Беше желал да е истина толкова отчаяно, че бе загърбил всяка друга възможност.

Люк също щеше да повярва. Вместо да си каже, че любимата му Дебеланка е лъжкиня, измамница и нимфоманка, той щеше да повярва, че е бременна с неговото дете. Ако Кеш откажеше да се ожени за нея, това щеше да предизвика разрыв между него и Люк. Може би дори

между него и Карла. След това нямаше да му остане нищо, нямаше да има нито едно място на този свят, което да нарече свой дом. Нямаше избор, освен да приеме лъжата и да се ожени за лъжкията.

— Страхотен капан, измислен само за глупаци.

С изключение на едно, на една подробност, която нямаше как да се доизкусури, колкото и добра да беше Марая. Имаше един-единствен начин да се докаже, че тя лъже. Само че щеше да отнеме време. Бебето трябваше да се роди, да се направи кръвен тест, резултатите да се сравнят с кръвта на Кеш. След това идваше времето за истината.

— Кога го чакаш?

Кеш не позна собствения си глас. Нямаше никакво чувство, това не бе въпрос, просто думи, с които изискваше информация.

— Н-н-не знам.

— Какво казва лекарят?

— Не съм ходила на лекар. — Марая преплете пръсти и ги стисна, за да не се протегне към Кеш, да не го докосва, за да се увери кой е леденостуденият непознат, застанал гол в тъмното пред нея. — Точно това беше, което Невада ме караше да направя. Каза, че щял да ме заведе при доктор Чейкън, ако не ти кажа.

Значи ето кой е бащата на копелето. Трябваше да се сетя. Господи, как е възможно да съм бил такъв глупак?

В този момент Кеш усети, че повече не може да разчита на самообладанието си. Твърде много неща му напомняха за миналото. Беше влизал в този капан. Веднъж вече бе налупал същата примамка.

— Така да бъде.

Марая наблюдаваше Кеш как се облича. Въпреки че той не каза нищо повече, изражението му и резките движения, с които оправяше дрехите си, показваха, че е побеснял. Марая също започна да се облича, но пръстите ѝ трепереха и тя просто наметна нощницата и я остави незакопчана. Когато най-сетне вдигна поглед, Кеш бе до входната врата ѝ я наблюдаваше като някой непознат.

— Поздравления, скъпа. Току-що си осигури име за бебето и издръжката до края на бременността.

— Какво?

— Ще се оженим. Нали точно това искаше?

— Да, но...

— Ще говорим по-късно — каза Кеш, прекъсвайки колебливите думи на Марая. — Точно сега не ми се слушат приказките ти.
Врата се хлопна и Марая остана сама.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всичко ще бъде наред. Той просто има нужда от време, за да привикне с мисълта. Сигурно държи на мен. Не би ми предложил да се ожени, ако не държеше на мен, нали? Много мъже не се женят за бременните си приятелки. Всичко ще бъде наред.

Безмълвно повтаряните думи се бяха врязали в ума на Марая през дългите часове, след като утрото настъпи и вече смисълът им се губеше. Непрекъснато си представяше лицето на Кеш, когато ѝ каза, че си е осигурила име за бебето и издръжка по време на бременността.

Когато се оженим, ще покажа на Кеш колко много го обичам. Сигурно ме обича и той. Не е нужно да се жени за мен, той сам така реши. Всичко ще бъде наред.

Колкото повече Марая повтаряше тези думи, толкова по-неспокойна се чувстваше. И все пак същите тези думи на надежда бяха единственото, което потискаше отчаянието. Беше ужасена, по кожата ѝ избиха капчици студена пот, когато усети липсата на Кеш.

Той щеше да се ожени за нея, но не искаше детето, което носеше. Щеше да се ожени за нея, но не вярваше в любовта ѝ. Щеше да се ожени за нея, но си мислеше, че тя иска само да осигури име на детето и пари по време на бременността си. Щеше да се ожени за нея, но бе уверен, че е паднал в най-стария капан на света.

А как да му докажа, че греша? Нямам свои пари. Нито дом. Нито работа. Нито професия. Стремя се да постигна всички тези неща, но за момента ги нямам. Нямам нищо и не мога да му кажа: Ето, виждаш ли, нямам нужда от твоя апартамент, от храната ти, от парите. Имам нужда единствено от теб, от мъжа, когото обичам. Единственият мъж, когото съм обичала.

Само че по този начин не можеше да го докаже.

— Марая? Будна ли си?

За момент ѝ се стори, че мъжкият глас е на Кеш, но щом се обърна към вратата, надеждата, проблеснала по лицето ѝ се стопи,

щом разбра, че е Невада. Отиде до вратата, отвори я и се вгледа в светло зелените очи, които не пропуснаха следите от тъга по лицето ѝ.

— Добре ли си? — попита Невада.

Марая стисна зъби, за да не позволи на сълзите да рукнат. Ако кажеше на Невада какво е станало, нещата нямаше да се оправят. Кеш не понасяше необичайното разбирателство между Невада и Марая.

Не можеше да разкаже и на Люк, на собствения си брат, защото това означаваше да го накара да избира между сестра си и Кеш, мъжът, който му бе близък като брат. Подобен избор не трябваше да се прави. Не и заради нея. Нито заради Кеш. Дължеше всичко на Люк, на брат си, който отвори сърцето си и дома си за нея след петнадесет годишна раздяла.

— Аз... просто съм малко уморена. — Марая се насили да се усмихне. Тогавя забеляза малкия грижливо опакован вързоп в ръцете на мъжа и с удоволствие смени темата. — Това какво е?

— За теб. Пристигна вчера, но така и не ми остана време да ти го донеса.

Марая пое пакета. Погледна го любопитно. Нямаше нито марка, нито адрес, нито подател, нищо, от което да се разбере кой го изпраща.

— Да, да, твое е — каза Невада, забелязал колебанието ѝ.

— Какво има вътре?

— Картата на Лудия Джак.

— Значи са открили къде е мината.

Невада присви очи. В гласа ѝ го нямаше живото любопитство, само някакво отчаяние, което златните ѝ очи не успяваха да прикрият.

— Не съм питал, а и те не ми казаха — отвърна след малко Невада. — Просто ми изпратиха пакета. Давам ти го във вида, в който го получих.

Марая погледна пакета и го остави на близката маса.

— Благодаря ти.

— Няма ли да го отвориш?

— Ще изчакам... Кеш.

— Последно го видях в кухнята с Карла. — Невада внимателно наблюдаваше Марая, усетил безпокойството ѝ. — Каза ли му за бебето.

Марая потръпна при спомена.

— Да. Казах му.

Марая слезе от верандата и се отправи към голямата къща. Не можеше да чака нито минута повече. Може би Кеш вече бе осъзнал, че тя не е имала за цел да го впримчи. Може би вече е разбрал, че го обича.

Всичко ще бъде наред.

Марая се затича към къщата. Втурна се през задната врата, влетя в кухнята, но беше празно. С разтуптяно сърце надникна в хола. Кеш беше там, до Карла. Ръката му бе върху корема ѝ и по лицето му бе изписано учудване.

— Мърда — каза той и внезапно се усмихна. — Усещам как мърда!

Страхопочитанието в гласа на Кеш накара сърцето на Марая да се свие от облекчение. След като един мъж е толкова развълнуван от бременността на сестра си, значи може да приеме и бременността на приятелката си.

— Мърда ли? Странен начин на изразяване — разсмя се Карла. — Това си е направо задно салто.

Силен вой от детската стая на горния етаж разсея Карла.

— Лоугън май загуби търпение. Здравсти, Марая. Кафето е още горещо.

— Благодаря — отвърна разсеяно Марая. Приблужи до Кеш, лицето ѝ озарено от надежда и очакване. Хвана ръката му и я притисна до своя корем.

— Струва ми се, че и аз усетих нашето бебе да мърда. Но трябва да стоиш неподвижно, иначе няма...

Думите ѝ бяха прекъснати, когато той рязко си пое дъх и отдръпна ръка така, сякаш го бе близнал огън. Мисълта какво би било наистина да почувства движенията на собственото си дете му причини такава болка, че можеше да изкрещи.

— Нищо не усещам — отвърна грубо той. — Просто въображението ми не е толкова добро като твоето.

Завъртя се и стисна ръце, за да прикрие треперенето им. Когато заговори, гласът му бе толкова овладян, че тя трудно го позна.

— Утре заминавам, за да уредя нещата. След като се оженим, ти ще останеш тук.

Марая забеляза, че той не влага никакви чувства и по гърба ѝ плъзна ледена тръпка.

— Ами ти?

— През повечето време няма да съм тук.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не можеше да ги спре, както не успяваше да се предпази от студа, вледеняваш душата ѝ.

— Защо? — попита тя. — Никога не си работил толкова много.

— Никога не съм имал жена и дете, за които да се грижа.

Безизразният му глас изплющя като камшик. Тя преглътна, но гърлото ѝ остана сухо и очите ѝ горяха.

— Ако не искаш да се женим — каза тя с треперещ глас, — защо ми предложи?

Кеш изрече нещо грубо, но Марая не се отказа. Дори гневът му бе по-добър от липсата на чувства, които използваше като оръжие срещу нея.

— Други мъже знаят, че ще имат деца, но не се женят — каза тя. — Ти защо ще се жениш за мен?

— Не мога просто така да зарежа сестрата на най-добрия си приятел. Ти въртиш Карла на малкия си пръст. Всички ще решат, че съм истински гад, задето съм те зарязал бременна.

— Значи затова... — Марая потръпна и усети как я обзема отчаяние.

— Карла и Люк са единственото семейство, което някога ще имам — продължи жестоките си думи той.

— Това не е истина — отвърна тихо тя. — Имаш мен! Ще имаме и бебето.

Втурна се към Кеш и го прегърна, задържа го до себе си с всички сили. Все едно че притискаше скала. Той не трепна, стоеше неподвижен и безразличен, единствено стисна длани, когато мекото ѝ тяло се притисна до него.

— Ще бъдем семейство — каза тя. Устните ѝ се притискаха до бузата, до врата и челюстта му в отчаяни целувки, които разкриваха много повече, отколкото думите биха разкрили за копнежа, самотата, любовта и желанието. — Поне ни дай шанс, Кеш. Беше ти приятно с мен преди, какво се промени?

Докато говореше, ръцете ѝ галеха гърба му, раменете, косата, копчетата на ризата, а след това устните ѝ жадно се спряха до неговите. Когато усети трепета му, възкликна сподавено и потри буза в гърдите му.

— Харесваха ти целувките ми, ръцете ми, тялото ми, любовта ми — говореше тя и се докосваше бавно до него, обзета от удоволствие. — Отново може да бъде така.

Кеш се премести със стряскаща сила, отблъсна я на разстояние и я задържа далече. Обзе го черна ярост, докато слушаше как жената, на която бе вярвал толкова много описва най-съкровената му мечта, най-истинската му жажда, използвайки собствената му уязвимост като оръжие.

— Ще те издържам — каза той през стиснати зъби. — Ще дам името си на копелето ти. Но проклет да съм, ако приема подаянията на друг мъж в леглото си.

Ужасът от казаното накара Марая да пребледнее като платно.

— Какви ги говориш? — прошепна стреснато тя. — Това бебе е твое. Би трябвало да го знаеш. Бях девствена. Ти си единственият мъж, когото съм обичала!

Устата на Кеш се сви в тънка линия, а очите му проблеснаха студено.

— Страхотно представление, чак до сълзичките по дългите черни мигли. Само че има една малка подробност от грижливо изпитания ти сценарий на наранена невинност. Стерилен съм. — Марая поклати недоверчиво глава. Не можеше да повярва на чутото. Кеш продължаваше да говори и да излага горчивата истина. — Когато бях на шестнадесет — каза Кеш, — Карла се разболя от заушка. Аз също се заразих. Тя се оправя. И аз... донякъде. Затова никога не съм те пазил. Не можеш да забременееш от мен.

— Но аз съм бременна от теб.

— Получаваш това, което искаш само наполовина. — Усмивката му я смрази. — Примири се с половината, сладурано. Аз и толкова няма да имам.

— Чуй ме — каза напрегнато Марая. — Пет пари не давам от какво си бил болен, нито пък какво са ти казали лекарите. Сбъркали са. Кеш, трябва да ми повярваш. Обичам те. Никога не съм спала с друг мъж. Това дете е твое!

За момент пръстите на мъжа се впиха в раменете ѝ. Пусна я бързо след това отстъпи, защото не бе сигурен, че ще успее повече да я докосва.

— Ти си направо невероятна. — Натъпка ръце в задните джобове на дънките. — Честна дума. Невероятна. За пръв път в живота си съм благодарен на Линда. Ако тя не бе същата лъжкиня като теб, вече щях да съм паднал на колене и да те моля за прошка. Само че тя добре ме научи. Тя заби ножа и го завъртя в раната за по-добър ефект.

— Аз...

Кеш продължи да говори, без да ѝ обръща внимание.

— Това, че си била девствена, съвсем не означава, че си ми останала вярна след това — заяви той. — И Линда беше девствена. Казваше ми, че ме обича. А после ми съобщи, че е бременна. Да ти звучи познато? — Прецени ужаса в очите на Марая с неприкрита студенина. — И аз реших, че ще ти бъде познато. Работата е там, че ѝ повярвах. Толкова много ми се искаше да повярвам, че съм извадил късмет, че тя наистина е бременна от мен. Бяхме женени от пет месеца, когато тя заяви, че ме напуска. По всичко личеше, че гаджето ѝ, с когото ту се бяха събирали, ту се разделяли, най-сетне бе решил да я прибере.

Марая сплете пръсти, за да спре ръцете си да треперят.

— Ти си я обичал — прошепна Марая.

— Бях влюбен в мисълта, че е бременна от мен. Бях убеден, че носи моето дете и ѝ казах, че няма да ѝ дам развод преди раждането. Тогава можеше да си тръгне, но без детето. То щеше да остане при мен. И така тя роди. След това направихме кръвен тест. Оказа се, че не съм имал никакъв късмет. Де такъв късмет. Бебето не беше мое. Край на разказа.

Кеш издаде някакво подобие на груб смях.

— Искаш ли сега да ти разкажа смешното. Никога не съм вярвал, че Линда ме обича, но бях започнал да вярвам, че ти ме обичаш. Успя да ме впримчиш както Линда никога не можа. — Внезапно погледна Марая, вгледа се внимателно в нея, а тя забеляза дълбочината на чисто мъжкия му гняв. — Да не си ме докоснала отново. Няма да ти харесат последствията.

Марая затвори очи и се олюля, защото не можеше да понесе изражението в очите на Кеш. Студенината му бе толкова ужасна, колкото и болката ѝ.

Усети, че няма да може да изтърпи повече. Обърна се и избяга от къщата. От хладния въздух навън ѝ се догади. Забави крачка, въпреки

че трепереше и се отправи към старата къща. Боровете наоколо също трепереха под милувките на студения вятър.

Когато затвори вратата, тя издаде приглушен вопъл и се олюля, сви ръце пред себе си, за да се запази от студа, който бе попарил надеждите ѝ. Бавно се отпусна на колене и ѝ се прииска да заплаче, но очите ѝ останаха сухи.

Всичко ще бъде наред. Трябва да се оправи. Все някак ще го накарам да ми повярва. Де такъв късмет, както казваше Кеш. Но това е истина, Кеш. Мечтата ти се сбъдна, а ти не искаш да повярваш. И в любовта ми не вярваш. И на мен. А аз не мога да направя нищо. Абсолютно нищо!

Марая се олюля отново и се подпря на масата до вратата. Под пръстите ѝ се плъзна малък пакет. Тя го улови, преди да падне долу.

Де такъв късмет.

Не можеше да повярва, че е останала някаква надежда, когато скъса опаковката и разтвори картата на Лудия Джак. Имаше и обяснително писмо и копие на самата карта. На копието нямаше празни места, нито петна от стоенето, нито замазани участъци, нищо, освен паяжина от пресечени линии, които ѝ разкриха, че двамата с Кеш са търсили в погрешна част на Девилс Пийк.

А ще ми повярваш ли, че те обичам, ако ти дам мината на Лудия Джак? Това ще бъде ли достатъчно доказателство, че не си търся някой, който да ме издържа, както е било при мащеха ти и съпругата ти? Ще ми повярваш ли, ако...

С разтреперани ръце Марая сгъна копието и го натъпка в джоба на дънките. Тихо и бързо тя отиде в работната стая и се преоблече в дрехи, подходящи за преходи. Когато бе готова за тръгване, извади бележник и започна бързо да пише.

„Нямам нищо ценно, което да ти дам, нито пък мога да измисля как да те накарам да ми повярваш. Начинът е само един. Мината на Лудия Джак. Сега вече е твоя. Подарявам ти я. Цялата.

Ще я намеря и ще напълня ръцете ти със злато. Тогава ще трябва да ми повярваш, че те обичам. А когато ми повярваш, ще разбереш, че бебето е твое.“

Де такъв късмет.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мисълта за отчаяното уплашено лице на Марая не оставяше Кеш на мира, докато се трудеше без прекъсване над мотора на джипа. Колкото и да си повтаряше, че е свършена лъжкиня, образът на изуменото ѝ лице го опровергаваше и го караше да мисли, вместо да се отдаде на болката и яростта.

Разумът подсказваше на Кеш, че колкото и добра актриса да е Марая, тя не можеше да накара кожата си да пребледнее. Не притежаваше способността да накара черните си зеници да се разширят толкова, че златната окраска на очите да изчезне. Наистина не би могла... Но всичко това се бе случило. Тя бе пребледняла като мъртвец, а потъмнелите ѝ очи сезираха в него така, сякаш очакваше да съсипе света ѝ по същия начин, по който тя бе съсипала неговия.

С груба ругатня Кеш затръшна предния капак на джипа и се отправи към старата къща. В мига, в който отвори входната врата, усети, че къщата е празна. Усети го веднага.

— Марая?

Никой не отговори. Обзет от тревога прекоси хола. Навсякъде по пода беше пръсната амбалажни хартии. На масата близо до вратата имаше някаква бележка, и май старата карта на Лудия Джак. Кеш прочете бързо бележката, а след това още веднъж.

Нямаше грешка. В пакета е било сложено копие на картата, чисто копие, което по всяка вероятност показваше пътя към мината на Лудия Джак. Той вдигна поглед към прозореца и прецени времето. Ниски оловно сиви облаци се събираха в небето.

Марая не би рискувала заради едните пари. Ще разчита на подкрепата на Люк, дори ако аз откажа.

Кеш отхвърли тази мисъл. Марая много внимаваше да не взема от Люк нищо, което не е заслужила сама или като помага на Карла с Лоугън, или като шета из къщата. Това бе едно от нещата, заради които Кеш ѝ се възхищаваше, едно от нещата, с които тя успя да пробие защитната му стена.

Когато се обръщаше към вратата, зърна още една бележка, изпаднала на пода. Вдигна я, прочете я и му се стори, че някой го разкъсва.

Не може да е истина. Просто... не... е... възможно.

Кеш хукна към работната стая и отвори шкафа, където Марая прибираше дрехите за преходите им. Беше празен.

Малката глупачка се е юрнала да търси мината на Лудия Джак.

Кеш погледна часовника. Бяха изминали три часа, откакто тя се опита да го прелъсти, а предателското му тяло се отзова на ласките ѝ с такава сила, сякаш лъжите ѝ ги бяха свързали по невидим начин. Бяха изминали три часа, откакто ѝ каза, че е стерилен. Три часа, откакто тя го погледна с ужас и се опита да го убеди, че бебето е негово. Три часа, откакто видя изражението му и избяга.

Три часа, карта с обозначено на нея съкровище и високопланинска буря, която бързо слизаше.

Кеш изруга приглушено и започна да отваря чекмеджета и да вади необходимото за студено време, все неща, които не бе използвал от миналата година. След като се преоблече, започна да тъпче допълнителни дрехи в раницата. След това се сети за мобилните телефони в „Рокинг Ем“. Когато Марая и Кеш не ходеха да търсят злато, един от телефоните оставаше в бокса на старата къща.

Телефонът не бе на плота. Кеш хукна към джипа, отвори жабката и извади своя мобилен телефон. Набра номера и се помоли наум Марая да не е влязла в някой от каньоните, където бе прекалено стръмно и нямаше обхват. Мобилните телефони работеха по-добре от късовълновото радио, но нямаха достатъчно покритие. Техниката на двадесети век си имаше някои недостатъци. Неравният терен на „Рокинг Ем“ бе открил някои от тях.

Звъненето спря. Никой не се обади.

— Марая? Аз съм Кеш.

Долови необичаен шум, предизвикан от вятъра и простора, но глас не се чу.

— Марая, връщай се веднага.

Последва дълго мълчание, преди да долети отговорът ѝ.

— Няма. Това е моето доказателство. Когато го намеря, ще разбереш, че те обичам и тогава може би, само може би, ще...

Кеш се напрегна да чуе думите, но те така и не долетяха.

— Марая, чуй ме. Не искам проклетата мина. Връщай се веднага във фермата, преди да е започнало да вали сняг.

— Вече валя. После го обърна на дъжд, а сега е нещо като лапавица. Като изключим вятъра не е много студено.

Марая трепереше. Усети го в паузата между думите, чу и промяната в гласа ѝ, докато се опитваше да се овладее.

— Марая, студено ти е. Тръгвай обратно.

— Няма. Мината е тук. Трябва да я намеря. Когато я намеря ще ти докажа, че си имал късмет. Животът е лотария, а ти си най-щастливият мъж на земята. Ще намеря тази мина, Кеш. Тогава трябва да ми повярваш. И всичко ще бъде наред. Всичко ще бъде...

Телефонът заглъхна.

Кеш бързо набра отново, без да обръща внимание на страха, който го пронизваше.

Не може да бъде.

Марая не отговори. След десет сигнала той натъпка телефона в джоба на якето, дръпна ципа и хукна към конюшната.

Де такъв късмет.

В стомаха му се събираше някакво ледено усещане и разпръсваше яростта, обзела го от мига, в който Марая му призна, че е бременна.

След три часа високо горе в планините щеше да е нетърпимо студено. Марая нямаше и подходяща зимна екипировка. Нямаше и опит при зимни условия и не бе наясно колко коварно може да бъде измръзването, как отнема на човек способността да разсъждава, тялото не може да се ориентира и човек става беззащитен.

Три часа. Прекалено много време оставяше на студа, за да покори уязвимото тяло на Марая. Много по-уязвимо от обикновено. Тя бе бременна.

Де такъв късмет. О, боже, ами ако греша?

Кеш се опита да не мисли, докато слагаше юзди на двата коня. Поведо единия, скочи на гърба на другия и препусна през двора. Следите оставени от Марая се виждаха ясно по влажната почва. Без да намалява Кеш следваше следите ѝ и се стараше да мисли единствено за предстоящата задача. След половин час спря, прехвърли седлото на свободния кон и отново пое в галоп, повел за юздата другия.

Въпреки че от тъмните облаци, тласкани от вятъра валеше само от време на време, земята блестеше от замръзващата влага. На следобедните сенки локвите бяха започнали да образуват ледена кора. Дъхът на конете излизаше на бели облаци, разкъсвани от нападащия вятър.

Като изключим вятъра не е много студено.

Думите на Марая звучаха в главата на Кеш. Опита се да не мисли колко е студено, колко бързо вятърът отнема топлината дори от неговото едро тяло. По-лош от студа бе дъждът. По-добре беше, ако вали. Ако станеше нещастен случай снегът щеше да послужи като изолация и преграда на вятъра, но единственото спасение от дъжда бе сушината. Иначе вятърът изсмукваше топлината от тялото през влажните дрехи, а студът изпиваше силите на човек до последна капка, което никой не разбираше до последния момент. Хората си мислеха, че са спрели да треперят, защото телата им като с магическа пръчка са се стоплили.

Марая погледна още веднъж картата, а сетне премести поглед към покрития с тъмна лава склон от дясната ѝ страна. Имаше купчина камъни, които приличаха на гущер, но никъде наблизко не се виждаше поразено от светкавица дърво. Сви рамене и си каза, че е минал повече от век, откакто Лудия Джак е чертал тази карта. През това време дървото може да е било повалено и от него да не е останала и следа. Марая внимателно поведе коня около „гущера“. Останалите знаци бяха ясни.

Разтреперана от студения вятър, тя насочи коня надолу по хълма и непрекъснато се обръщаше, за да се увери, че камъните са точно зад гърба ѝ. Конят нямаше търпение да се махне от открития хълм. Ту вървеше, ту се плъзгаше по стръмния склон на клисурата. Вятърът утихна и почти веднага тя усети облекчение.

С дълга въздишка пусна юздите и напъха ръце в огромните джобове на якето. Щом навлезе в клисурата, единственият път водеше надолу, точно като в картата на Лудия Джак. Пръстите ѝ бяха така премръзнали, че почти не усещаше тежестта на мобилния телефон, забравен дълбоко в единия джоб.

Ще броя до сто. Ако не видя гранит, излизам от клисурата и се отправям към Блек Спрингс. Едва ли е на повече от двадесет минути път, точно зад това възвишение. Там ще се стопля.

Марая бе преброила до осемдесет и три, когато видя, че клисурата извива на дясно. Проходът бе прекалено малък и засипан с камъни, така че кон нямаше да успее да се промъкне. Страхуваше се да диша, не смееше да повярва. Слезе от коня и се задържа за седлото, докато измръзналото ѝ тяло привикне да стои изправено. Препъваше се и падаше, ставаше отново, докато оглеждаше стръмната клисура.

Когато видя гранита, реши, че това е преспа сняг от лявата страна. Едва когато се приближи разбра, че е скала, не лед, която проблясва немощно в часовете на смрачаване. Скалните отломки, по които стъпваше, за да се добере до гранита бяха човешко дело. Доказваха го и ръждясалите останки от лопата.

Марая дишаше учестено и трепереше. Коленичи до малка дупка, изкопана от отдавна починал човек. Вътре проблесна жила кварц. Бе по-висока от нея, дебела, пресечена като река от чисто злато.

Младата жена бавно посегна. Опипа златото с премръзналите си пръсти. Вече знаеше къде е. Сграбчи с две ръце парче скала, за да я използва като чук. Въпреки че бе непохватна, се откъртиха парчета кварц. Чистото злато блестеше и намигаше, докато тя продължаваше да откъртва. Натъпка колкото можа в огромните джобове и се изправи. Тежестта я повлече надолу.

Много бавно Марая се изкачи нагоре до мястото, където бе оставила коня. Животното чакаше търпеливо, опашката насочена по посока на вятъра. Опита да се качи, падна и отново се изправи. Колкото и да се опитваше не успяваше да пхне крак в стремето.

Джобът отново започна да се киска. И одеве се бе опитал да ѝ се присмее, но тя не му обърна внимание.

Изведнъж се сети, че това не е смях, а звънът на мобилния телефон. С премръзнали пръсти разбута златните парчета, докато не напипа апарата. Звъненето спря.

— Марая? Марая, аз съм Кеш.

Телефонът се плъзгаше между пръстите ѝ. Тя го стисна с всички сили. Успя да го задържи по-скоро с късмет.

— Марая, кажи нещо. Къде си? Топло ли ти е?

— Непохватна съм. Извинявай. — Гласът ѝ прозвуча странно. Удебелен. Бавен.

— Къде си.

— Девилс Пийк. Нали адът е топъл? На мен ми е топло. След като ме наваля ми стана студено. Сега съм уморена.

Думите ѝ бяха леко завалени, сякаш бе пила.

— От северната страна на Девилс Пийк ли си? — попита Кеш, гласът му безжалостен като вятъра.

Марая се намръщи към телефона, обърквана къде точно се намира. Бавно си представи картата.

— И... запад — заяви най-сетне тя.

— Северозапад. На северозападната страна ли си?

Марая издаде звук, който можеше да означава всичко и се облегна на търпеливия кон. Топлината на животното скоро се просмука до кожата ѝ.

— Над нивото на високата растителност ли си? — попита той.

— Не.

— Около теб има ли дървета?

— И скали. Сиви. Приличаха на сняг. Не са.

— Погледни нагоре към върха. Виждаш ли ме?

Марая поклати глава. Виждаше само клисурата.

— Не мога — помисли си дали да не се опита отново да се качи на коня. — Уморена съм. Трябва да си почина.

— Марая. Погледни нагоре. Опитай се да ме видиш.

Марая измърмори и се опита да се изкачи по склона. Ръцете ѝ не спираха да я изненадват. Тя упорстваше. След малко отново започна да чувства краката си, а след това и ръцете. Боляха я. Въпреки това не можеше да се измъкне от ронещата се клисура.

— Не мога — каза най-сетне тя.

— Не ме ли виждаш?

— Не мога да изляза от клисурата. — Гласът ѝ звучеше по-ясно. Движението ѝ се бе отразило добре. — Тук е прекалено стръмно. И ми е студено.

— Запали огън.

Тя се огледа. На дъното на клисурата нямаше достатъчно клони за огън.

— Няма с какво.

Разтресе я внезапно и силно и за пръв път тя се уплаши.

— Говори, Марая.

— И на теб ли ти става самотно? — След това, преди Кеш да успее да каже и дума, тя добави: — Ще ми се... Толкова ми се иска да ме обичаше поне малко. Но всичко ще бъде наред. Открих мината и тя сега е твоя и ще трябва да ми повярваш... нали? — Гласът ѝ замря, а след това отново зазвуча. — Толкова е студено. Ти беше толкова топъл. Много обичах да се сгуша до теб. Всеки път ставаше все по-хубаво... любими.

Кеш понечи да заговори, но болката го задави. Стисна телефона толкова силно, че пръстите му побеляха. Следващите думи, които чу, бяха изречени толкова тихо, че му бе трудно да ги разбере. След това му се прииска да не ги беше чувал.

А Марая продължаваше да повтаря:

— Всичко ще бъде наред... всичко ще бъде наред... ще бъде...

Марая плачеше. Вече не вярваше на собствените си думи.

Тихо цвилене на кон долетя някъде от ниското. Конят на Кеш отговори. Поведе животните към склона, където следите на Марая изчезваха. Стиснал здраво юздите, отпуснал цялата си тежест на стремето, той подкара коня с неразумна скорост. След минути бе в клисурата и над него остана само парче небе.

— Марая! — провикна се Кеш. — Марая!

Отговор нямаше, освен доволното цвилене на кон някъде в сгъстяващия се сумрак.

След секунда Кеш забеляза коня ѝ и мерна тъмното ѝ яке, открило се на светлия гранит. Слезе бързо и затича към нея. Когато чу стъпките му, тя се изправи и протегна ръце. Кварц и злато блестяха на помръкващата светлина.

— Ето, виждаш ли? Доказах ти. Сега ще ми повярваш ли? — прошепна тя.

— Доказа единствено каква си глупачка — каза той, повдигна я на ръце, без да обръща внимание на късовете злато, които изпадаха от ръцете ѝ. — След десет минути ще се стъмни. Имам невероятен късмет, че изобщо те открих!

Марая се опита да каже нещо, но не успя да заговори, защото поражението я прониза много по-дълбоко от студа.

Дарът за Кеш, златната мина не означаваше нищо за него. Той все още не ѝ вярваше. Беше рискувала всичко, а отново се натъкна на презрението на мъжа, когото обичаше.

Той се оказа прав. Тя бе глупачка.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кеш замислено наблюдаваше Марая. В тишината, на светлината на огъня в хижата, тя изглеждаше добре, въпреки че не помръдваше. Беше се преоблякла в сухи дрехи и се гушеше в спалния му чувал, подпряна на стената, стиснала чаша димящо кафе в ръка. Вече не ѝ беше студено. Не трепереше. Не бе и непохватна като преди. Както тежестта на златото в джобовете, така и студът я бяха изтощили.

Тя е добре, каза си Кеш. Всеки глупак може да види. Дори и този глупак. Защо тогава ми идва да ѝ се обадя по телефона, сякаш я няма?

Много просто, тъпако. Никога преди не е била толкова далече от теб, колкото сега. Собствената ти глупост за малко не я уби. Да не би да очакваш да ти благодари?

Пламъците пробягваха по лицето на Марая и превръщаха очите ѝ в разтопено злато, подчертавайки цвета, който се бе върнал по страните ѝ.

— Още супа?

— Не, благодаря.

И гласът ѝ, също като думите, беше изключително любезен. Марая се държеше с досадна учтивост още откакто пристигнаха в бараката. Възрази му само веднъж — когато съблече мокрите ѝ дрехи и я облече в чифт термобельо, което бе напъхал в раницата. Когато видя, че той не обръща внимание на протеста ѝ, тя утихна. Остана смълчана, освен когато той ѝ задаваше някой въпрос. Тогава му отговаряше с убийствена любезност.

Нито веднъж не срещна погледа му. Все едно че не можеше да го търпи. Не я винеше. И той не би се погледнал в огледало точно сега.

— Стопли ли се? — попита Кеш с груб глас. Сигурно ѝ задаваше този въпрос поне за десети път през последните десет минути, но Марая търпеливо му отговаряше всеки път.

— Да, благодаря.

Кеш се поколеба, но попита направо.

— Някакви болки.

Това вече бе нов въпрос. Чу я как изпусна въздуха си.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да. Всичко е наред. Всичко е... — Думите, с които се бе успокоявала преди сякаш я прободоха като нож. Без да довърши изречението, Марая отпи от кафето, преглътна и продължи. — Много добре, благодаря.

Тя затвори очи и ръката ѝ се стегна около чашата, потръпна и част от течността се плисна навън. Няколко капки попаднаха върху спалния чувал.

— Съжалявам — каза веднага тя и ги попи с ръкава на свалената риза. — Надявам се да не останат петна.

— Ако искаш излей цялата чаша. Пет пари не давам за спалния чувал.

— Много мило от твоя страна.

— Мило? Боже господи, Марая. Това съм аз, Кеш Макуин, глупакът, за когото искаше да се омъжиш, не някой непознат, на когото си се натъкнала случайно в планината!

— Не — отвърна тихо тя и продължи да попива разлятото кафе.

— Какво?

Отговор не последва.

Страхът сграбчи Кеш. С груба ругатня той остави чашата си и прилекна до Марая.

— Погледни ме.

Тя продължаваше да попива и не го погледна.

Едрата му ръка хвана брадичката ѝ. Нежно изви лицето ѝ, така, че да го погледне. И тогава дъхът му излезе със сила, сякаш някой го бе ударил. Под отражението на танцуващите пламъци, очите на Марая излъчваха старост, там нямаше чувства, бяха празни.

Вгледа се в златните ѝ очи, за да намери истинската Марая, усети как тя му се изплъзва и на нейно място се възцарява празнота. Студът отново обхвана сърцето на Кеш: тя вече не обичаше мъжа, чието недоверие за малко не я уби. Дори не можеше да го гледа.

Кеш си мислеше, че едва ли някога ще изпита по-силна болка, отколкото в момента, когато тя му каза, че е бременна. Оказа се, че греши.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита той с надеждата думите да притъпят болката му. — Не се държиш като момичето, което хукна по баирите да търси злато.

— Не съм — прошепна тя.

— Какво?

— Не съм същата. Най-сетне научих нещо, което пастрокът ми се опитваше да ми набие в главата петнадесет години.

Кеш чакаше. Марая не каза нищо повече.

— Какво си научила? — попита той, когато повече не можеше да издържа мълчанието.

— Не можеш да накараш някой да те обича. Каквото и да направиш, колкото и да се стараеш... просто не можеш. Мислех си, че вторият ми баща ще ме обикне, ако не искам нищо и правя каквото той каже. — Марая затвори очи, защото не издържаше на чернотата в очите на Кеш. — Просто не се получи. След известно време ми стана все едно. Но май много не съм научила. Мислех си, че ще ме обичаш, ако ти докажа колко те обичам аз, но единственото, което успях да докажа, бе каква съм глупачка. Разбираш ли, всичко потръгна зле още от самото начало. Мислех си, че ми вярваш, че ще ме обикнеш. Сега вече знам, че ако ме обичаше, щеше да ми вярваш. Излиза, че и двамата бихме толкова път за нищо.

— Не е за нищо — каза Кеш, погали Марая по бузата, въпреки че му се искаше да я прегърне, но се страхуваше, че тя ще го отблъсне. — На сигурно място си. А това е важно, мила. По дяволите, та това е най-важното.

— Недей. Нямам нужда от съжаление. Топло ми е, суха съм и здрава, благодарение на теб. Нали ти благодарих?

— Прекалено много пъти. Не съм дошъл, за да слушам благодарностите ти.

— Знам, но трябваше да ти благодаря. Ако пастрокът ми имаше шанс да се отърве от мен, не би пресякъл улицата, за да ми подаде ръка, камо ли да тръгне в планината по време на буря.

Кеш изпъшка, когато разбра за какво говори Марая.

— Много ценя почтеността ти — продължи тя и най-сетне отвори очи. — Затова не е нужно да се притесняваш, че ще загубиш дома си при Люк и Карла заради моята глупост. Преди да си тръгна, ще им обясня, че това не е по твоя вина.

Прекалено бърза, за да успее Кеш да я спре, Марая се освободи от ръката му, остави чашата с кафе настрана и разкопча спалния чувал. Ръката му посегна към нея и се плъзна по корема ѝ, за да не ѝ позволи да се изправи.

— Какви ги говориш? — попита той с опасно мек глас.

Марая се постара да не покаже, че трепва при допира му. Не успя. Май все се проваляше, когато станеше дума за любов.

— Напускам „Рокинг Ем“. Не е нужно да се жениш за мен, за да си осигуриш дом при Люк и Карла — обясни спокойно Марая. — Винаги ще си добре дошъл при тях.

— Също и ти. — Очите на Кеш потърсиха нейните, за да открият чувствата, които винаги преди бяха там. Молеше се да не я е изгубил след всичко, което се случи. — Ще имаш дом. Винаги. Аз ще се погрижа.

Марая отново затвори очи и отблъсна чувствата, напирани под ледената маска.

— Много щедро от твоя страна — каза Марая, гласът ѝ станал дрезгав. — Но не е нужно. — Опита се да стане, но едрата ръка на Кеш все още я държеше в плен. — Сега би ли ме пуснал да стана? — попита любезно тя.

— Още не.

Едрата му длан се движеше нежно, почти гальовно. Не можеше да я пусне. Все още не. Ако я пуснеше, нямаше да я види никога повече. Стисна зъби, за да заглуши болката, отказвайки да приеме, че е закъснял. Опита се да заговори, откри, че не успява и се постара да овладее чувствата си. Когато успя да заговори, гласът му бе дрезгав...

— Марая, погледни ме.

Тя поклати глава.

— Толкова ли много ме мразиш? — попита тихо той.

Марая отвори изумена очи.

— Имаш пълното право — продължи той. — За малко да те убия. Ако си мислиш, че ще те пусна, това означава, че си пълна глупачка. Преди ме обичаше. Ще се научиш да ме обичаш отново. — Подпря се на колене и се наведе към нея. — Прости ми, Марая — прошепна той до устните ѝ. — Обикни ме отново. Толкова много се нуждаю от теб, че чак се плаша.

Марая искаше да му отговори, но не ѝ достигна дъх. Разтреперана, тя отвори устни под неговите за целувка.

Усети как мъжът тръпне, усети желязната сила на ръцете му, вкуси топлината и глада на устните му. Изведнъж се отпусна, а той бе до нея, обгръщайки я с топлина, която бе толкова прекрасна, че тя тихо заплака.

Изведнъж ръцете на Кеш се стегнаха и той притихна.

— Кеш? Какво има?

— Не усети ли? — попита той с напрегнат глас.

— Какво?

— Нашето бебе. — Кеш затвори очи, но не успя да скрие бляска на сълзите. — Усетих нашето бебе да мърда.

— Сигурен ли си?

Той отвори очи. Усмихна се на Марая, разбрал какво пита тя. Целуна я нежно, а след това отново и отново, шепнейки между всяка целувка.

— Напълно сигурен.

— Кеш? — прошепна тя, очите ѝ озарени от надежда.

— Обичам те, Марая — каза той и целуна ръката ѝ. Притисна я до сърцето си. — Обичам те безкрайно много.

През смях и сълзи, притисната до Кеш, Марая се вслушваше в думите му, усещаше доверието и любовта му и бе готова да отдаде и своите в замяна. Той я прегръщаше, с всяко докосване и звук ѝ показваше, че я обича, докато най-сетне двамата се отпуснаха прегърнати, обвити в топлина и усетиха пърхация нов живот под сърцето на Марая.

Едрата длан на Кеш спря на корема ѝ.

— Заспивай, бебчо. Мама и татко са до теб. Всичко ще бъде наред.

Издание:

Елизабет Лоуел. Мълчаливецът
Американска. Първо издание
ИК „Колумбина прес“, София, 2004
Редактор: Теодора Давидова
ISBN: 954-732-057-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.